

BURMESE
CLASSIC

၅၅

တိမ်တွေနဲ့ ချိန်းတဲ့ည

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မြင့်မြင့်ရီ (မြ်-၀၀၆၆၆) (ဗျူးစာပေ)

အမှတ်-၅၂၀(က)၊ အင်းဝ (၄)လမ်း

(၆) ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ဦးကျင်ရင် (မြ်-၀၀၃၂၆) (ရွှေမြသော်ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၂)၊ သရဖီလမ်း၊ စော/နောက် ရပ်ကွက်၊

အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

ဖော်ဝင်

အတွင်းဖလှင်

ကိုဇင်ဦးနှင့်ညီများ

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ

တန်ဖိုး-၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်ရေး- ၅၀၀

ဖြန့်ချိရေး

ဗျူးစာပေ

၀၉ ၅၀၃၀၁၀၆၊ ၀၉ ၅၁၈၅၀၈၄၊ ၀၁ ၈၅၀၀၆၉၆

ဗျူး
တိမ်တွေနဲ့ချိန်းတဲ့ည
ဗျူးစာပေ ၂၀၁၇။
၂၂၄-စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ။
(၁) တိမ်တွေနဲ့ချိန်းတဲ့ည

အခန်း (၁)

“ဘုန်း ဘုန်း ဘုန်း”

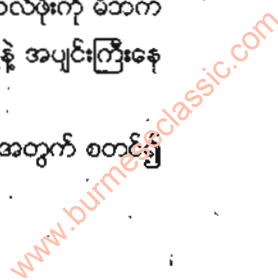
ကျောက် ဘုန်းခနဲနေအောင် အထုခံလိုက်ရသဖြင့် ဖွဲ့ဟ
အိပ်ရာထက်မှ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်သည်။

အွန်လိုင်း ချစ်သူလေးနှင့် ကျူနေသော ဖိလင်တွေ ငုတ်ကုန်၍
အမေ့ကိုစိတ်ပျက်စွာ ကြည့်လိုက်ပြီး

“အမေကလည်း သား အမေခိုင်းတာတွေ အကုန်လုပ်ပြီးမှ
အွန်လိုင်းသုံးတာလေ အမေရာ၊ အဲဒါကို ဘာလို့ ဘာလို့ကြီး လာထုနေ
တာလဲ ကျွတ်”

“အဲဒီ အွန်လိုင်းသုံးတာ အလကားသုံးလို့ရလား၊ ပိုက်ဆံ
မကုန်ရဘူးလား ဟမ်၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ နှင့်မုန်ဖိုးနဲ့ ဘောလုံးကို မိဘက
ပေးနေရတယ်၊ ခိုင်းတဲ့အလုပ်ကျတော့ နေ့ရွှေညရွှေနဲ့ အပျင်းကြီးနေ
တယ်”

အမေကတော့ သူ့ဝယ်အတိုင်း တစ်နေ့တာအတွက် စတင်၍

ဖွလေပြီ။ ကြားနေကြစကားမို့ ဒွိဟ သိပ်ပြီး မတုန်လှုပ်တော့။
သူပြောချင်တာပြောပစေ၊ ဒွိဟလည်း လုပ်ချင်တာလုပ်မှာပင်။
တစ်နေ့တစ်နေ့ လွှင့်နေတဲ့ အချိန်မှန်ခတ်ပြားဟောင်းကြီးမို့ ထူးပြီး
တော့လည်း နားမဝင်တော့။

“လုပ်ပြီးပြီလေ အမေရာ၊ ဒီအချိန်က သားအနားယူချိန်လေး၊
အမေက သားသမီးတစ်ယောက်ကို နားခွင့်လေးတောင် မပေးတော့ဘူး
လား။ ဒါ သားရဲ့ကိုယ်ပိုင်အချိန်လေး”

သားအမိချင်းပေမယ့် ဟန်ကိုယ့်ဖို့တော့ရှိရမယ်မို့လား။ ဒီတော့
ခပ်တည်တည်ဖြင့် အမေ့ကိုပိတ်ပြောလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် အမေ
ငြိမ်မသွားပါ။

“နင်က ဘာအလုပ်တွေကို လုပ်နေရလို့ နားမှာလဲ ဟမ်၊
အလကား အလုပ်မရှိအကိုင်မရှိ လယ်ယာပြန်စားရေးကများ သွား
အခု ရေချိုးခန်းထဲမှာစိမ်ထားတဲ့စောင်နဲ့ ခြင်ထောင် သွားလျှော်”

ဒီတစ်ခါ ဒွိဟ ဘာမှမပြောနိုင်လောက်အောင် စိတ်လေသွား
သည်။ ကောင်မလေးနှင့် chat နေသည့် feel လေး ပျက်သွားသည်။

မလျှော်ဘူးဟုလည်း ငြင်း၍မရ။ ထိုခြင်ထောင်တွေ စောင်တွေ
က ဒွိဟ အိပ်သော စောင်နှင့်ခြင်ထောင်ဖြစ်သည်။

“လျှော်မယ်ဗျာ ခုပဲ လျှော်မယ်”

“သွား လျှော်”

“ဟွန်း အလုပ်မလုပ်လို့ မျက်နှာငယ်ရတာ၊ သားမှာ ဝင်ငွေသာ
ရှိကြည့် ဒီအလုပ်တွေလုပ်စရာ မလိုဘူး”

“လျှော်မယ်ဗျာ ခုပဲ လျှော်မယ်”

“သွား လျှော်”

“ဟွန်း အလုပ်မလုပ်လို့ မျက်နှာငယ်ရတာ၊ သားမှာဝင်ငွေသာ
ရှိကြည့် ဒီအလုပ်တွေ လုပ်စရာမလိုဘူး”

“အမလေး လုပ်ပါ ဝင်ငွေရှိအောင် အရင်လုပ်စမ်းပါ။ ကျုပ်တို့
မသေခင်လေး ရှင့်ဝင်ငွေလေး သုံးကြည့်၊ စားကြည့်သွားချင်လို့ပါ”

ဒွိဟ ပြောသည့်စကားကို အမေ ကြားဖြစ်အောင်ကြားသွား
သေးသည် ထင်သည်။ အနောက်မှအော်ပြောသည်။ ဒွိဟကလည်း မခေ။

“မကြာဘူး စားရမယ်၊ စောင့်နေ တကတည်း”

အမေ့ကို ပြန်၍အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဟဲ့ လက်ထဲက ဖုန်းက မချသွားဘူးလား။ ခြင်ထောင်လျှော်
တာ ဖုန်းကိုင်ပြီးလျှော်မလို့လား”

ဒွိဟ အကြံကို အမေရိပ်မိပုံရသည်။ ဒါဟာ ဒွိဟအကျင့်
ရေအိမ်ဝင်လည်း ဖုန်းပါသည်။ ထမင်းစားလည်း ဖုန်းနှင့်၊ ရေချိုးလျှင်

ဘောင် ဖုန်းကို အင်တာနက်ဖွင့်ပြီး အုတ်ကန်ပေါ်တင်ထားသည်။ ဒါက
လည်း အကြံနှင့်၊ ကောင်မလေးတွေကို ဗွီဒီယိုကောလိခေါ်ပြီး စကား
ပြောကြလျှင် ရေချိုးနေသောပုံကို မြင်စေချင်၍ ဖြစ်သည်။

ဒွိဟရဲ့အကျင့်နဲ့ စွဲလမ်းမှုကလည်း အမေ အပြစ်မြင်မည်ဆို
လည်း မြင်ချင်စရာပါ။

အင်တာနက်ကို ဒွိဟ အဲလောက်အချိန်ပေးပြီး သုံးဖြစ်ပါသည်။

ဒီနေ့ အွန်လိုင်းက ချစ်သူလေးနှင့်တွေ့ဖို့ ချိန်းထားသည့်နေ့ပို့ ခွဲဟာတို့ မနက်ကတည်းက ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေသည်။ ဆော်နွဲက ချိန်းပြီး ပြီ။ အဲဒီဆော် ဖြူသလား မည်းသလားမသိ။ ဒါပေမဲ့ အချင်းချင်း စာပို့ရင်တော့ စကားအဆင်ကို ချောနေတာပဲ။ လူချင်းတွေ့ရင်တော့ ဘာတွေဖြစ်မလဲ မသိ။ စိတ်ထဲမှာတော့ ချောပါစေ လှပါစေလို့ လျှာ ခလုတ်တိုက်မတတ် ဆုတောင်းနေမိသည်။

“ခွဲဟာ ပါးစပ်က တံတွတ်တွတ်နဲ့ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”
လမ်းလျှောက်ရင်း ဆုတောင်းလှာသဖြင့် ကွမ်းယာဆိုင်မှ မတင်နု ကွမ်းယာရောင်းရင်း လှမ်းမေးသည်။

“ကောင်မလေးနဲ့သွားတွေ့မလို့ဗျူး ဒါကြောင့် ဆော်ကြည့်မယ့် ဂါထာ ရွတ်လာတာဗျူး”

“အဲမယ် တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဒါကြောင့် မျက်နှာက ချော ကလက်ရေချိုးထားသလို ဖြစ်နေတာကိုး၊ ဒီတော့ ကွမ်းယာလေး အား ပေးဦး”

“ဟမ် ဘာမှလည်းဆိုင်ဘူး”

“ဆိုင်တယ်လေ ချစ်သူနဲ့တွေ့တဲ့အချိန် ကွမ်းယာလေးဝါးနေရင် စိတ်ပိုပြီးတည်ငြိမ်တာပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား အစ်မပြောတာ”

ကွမ်းယာသည် မတင်နု သူ့ကွမ်းယာရောင်းချင်၍ မဲဆွယ်နေပြီ။

“ဟာ မဟုတ်တာ”

“ဟဲ့ ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲ၊ မနေ့က နှင့်သူငယ်ချင်း ဖိုးလပြည့် တောင် ဆော်နွဲသွားတွေ့ဖို့ ငါ့ဆီက နိုင်တီတူးနဲ့ကွမ်းယာတွေ တစ်ဘူးကြီး

“ ဝယ်သွားတာ”

ခွဲဟာ အားကျမခံဝယ်အောင် ထပ်ဆွယ်သည်မို့ ခွဲဟာ လက်ခါ ငြုလိုက်ပြီး

“နေပါဗျာ ချစ်သူနဲ့သွားတွေ့ရမှာကို ကွမ်းယာဝါးသွားရမယ် တဲ့ ဖိုးလ်ငုတ်ပါတယ်”

ခွဲဟာစကားကြောင့် မတင်နု မျက်နှာမဲ့သွားပြီး

“ဟွန်း ငါ့ကွမ်းယာဝယ်မသွားရင် ချစ်သူနဲ့လွဲပါစေတော်”

မေတ္တာပို့သံကြားလိုက်ပေမယ့် အချိန်မမီတော့၍ ဘာမှပြန်၍ မချေပနေတော့။

ချစ်သူနဲ့လွဲစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိ။ တစ်နေ့ကျရင် ခင်ဗျား ရှေ့ခေါ်လာမယ်ဟု စိတ်ထဲက ကြိမ်းပြီး ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။

အခန်း (၂)

ကော်ဖီဆိုင်ထဲ ဝင်ဝင်ချင်း ငြိမ်ညောင်းတဲ့ဂီတသံနှင့်အတူ တိတ်ဆိတ်သော အငွေ့အသက်ကြောင့် ဒွိဟစိတ်ထဲ ဒီဆိုင်လေးကိုမှ ရွေးပြီးချိန်းသော ချစ်သူလေးကို စိတ်ထဲမှ ချီးကျူးမိသည်။

ဒီဆိုင်လေးရဲ့အပြင်အဆင်က ချစ်သူစုံတွဲတွေနှင့် လိုက်ဖက် လွန်းသည်။ ထို့အတူ ဒီဆိုင်လေးကိုမှ ရွေးချယ်တတ်သော ချစ်သူလေး ဟာလည်း ဒွိဟ စိတ်ခံစားမှုတွေကို တခင်အတွင်း ကိုင်လှုပ်နိုင်သော အလှတွေကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါစေ။

“အစ်ကို ဘာမှာမလဲ”

စိနူးကဒီလာပေးသော ကောင်လေးကို ပြုံးပြလိုက်ပြီး

“လောလောဆယ် ရေအေးအေးလေးတစ်ခွက် အရင်ဆုံး ချပေး၊ ကိုယ့်ချစ်သူလာမှ သူ့စားချင်တာ မှာကြမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

ဝိတ်တာလေး ပြန်ထွက်သွားသည်။

ဒွိဟ လက်မှနာရီကိုငြုကြည့်လိုက်ပြီး ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ ဖုန်းက ဆက်သွယ်မှုရေယာပြင်ပ။

“ကျွတ် ဖုန်းကို ဘယ်ချောင်ထဲ သွားထည့်ထားလဲ မသိဘူး”

နောက်ထပ် ဖုန်းခေါ်ဆိုဖို့ ဆန္ဒမရှိတော့၍ ဒွိဟ ဖုန်းကို စားပွဲပေါ်ပြန်ချပြီး ဆိုင်ထဲဝင်သည့် အဝင်ဝ အပေါက်ကို ငေးမျှော်ကြည့်နေလိုက်တော့သည်။

ဆိုင်ထဲသို့ ချစ်သူလေးဟု ထင်ရလောက်သော ကောင်မလေး ဝင်လာသည်။ ဒွိဟ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ

“အယ် ဟုတ်သေးပါဘူး၊ သူက ခရမ်းရောင်လေးဝတ်လာမှာ

ပြောတယ်၊ အခု သူဝတ်ထားတာ အဖြူရောင်ကြီးပဲ”

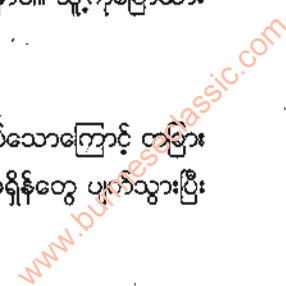
တစ်ယောက်ထဲ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်ရင်း ရင်ခုန်သွားသော ခံစားမှုကို နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။ ငါ့ချစ်သူက အဲကောင်မလေးထက် ပိုလှမှာပါလို့။

ကော်ဖီဆိုင်အဝကို မျှော်ရလွန်းလို့ လည်ပင်းရှည်ထွက်လာသလားပင် မပြောတတ်။ ဒီတော့ ဖုန်းဖွင့်ပြီး It ထိုင်သုံးနေလိုက်တော့သည်။

သူ့ရောက်လာရင် ကိုယ့်စားပွဲတန်းလာမှာပါ။ သူ့ကိုပြောထားတယ်၊ အဖြူရောင် ရှုပ်ပဲ ဝတ်လာမယ်လို့။

“ကိုဒွီ”

ခေါ်သံနှင့်အတူ အနားမှာရိပ်ခနဲ လာရပ်သောကြောင့် တခြား friend ကောင်မလေးနှင့် စာပို့နေသော ဒွိဟ၏အရှိန်တွေ ပျက်သွားပြီး

message box ကို ကမန်းကတန်း ပိတ်လိုက်သည်။

အနားမှာ လာရပ်နေသူမှာ ညီမဝမ်းကွဲတော်သူ ခင်မာလာ ဖြစ်နေသည်။

“ဟဲ့ မာလာ နင်ဒီကို ဘာလာရပ်တာလဲ”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလို့ လာစောင့်တာလေ”

ပြောပြောဆိုဆို ဒွိဟ နားဝင်ထိုင်သည်။

“ဟာ ဟဲ့ ဟိုဘက်ဝိုင်းမှာ ထိုင်လေ၊ ငါ့ကောင်မလေးလာရင် ငါနဲ့နင့်ကို မောင်နှမတွေမုန်းမသိဘဲ အထင်သေးပြီး လှည့်ပြန်သွားလို့ မျက်နှာလေးတောင် မမြင်ဖူးလိုက်ဘဲဖြစ်သွားမယ်”

“အမလေး ညီမလေးကလည်း ကိုဒွိက ထိုင်ခိုင်းတိုင်းတောင် မထိုင်ဘူး၊ သူလာရင် တွေ့သွားလို့ ရှိစုမဲ့စု ချစ်သူလေး ဆုံးရှုံးလိုက်ရပါ ဦးမယ်”

သူကလည်း အားကျမခံ ပြန်ပြော၍ ဒွိဟ မဲ့လိုက်ပြီး

“အမလေး အဲလိုအသိစိတ်လေးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သွား သွား မြန်မြန်ဟိုဘက်ဝိုင်းကို ငါ့ကောင်မလေး လာတော့မှာ”

ခင်မာလာကို အတင်းတွန်းလွှတ်လိုက်သည်။ ခင်မာလာ တခြား စားပွဲမှာ သွားထိုင်သည်။ ဒီတော့မှ စိတ်အေးကာ ချစ်သူလေးကို ဆက် စောင့်လိုက်သည်။

နာရီဝက် တစ်နာရီသာ ကြာသွားသည်။ ပေါ့မလာသဖြင့် ဒွိဟ စိတ်ပူစပြုနေပြီ ဟုတ်ရော ဟုတ်ပါတော့မလား။

ဒွိဟ ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်နဲ့ ဂနာမငြိမ်တော့။ ထိုစဉ် ဒွိဟ

လက်ကိုင်ဖုန်းမှ ဖုန်းပြည်လာသည်။

“ဟင် ဖုန်းဆက်ပြီ မ မလာဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း ဆက်တာ ထင်တယ်”

ဖုန်းထူးဖို့ ဒွိဟ တစ်ယောက် မဝံ့မရဲဖြစ်နေ၏။

“ဟဲလို အစ်ကို ခုထိမလာသေးဘူးလား၊ ခေး စောင့်နေတာ ကြာလှပြီ”

“အမ်”

ဒွိဟ မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ခေး ကိုယ်ရော ခေးကို စောင့်နေတာလေ”

“တွေ့ပါဘူး အဲ နေ နေဦး”

မာလာ ဖုန်းပြောရင်း ဒွိဟကို ငဲ့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ထိုင် ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်ပြီး

“ကို ကိုဒွိ”

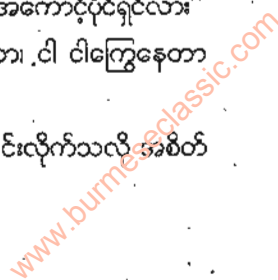
“နင် မာလာ၊ ပန်းမာလာမြိုင်ဆိုတဲ့ အကောင်ပိုင်ရှင်က နင် လား”

မာလာကို လက်ညှိုးတထိုးထိုးဖြင့် အငမ်းမရ သွေးရှူးသွေး တန်းမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုဒွိကရော သံစဉ်ဆိုတဲ့ အကောင်ပိုင်ရှင်လား”

“ဟုတ်တယ် ဟာ သွားပြီ သွားပါပြီဟာ၊ ငါ ငါ့ကြော့နေတာ လက်စသပ်တော့ နင်ဖြစ်နေတာပေါ့”

ဒွိဟ ခေါင်းကိုမိုးကြိုးအကြိမ်ကြိမ် ပစ်ခွင်းလိုက်သလို အစိတ်

ဖြစ်သွားသည်။ ရှက်တာရော ဒေါသထွက်တာရော ရောထွေး
ပြီး သူ့ဘာ ဂနာမပြင်မတုံ့ပျောက်တစ်ကောင်လို ခုန်ဆွဲခုန်ဆွဲ ဖြစ်နေပြီ။

“အမလေး ရှက်လိုက်တာ ကိုယ့်အစ်ကိုမှန်းမသိဘဲ မှားပြီး
ခိုင်းလိုက်တယ်။ စောစောက ပျော်နေတဲ့ဖိလင်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီ
လဲ မသိတော့ဘူး။”

မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာပင် တစ်ယောက်
မကြည့်ရဲတော့။

“ကဲ ပြန်တော့ ပြန်တော့၊ နောက်တစ်ခါမှတ်ထား လူမမြင်
ပူးဘဲနဲ့ အွန်လိုင်းပေါ်မှာ ဟိုင်းပြီး ချစ်သူမလုပ်နဲ့၊ ဒါ နင့်အတွက်
သင်ခန်းစာပဲ”

မှားတုန်းက နှစ်ယောက်အတူတူမှားခဲ့ကြပေမယ့် ကိုယ်က
အစ်ကိုဖြစ်နေ၍ ဆရာကြီးလေသံနဲ့ ဆုံးမလိုက်သေးသည်။

မာလာ သူ့အမြစ်နှင့်သူမို့ စောဒက မတက်ရဲဘဲ ကော်ဖီခိုင်
ထဲမှ ခပ်ကုတ်ကုတ်ထွက်သွားသည်။

“အစ်ကိုမှာတော့မလား”

“ဆောရီးပဲ ညီ၊ ကိုယ့်ကောင်မလေး ပျောက်သွားလို့ မမှာ
တော့ဘူးနော်”

ဝိတ်တာလေးကို ခပ်တည်တည်နှင့်ရွှီးခဲ့ပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့
လိုက်သည်။ ဒွီဟနောက်ကျောကို ဝိတ်တာလေး အူကြောင်ကြောင်ကြည့်
ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။

အခန်း (၃)

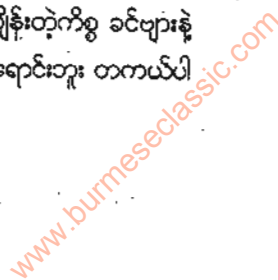
“ဟဲ့ ဒွီဟ နင့်မျက်နှာကြီးက ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ကောင်မ
ဆေးနဲ့သွားချိန်းတွေတာဆို မတွေ့ခဲ့ဘူးလား”

အနာကိုတုတ်နဲ့လာထိုးနေသော မတင်န အမေးကြောင့် ငိုချင်
နဲ့လက်တို့ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် ငိုပြု၍လည်းမဖြစ်၊ ကိုယ့်အကြောင်း
ကို အမှန်အတိုင်းပြောမိလျှင် ရပ်ကွက်ထဲလိုက်ဖွဲ့မယ့် မိန်းမကြီး။

ဒါကြောင့် ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ သူ့ရှေ့မှ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်
သွားလိုက်သည်။ ဒါတောင် မတင်န အလျှောက်မပေးသေး။

“ဟဲ့ လာပါဦး တကတည်း ဘာတွေ ဖီးလ်ဝင်လာလဲမသိပါ
ဘူး ငါ နင့်ကိုမေးစရာရှိလို့ပါ”

“ဟာ ဘာမေးမှာလဲ၊ သူများရည်းစားနဲ့ချိန်းတဲ့ကိစ္စ ခင်ဗျားနဲ့
ဘာဆိုင်လဲ ကိုယ့်ဈေးကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး မရောင်းဘူး တကယ်ပါ

လူက စိတ်ညစ်ပါတယ်ဆိုမှ ဘုတောလိုက်သည်။

“ဪ ဝီဇနာကလည်း ငါမေးမှာ နင့်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး တခြားကိစ္စ”

တခြားကိစ္စဆို၍ ဒွိဟ ခြေလှမ်းတွေ နောက်ပြန်ဆုတ်လာပြီး ကွမ်းယာဗန်းရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။

“ကဲ မေး ဘာမေးမှာလဲ မသိရင်တော့ မဖြေဘူးနော်”

ကွမ်းသီး တစ်စိတ်ကောက်ဝါးရင်း သူမေးမယ့်မေးခွန်းအတွက် အထွန့်ကြုံတက်ထားလိုက်သည်။

“အေးပါ နင်သိတာပဲ မေးမှာပါ”

“ဒါဆို မြန်မြန်မေး”

ညစ်လာသောစိတ်တွေ ခဏတော့ ပြေပျောက်မှာပါဟူသော အတွေးဖြင့် ကွမ်းယာဆိုင်မှာအချိန်ဖြုန်းဖို့ အတွေးရောက်သွားသည်။

“ဒီလိုဟာ ခု ငါမေးတဲ့မေးခွန်းကို ဘယ်သူမှသွားမပြောပြနဲ့ ပြောပြရင် ကျွဲငါကအကြီးကြီးတက်မှာ”

တစ်ခါပြောဖို့အရေး အရစ်တွေရည်နေသော မတင်နကို စိတ်မရည်သလို ဖြူးကြည့်လိုက်ပြီး

“ကဲ မတင်န လိုရင်းကိုမြန်မြန်ပြောပါဗျာ၊ ခင်ဗျားစကားဏ တရုတ်မဘောင်းဘီထဲ အီးပေါက်သလိုလည်နေသလားလို့”

“အေးပါ ပြောမှာပါ ဒီလိုဟေ့၊ နင်တို့ဘေးအိမ်က အပျိုကြီး အလိမ်ခံရလို့ဆို”

“အယ် မဖြူကိုပြောတာလား”

“အေးလေ”

“ဟာ ဘယ်သိမလဲ”

“နင်ကလည်း တစ်ရပ်ကွက်လုံးသိတယ်၊ နင်မသိဘူးလား၊

ဒီလို အွန်လိုင်းပေါ်မှာ ကောင်လေးငယ်ငယ်နဲ့တွေ့ပြီး ကျွဲကြတယ်ဟာ၊ ဒါမှာတင် အပျိုကြီးက အဲ့ကောင်လေးကို စွဲသွားတယ်”

“ဘယ်ကိုဆွဲသွားတာလဲဗျ”

“နောက်ဖေးလမ်းကြားကိုလေ ဟဲ့ အယ် နင်မေးတာနဲ့ ငါ ဆောင်ယောင်ကုန်ပါပြီ၊ နောက်ဖေးလမ်းကြားကိုစွဲမလားဟဲ့”

ယောင်ပြီးထွက်သွားသော မတင်နမူ သူ့စကားကိုသူ ကိုမန်း ဘာမေးပြန်၍ ရှင်းချက်ထုတ်သည်။ ဒွိဟ ကိုယ့်သောကကို ခဏဘေး

နဲ့တံပြီး တသောသောရယ်လိုက်သည်။

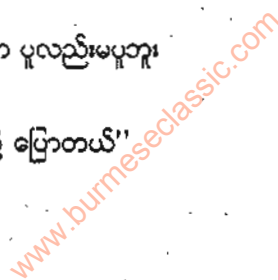
“ဒါဆို ရှင်းအောင်ပြောလေ၊ ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်းနဲ့ ပြောနဲ့”

“ဒီလိုဟာ အွန်လိုင်းပေါ်က ကောင်လေးနဲ့တွေ့ပြီး သူတို့ငါ့သွား ကြတယ်၊ ပြီးတော့ အပြင်မှာခဏခဏတွေ့ကြတယ်၊ အခု အပျိုကြီးမှာ ဘယ်လိုနဲ့နေပြီတဲ့”

အသေးစိတ်ပြောပြနေသော မတင်နကို တအံ့တဩ ကြည့် ထိုက်သည်။

“တိကျလှချည်လား ဒါပေမဲ့ အပျိုကြီးစိုက်က ပူလည်းမပူဘူး ဟဲ့”

“ဟဲ့ ပူစရာလား အခု ဖျက်ချထားတယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဟာဗျာ မဟုတ်ကဟုတ်ကပြောတော့မယ်၊ အပျိုကြီးက အဲလို ကိုယ်ချင်းစာတရားမရှိတဲ့လူမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီလောက် စေတနာပြည့်ဝ တဲ့ဟာကို”

“အဲဒါ နင့်အမြင်လေး၊ ဟိုက သူ့ကိုမှမယူတာ၊ နိုင်ငံခြားကို လစ်သွားပြီ၊ ဒီတော့ ဗိုက်တစ်လုံးနဲ့ကျန်ခဲ့တာပဲ အဖတ်တင်မှာပေါ့”

“ဟာ တော်ပြီဗျာ၊ ဘာတွေပြောနေမှန်းလည်းမသိဘူး၊ လူ့က ညစ်လာပါတယ်ဆိုကာမှ”

မတင်နု ပြောဆိုနေတာတွေက နားရှက်စရာကောင်းလာသည် မို့ ယွှောက်ဖျားတန်မဲ့ လှေဘေးပြိုင်မပြောချင်တော့။

“တော်ပြီဗျာ သွားတော့မယ်”

ကိုယ့်သောကကိုယ်ထမ်း သူများသတင်းနားထောင်ပြီး အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။

အိမ်အပြန်ခြေလှမ်းတွေက အလာတုန်းကလောက် မသွက် လက်တော့။

ရှက်လိုက်တာ အမေသာသိရင်တော့။ သူ့ရင်ဘတ်သူ တဘုန်း ဘုန်းထူပြီး အွန်လိုင်းပေါ်မှာတွေ့တဲ့မိန်းကလေး သူ့ဟာသူမှားပြီး တွေ့ကြ ဒုက္ခရောက်တာ စိတ်မကောင်းပေမယ့် ကိုယ်နဲ့မှမဆိုင်တာပဲလေ။

တကယ်ဆို ကိုယ်လည်း ခံလိုက်ရတာပဲလေ။

အခန်း (၄)

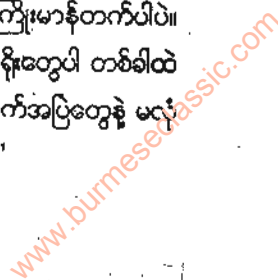
“အံ့မယ် ငါ့သား ကြားသားမိုးကြိုးပါလား၊ အရင်ကလို ဖုန်း ဆွတ်ဘဲနဲ့ အိမ်အလုပ်တွေဘာတွေ လုပ်နေပါလား”

ခြံနောက်ဘက်ရှိ မြက်ပင်တွေကို ဓားရှည်ဖြင့် စိတ်ရိုလက်ရို ဆွဲယမ်းနေသော ဒွိဟကိုကြည့်ပြီး အမေ တအံ့တညံ့ဖြစ်နေသည်။

တကယ်တော့ ဒွိဟ မြက်တွေကို ဓားနဲ့ခုတ်တာ ခြံကိုရှင်းစေချင် တဲ့ဟုတ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ ဒဏ်ခတ်သည့်အနေဖြင့် အပြစ်ပေးနေတာဖြစ်သည်။

ဒွိဟ အမေစကားကိုလည်း ခွန်းတံ့မပြန်လိုသဖြင့် မြက်ရိုင်းပင် ဆွတ်ကိုသာ မဲပြီး ခုတ်ထစ်နေ၏။ တကယ်ကို အားကြိုးမာန်တက်ပါပဲ။

“သားရေ ခုတ်လက်စနဲ့ နောက်ဖေးခြံစည်းရိုးတွေပါ တစ်ခါထဲ ဖြင့်လိုက်ပါလားကွယ်၊ ခွေးတွေတိုးထားတော့ အပေါက်အပြဲတွေနဲ့ မလှုံ ခြံတော့ဘူး၊ အိမ်အောက်မှာ သစ်သားတွေရှိတာပဲ”

“အမ် ဘာ ဘာပြောတာလဲ အမေ”

ငါ့သားလေး ပင်ပန်းပါတယ်၊ ဒါပြီးရင် အေးအေးဆေးဆေးလေး အနားယူပါတော့ဆိုသော စကားထွက်မလာဘဲ နောက်ဖေးခြံစည်းရိုးတောင် ဖမ်းပြင်ခိုင်းလိုက်သေးသည်။ ဒါနည်းနည်းတော့ များသွားပြီ။

“နောက်ဖေးခြံစည်းရိုးကို တစ်ခါထဲ ပြင်ခိုင်းတာလေ၊ မင်း မလုပ်ရင် ဘယ်သူလုပ်မတုံး”

“လက်သမား ဦးထွန်းကို လုပ်ခိုင်းလေ အမေရဲ့”

“အမ် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မင်းလုပ်ရင် ပိုက်ဆံမကုန်မှာစိုးလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး အမေရဲ့၊ ကျွန်တော်လုပ်ရင် မလှမပဖြစ်တော့ သူများကဲ့ရဲ့စရာဖြစ်မယ်လေ၊ ခြံစည်းရိုးဆိုတာ သေသေသပ်သပ်ဖြစ်မှ ကောင်းတာ”

မလုပ်ချင်၍ အကြောင်းပြနေသော ဒွိဟကို အမေ အထင်မကြီးသလိုမဲ့ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ့သားလေး လိမ္မာလာပြီမှတ်တယ်၊ တကယ်မလိမ္မာသေးပဲ ကို”

“ဟာ အမေကလည်း အဲလိုမပြောပါနဲ့၊ လိမ္မာလို့ ခုလိုအလုပ်တွေ ဖွတ်လုပ်နေတာပေါ့၊ အမေလည်း ဒီတုအတိုင်းပဲလေ၊ သားက အလှအပကိုကြိုက်တဲ့ဟာကို ဒါကြောင့်ပြောတာ”

အမေ့ကို မရမက ဆင်ခြေထပ်ပေးသေးသည်။

“ဟဲ့ ဆင်ခြေမပေးနဲ့၊ နောက်ဖေးခြံစည်းရိုးက လှစရာလိုလို့လား၊ ဟမ်၊ ဘယ်သူကရော မြင်မှာမို့လဲ၊ နောက်ဖေးလမ်းကြားက

သရဲတွေကဲ့ရဲ့မှာစိုးလို့လား”

အမေ ရွဲ့လေပြီ။

“ဟာ အမေကလည်း ရွဲ့ပြန်ပြီ၊ ဒီက အကောင်းပြောပြနေတာ ပါဗျာ”

အမေ့ကို လှေ့ပြည်နဲ့ချောသည်။ အမေ မျက်နှာ ပိုချိုမလေသည်။

“ငါ့ကို ဘာဆင်ခြေမှမပေးနဲ့၊ ငါကလုပ်ဆိုရင်လုပ်လိုက်ပါ၊

မင်းကို ဒေါသထွက်ချင်ဘူး ဒါပဲ”

တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ပေးသွားသော အမေ့စကားကို ထပ်ပြီး ငြင်း၍မရတော့။ ဒွိဟ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဒေါသထွက်လာပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် ထိုးထောင်ထွက်နေသော မြက်ရိုင်းပင်ကို အားလှေ့ ရွံ့ချတ်လိုက်သည်။

ခံစမ်း ဒွိဟ ခံစမ်း မင်းမှာဘာမှ ငြင်းပိုင်ခွင့်မရှိ။

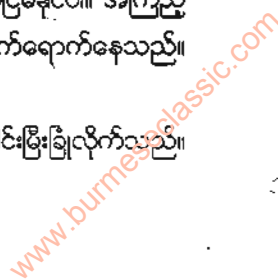

အမေ့ မောင်းချက်ကြောင့် ညဘက်လည်းရောက်ရော ဒွိဟ တော်တော်လေး ပြိုင်းသွားပြီး ထမင်းပင်စားချင်စိတ်ကုန်ခမ်း၍သွားသည်။

ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ဒွိဟ ကံမကောင်းပါလားဟု တွေးပြီး ကိုယ့်အမှားကိုယ်ပြန်တွေးပြီး ရှက်နေမိသည်။ ဖုန်းကိုင်ပြီး fb မသုံးတော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပေမယ့် စိတ်တွေက ဂနာမငြိမ်နိုင်ပါ။ အကြည့်တွေက စားပွဲပေါ်ရှိဖုန်းဆီသို့သာ မကြာခဏ ရောက်ရောက်နေသည်။

“မသုံးဘူး လုံးဝမသုံးဘူးဟာ”

ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထိန်းချုပ်ပြီး စောင်ကို ခေါင်းမြီးခြုံလိုက်သည်။

မျက်လုံးကို ဇွတ်အတင်းမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ညတိုင်း လိုင်းသုံးတာ နှစ်နာရီ သုံးနာရီမှအိပ်ဖြစ်သည်။ အချစ်ကလေးနဲ့ ကျသည့်ပေါ့။ ခုတော့ တစ်ခန်းရပ်ခဲ့ပြီ။ စိတ်ထဲမှာ တစ်စက္ကန့် လေးတောင် ပြန်မတွေ့ချင်တော့။ ရှက်လွန်းလို့ပါ။

ဒီတစ်ညတော့ စောစောစီးစီး အိပ်ဖူးတယ်ရှိအောင် အိပ်လိုက်တော့မည်။

အခန်း (၅)

“ဒွီဟ ဒွီဟရေ”

“ဗျာ”

“မထသေးဘူးလား”

“ထပြီဗျ”

မနက်တိုင်း ကြားနေသော အမေ့ရဲ့နှိုးစက်အသံကြောင့် မျက်လုံးတွေမဖွင့်ချင်သေးပေမယ့်လည်း ခန္ဓာကိုယ်က ပေါက်ခဲ ထထိုင်မိပြီးသား။ ခထာဘိ ဆက်မိုန်းနေလျှင် အမေ့ရဲ့လက်ဆစ်တွေက ဒွီဟခေါင်းပေါ်ကို ဆရစပ်ရောက်လာနိုင်သည်။

“ဒီနေ့ မင်းဦးလေးရဲ့ဆိုဒ်ထဲကို မင်းသွားရမယ်”

အမေ ခုတင်နားလျှောက်လာပြီး ဒွီဟ အိပ်ရာပေါ်မှစောင်းကို ထုမ်းယူ၍ ခေါက်နေသည်။

“သားက ဦးလေးဆိုဒ်ထဲ ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ အမေ၊ ပန်းရံသွားလုပ်ရမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ညဘက်သွားစောင့်ရမှာ”

ညဘက်စောင့်ရမည်ဆို၍ လန့်သွားသည်။ ဆောက်လက်စ တိုက်ကြီးထဲမှာ ညသွားစောင့်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ဒွိဟ သရဲကြောက်တာ အမှန်ပါ။

“ဟာ ညဘက်သွားစောင့်ရအောင် သားက လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း မို့လား။ သား ဘွဲ့ရပညာတတ်တစ်ယောက်ပါ အမေရ”

လူကသာ တစ်လနေလို့ တစ်သောင်းပြည့်အောင်ပင် မရှာနိုင် လျှင်နေရမယ် ပညာတတ်ဆိုတဲ့မာနက ထိပ်တက်ပြီးကပ်နေတာ ကိုယ် သာလျှင်အသိဆုံး။

“ဟဲ့ ဘွဲ့လေးတစ်လုံးရထားတာ လေကျယ်ပြနေတယ်။ နင့်ကို ညစောင့်ခိုင်းတယ်ဆိုတာ ညဘက်ပစ္စည်းတွေအခိုးခံနေရလို့ ကိုယ့်လူ ကိုယ်ထည့်တဲ့သဘောပဲ”

“ဪ ခါဆို သားတစ်ယောက်ထဲ သွားစောင့်ရမှာမဟုတ် ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး ဟိုမှာ လုံခြုံရေးတွေရော ညစောင့်တွေရော အများကြီး”

စိတ်ထဲနည်းနည်း အားတက်သွားသည်။ ဦးလေးခိုင်းတာဆို တော့ ငြင်း၍လည်းမဖြစ်။

“ဒါနဲ့ အမေ သားကို ဒါကရော ဘယ်လိုပေးမှာလဲ”

လက်ညှိုးနဲ့လက်မ ပိုင်းပြပြီး မေးလိုက်သော အမေးကြောင့် အမေမဲ့လိုက်ပြီး

“နင်ဟာလေ အမြဲတမ်း ကိုယ့်အကျိုးအမြတ်ကိုပဲ ကြည့်တယ်

သိလား။ ဒီဦးလေး ထောက်ပံ့ပေးနေတာကိုမှမထောက် နင်မို့မေးရက် တယ်”

“အမေကလည်း သားအသုံးစရိတ်ကို အမေ ပေးမှာမို့လား။ လူကြားတဲ့သွားနေရမှာလေ။ ချူးတစ်ပြားမှမရှိလို့ ဖြစ်မလား။ ဒါကိုလည်း တွက်ဦး ပြီးတော့ ကန်ထရိုက်ရဲ့တူအနေနဲ့သွားနေရမှာ ငမဲ့ဆိုပြီး လူတွေ က ကဲ့ရဲ့ကြမှာပေါ့”

ဒွိဟကိုကြည့်ပြီး အမေ မသိမသာ ပြုံးလိုက်သည်။

လူကောင်ကသာ ဘွဲ့ရကျောင်းသားတစ်ယောက် စိတ်က မူကြို အဆင့်ပဲရှိသေးသည်။

“ကဲ ထပါ မြန်မြန် မျက်နှာသစ် စားစရာရှိတာစားပြီး သွားတွေ လိုက်။ မမသားကို မနက်ပိုင်းလွှတ်လိုက်လို့ လှမ်းပြောထားတာ။ သူ ဆိုဒီထဲမရောက်ခင် ကြိုရောက်နေပစေ”

အိပ်ရာထဲမှ မထချင်ထချင် ထပြီး ရေချိုးခန်းဘက်ထွက်လာ လိုက်သည်။

ဦးလေးက အလုပ်အရမ်းကြိုးစားသည်။ စည်းကမ်းကြီးပြီး အလုပ်ကို တိတိကျကျ လုပ်တတ်သူ ဒွိဟလိုနမော်နမဲ့နိုင်ပုံမျိုးနှင့် သူ မျက်စိထဲ တွေ့မည်မထင်။

မီးစင်ကြည့်ကရတော့မှာပင်။ အိမ်မှာအမေအခုအပူက လွတ် တာ နည်းတဲ့ကုသိုလ်ကံမဟုတ်။

“မင်း ဘာလို့ နောက်ကျနေတာလဲ ကိုဒွိ”

ဒွိဟ သွားတော့ ဆိုဒ်ထဲမှာ ဦးလေးက ကြိုရောက်နှင့်နေပြီ။

“လမ်းမှာ ကားပိတ်နေလို့ပါ လေးလေး”

“ကောင်းကွာ အပျင်းကြီးပြီး အချိန်မလေးစားတဲ့လူစားမျိုးတွေ အတွက် ကားပိတ်တာဟာ သူတို့အတွက် မဟာအကြောင်းပြချက်ပေးဖို့ အခွင့်အရေးတစ်ခုဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေကြပြီ”

ရောက်ရောက်ချင်း စပြီး အဆူခံနေပြီမို့ ချက်ချင်းလှည့်ပြန် လိုသော်လည်း ပြန်၍မဖြစ်သေး။ ကိုယ့်ဦးလေးအကြောင်းကိုယ်သိသည်။

“ဟုတ် နောက်နေ့ ကြိုပြီးရောက်အောင်လာမယ် လေးလေး”

“မဖြစ်လာသေးတာကို ကြိုပြီးကတိပေးမလွယ်နဲ့ ယခုလက်ရှိ အခြေအနေကိုပဲ ကြိုးစား”

“ဟုတ်”

အောင့်သက်သက်နဲ့ ဟုတ်လိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ သိပ် ကျေနပ်မှုမရှိ။ ရောက်ရောက်ချင်း တန်းပြီး အပြစ်တင်တာတော့ ဒွိဟ မကြိုက်။ ကိုယ်က သူ့လခစားလည်းမဟုတ်၊ သူ့ဆိုဒ်ထဲမှာလုပ်နေတဲ့ ပန်းရံသမားလည်းမဟုတ်၊ တူအရင်းခေါက်ခေါက်ကို ပေါ်တင်ဖို့နေသည့် ဦးလေးကို တင်းပေမယ့် ဘာမှပြန်မပြောရဲ။

“မင်း ဘာစားခဲ့ပြီးပြီလဲ”

သူ ဆူချင်တာဆူပြီးမှ တူကိုပြန်ချောတတ်တာလည်း ဦးလေးရဲ့ အကျင့်ပါပဲ။

“ဘာမှ မစားခဲ့ဘူး”

အမှန်တော့ ဒွိဟ စားပြီးမှ ထွက်လာတာပါ။ ဦးလေး အဲလို

ပြန်ချောတော့လည်း ရသမျှအခွင့်အရေးကို ရတုန်းယူလိုက်တဲ့သဘော ပါပဲ။

“ဟေ့ မောင်စိန်”

“ဗျာ ဆရာကြီး”

“လာဦး”

ဦးလေး အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ မောင်စိန်ဆိုသော လူရွယ် ကပျာကယာ လျှောက်လာ၏။

“ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ ဆရာကြီး”

“ဒါ ငါ့တူ သူစားချင်တာ မင်းသွားဝယ်ပေးလိုက်”

ဦးလေးက စကားထဲမှာ မိတ်ဆက်ပေးသလို အနေအထားတစ် ခုပါသွား၍ စိတ်ထဲမှာ သူ့ဌေးရဲ့တူပဲဆိုသည့် ဘဝင်စိတ်ကလေး မသိမသာ ဖြစ်သွားသည်။

“အစ်ကိုလေး ဘာစားမလဲခင်ဗျ။ ကျွန်တော် ဘာဝယ်ပေးရ မလဲ”

“ရတယ် ခိုက်ပြည့်ရင်ပြီးရော အဆင်ပြေတာသာ ဝယ်ခဲ့လိုက် ပါ”

ဒွိဟ စကားအဆုံး ဦးလေး သူ့လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ တစ်သောင်း တန်တစ်ရွက် ထုတ်ပြီး မောင်စိန်ကိုပေးလိုက်သည်။ မောင်စိန် တနိုတာသေ ယူပြီး အနားမှခပ်ရုံရုံ ထွက်သွားသည်။

မောင်စိန် ခပ်ဝေးဝေးရောက်မှ ဦးလေးက မောင်စိန်ကိုလှမ်း

ကြည့်ပြီး

“ဒီကောင်က ဒီဆိုဒ်ထဲမှာ ညစောင့်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က အရက်ကြိုက်တော့ ခွေးသူခိုးကောင်တွေက ဒီကောင်ကို မူးအောင်တိုက်ပြီး ဘာလုပ်ပြေအိတ်တွေ ခိုးထုတ်ကြတယ်၊ ဒီကောင်က ဘာမှမသိဘူး၊ မနက်ခိုးလင်းရင် ညက ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြလဲ သူမသိတော့ဘူး၊ အလုပ်ထုတ်ပြန်ရင်လည်း သူက မိဘလုပ်ကျွေးနေတဲ့ကောင် သူ့မိဘကလည်း တခြားလူမဟုတ် ဦးလေးငယ်ငယ်က မူလတန်းသင်တန်းက ကျောင်းဆရာမရဲ့သား ဆရာမမျက်နှာကြောင့် သူ့ကိုလစာကောင်းကောင်းပေးပြီး ခန့်ထားတာ”

“ဟုတ် ဦးလေး”

“မင်း ညဘက်နေရမှာ သူနဲ့အတူပဲ၊ မင်းရှိရင်တော့ သူလည်း အရက်မသောက်ရဲသလို ခွေးသူခိုးကောင်တွေလည်း လမ်းကြောင်းမဖွင့်ရဲတော့ဘူး”

စကားပြောရင်း ခွီဟကို တာဝန်ပေးနေတာ ခွီဟ သိသည်။

“ကျွန်တော်ရှိနေရင် သူတို့တွေ အပ်တိုတစ်ချောင်းတောင် မခိုးစေရပါဘူး”

“ပါးစပ်နဲ့ပြောနေရုံနဲ့မပြီးဘူး၊ လက်တွေ့လုပ် ဦးလေးဘဝ တစ်လျှောက်လုံး အလုပ်နဲ့သက်သေပြခဲ့တာ၊ ငါ စီးပွားရေးက မင်းစီးပွားရေးပဲ၊ ငါ့မှာ မိသားစုရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ရှာနေတာတွေက တစ်ချိန် မင်းအတွက်ပဲ”

ဦးလေးက တစ်ခါတလေ ထိုသို့လည်း စိတ်ကောင်းဝင်တတ်ပုံ သေးသည်။

“လေးလေး ကျွန်တော်က ညတိုင်း ဒီမှာအိပ်ရမှာလား”

မမေးရဲ မေးရဲနှင့် အရဲစွန့်ပြီး မေးလိုက်ခြင်းပါ။

“ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ မေးကြည့်ရုံပါ”

“အောင်မာ ငါ့တူပါ၊ မင်းပါးစပ်ဟလိုက်တာနဲ့ မင်းဝမ်းတွင်း အူဘယ်နှခွေရှိသလဲဆိုတာ ငါသိတယ်၊ အခု မင်းကို ဒီမှာညလာစောင့် ခိုင်းတာ ညစောင့်ရာထူးပေးလိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ တာဝန်ခံရာထူးပေးလိုက်တာ၊ အဲဒီအတွက် လစာပေးမယ်”

“ဗျာ”

လစာပေးမယ်ဆို၍ ပျော်သွားသည်။ ဘယ်လောက်ပေးမလဲ ဟု မေးချင်ပေမယ့် ထုံးစံအတိုင်း မမေးရဲပါ။

“မဗျာနဲ့ မယူချင်ဘူးလား”

ဦးလေးမျက်နှာက ပြုံးယောင်ယောင်လေး ဖြစ်နေသည်။

“မ မယူချင်ပါဘူး လေးလေးရ၊ ကိုယ့်ဦးလေးအလုပ်ကို

ဆာကူပေးတာပဲ” ယူစရာလိုလား”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော မပေးတော့ဘူး”

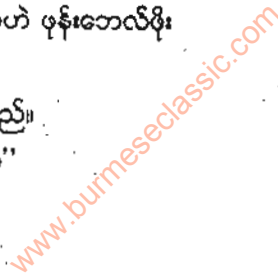
မပေးတော့ဘူးဆို၍ မအီမလည်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။

“အဲ ဒါ ဒါပေမဲ့ မုန့်ဖိုးတော့ ပေးလေ၊ အဟဲ ဖုန်းဘောလ်ဖိုး

လေးရရင် တော်ပါပြီ”

ခွီဟစကားကြောင့် ဦးလေး ခပ်မဲ့မဲ့ရယ်သည်။

“ဟွန်း ကိုယ့်တူအကြောင်း ကိုယ်သိတယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး ဦးလေး အနားမှ ခပ်တည်တည်ဖြင့် ထသွားသည်။

“ဟား ဟား တစ်လသုံးသိန်းတောင်ရဲတော့မယ် ခွဲ ခွဲ ပျော်တာ အမေ့ဆီက မှန်ဖိုးလက်ဖြန့်တောင်းစရာ မလိုတော့ဘူးကွ”

ပျော်လွန်းလို့ ဒွီဟ လေဟာနယ်ထဲကို လက်သီးတစ်ချက် ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

“အစ်ကိုလေး”

ပျော်လွန်းလို့ ထခုန်နေတဲ့အချိန် မောင်စိန် ရောက်လာသည်။

“ဟာ လန့်သွားတာပဲ မောင်စိန်ရာ”

“မလန့်ပါနဲ့ အစ်ကိုလေးရာ၊ ကျွန်တော်က အစ်ကိုလေး ဘာ ဖြစ်တာလည်းဆိုပြီး လန့်သွားတာ”

“ပျော်လို့လေ ပျော်လို့”

“ဘာဖြစ်လို့ ထိပေါက်လို့လား”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး ဒီလိုပဲ ဝမ်းသာစရာကိစ္စရှိလို့ပျေ့ဗျာ ကဲ ပေး ပေး ဘာဝယ်လာလဲ”

“နန်းကြီးသုပ်ပဲ ရတယ်”

“ပေးဗျာ ဘာပဲရရ”

မောင်စိန်ကို အနားမှာမရှိစေချင်တော့၍ နန်းကြီးသုပ်ထုပ်ကို ယူပြီး မြန်မြန်သွားခိုင်းရသည်။

မောင်စိန် မြန်သွားမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တွေးပြီး ရယ်ချင်သွားမိသည်။ ဒွီဟတို့က ငွေမြင်ရင် အဲလိုကို ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်တာပါ။

အခန်း (၆)

သုံးသိန်းရမယ်ဆိုသည့်စိတ်ကြောင့် ညဘက်တာဝန်ခံလုပ်ရတာ အားအင်အပြည့်။ မောင်စိန်လည်း ဒွီဟရှိနေတော့ အရက်ကို ခေသောက်ရဲတော့။ တစ်ချိန်လုံးငြိမ်ကုတ်ပြီး ဖုန်းပဲထိုင်ပွတ်၍နေသည်။

ဆောက်လက်စတိုက် အဆောက်အဦတွေထဲမှာ အမိုးအကာ လုံလုံခြုံခြုံမရှိ၍ နေရတာ ကျောထဲစိမ့်တာတော့ အမှန်ပင်။

“မောင်စိန်”

“ဗျာ ဘာခိုင်းမလို့လဲ အစ်ကိုလေး”

“ညဘက်ဆို ဒီနေရာကြီးက လူပြတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ဒီနေရာကို ဆေးသမားတွေလောက်ပဲ လာကြတယ်”

“အိမ်ခြေတွေကကြတာကိုး၊ ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူတွေနေတဲ့နေရာဆိုတော့ ကွမ်းယာဆိုင်လေးတောင် မရှိဘူးကွာ”

“ဘာလဲ အစ်ကို စားချင်လို့လား”

“ပျင်းတယ်ကွာ ဝါးချင်တယ်”

မောင်စိန် ငေါက်ခနဲ ထထိုင်သည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော် ခုပဲ သွားဝယ်ပေးမယ်လေ”

“အေး ကောင်းသားပဲ အယ် နေဦး”

ဒွိဟ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန်ဖြင့် စကားကို ဘရိတ်

ပြန်အုပ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကိုလေး”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး မဝယ်နဲ့တော့”

မောင်စိန်ကို အပြင်လွှတ်လို့ မောင်စိန်က အရက်သောက်လာ သည်ဖြစ်စေ အပြင်လူတွေနဲ့ ချိတ်ဆက်လာသည်ဖြစ်စေ ပြဿနာ တစ်စုံ တစ်ရာတက်လာလျှင် ဒွိဟခေါင်း ဆင်နင်းမှာမဟုတ် ဦးလေးနင်းမှာ သေချာသည်။

“ဟာ အစ်ကိုလေးကလည်း ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုးနဲ့ ဟာသလာလုပ်နေတယ်”

“ဟာသလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အန္တရာယ်ဆိုတာ ကြိုမြင်တတ် ရတယ်”

ဒွိဟ စကားကြောင့် မောင်စိန် တဟားဟား အော်ရယ်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

မောင်စိန်ကို အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။ မောင်စိန် က ရယ်ရင်းမှ ရယ်သောအသံဖြင့်ပင်

“သိပြီ အစ်ကိုလေး တစ်ယောက်ထဲကျန်ခဲ့ရမှာစိုးလို့ မဟုတ်

လား”

“အမ်”

ကိုယ့်လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိနေပုံဖြင့် ပြောနေသော မောင်စိန် စကားကြောင့် ဒွိဟ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားမိသည်။ ဦးလေးများ သူ့ကို ပြောသွားသလားပေါ့။

“မင်းက ငါ သရဲကြောက်တတ်တာ ဘယ်လိုသိလဲ”

“ဟမ် အစ်ကိုလေးက သရဲကြောက်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အေး နည်းနည်းပါ”

“ဟာ ထင်တောင် မထင်ရဘူး၊ ပုံစံက ဖိုက်တာပုံစံနဲ့”

“ဟမ် အဲ အဲလိုလား၊ ငါ သရဲကြောက်တယ်ဆိုတာ သိလို့ ဟုတ်ဘူးလား”

ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် အရူးကွက်နင်းပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဟင် သိပါဘူး၊ အစ်ကိုလေးက တကယ် သရဲကြောက်တာ

လား”

“ကြောက်ပါဘူး ဘာလို့ ကြောက်ရမှာလဲ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ သရဲခေါ်တဲ့ဂိမ်း ကစားကြမလား”

“ဟမ်”

မောင်စိန် စကားကြောင့် လန့်သွားသည်။

“ပေါက်ကရမပြောပါနဲ့ဗျာ ကစားစရာရားလို့ သရဲဂိမ်းများ ဆော့ဦးမတဲ့ နေပါ”

“ဟာ ကိုလေးကလည်း သရဲမချောချောလေးတွေဆိုရင် ပေး

စရာကောင်းမှာပါ”

“အေး ပြန်မထွက်ဘဲ ခင်ဗျားကိုပါ ဝိညာဉ်နှုတ်သွားမှ အရှင် လတ်လတ်ကနေ သရဲမလင်ဖြစ်မယ်”

“အတွေ့အကြုံအသစ်ရတာပေါ့ အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော့်ကို လူမ စစ်စစ်တွေက လှည့်တောင်ကြည့်ကြတာမဟုတ်ဘူး။ အဲလောက် စန်းမရှိ တဲ့ ကျွန်တော်ကို သရဲမက ကြိုက်တော့ရော နည်းတဲ့အခွင့်အရေးလား။ ဟား ဟား ထမင်းမကျွေး၊ ရေမတိုက်ရဘူး။ အဝတ်အစားမဆင်ရဘူး။ အိမ်စရိတ်မထောက်ရဘူး ဟိ ဟိ”

သူ့ဟာနှင့်သူ အထာကုဗ္ဗာပြောနေသော မောင်စိန်ကို ကြည့် ပြီး ဒွိဟ စိတ်ပျက်မိတာတော့ အမှန်ပါ။ သရဲမလင်များ ဖြစ်ချင်သေး သတဲ့။ အတွေးနဲ့တောင် အော့နလုံးနာလှသည်။

“နေပါ မောင်စိန်ရာ စိတ်ပျက်စရာကြီး စောစောက စားထား တဲ့ ထမင်းတွေ အန်ထွက်တော့မှာပဲ။ မင်း မိန်းမအဲလောက်လိုချင်ရင် အရှင်မတွေ့ရှိတယ်။ ငါ ဝယ်ပေးမယ် သရဲမလိုပဲ ထမင်းမကျွေး၊ ရေ မတိုက်ရဘူး။ အိမ်စရိတ်ရှာမပေးရဘူး မင်းကြိုက်တာလုပ် သူ ငြိမ်ခဲ လိမ့်မယ်”

ဒွိဟ စကားကြောင့် မောင်စိန် အသံပြဲကြီးဖြင့် ဝါးလုံးကွဲမတတ် ထရယ်၏။

“ဟ ဖြည်းဖြည်းရယ်ပါပဲ။ ညဉ့်နက်နေပြီ၊ မကောင်းဆိုးဝါး ထရယ်တယ် ထင်ပါဦးမယ်”

“အယ် အစ်ကိုလေးကလည်း ထင်စရာလား၊ ဒီလောက် သိမ်

ထိပ်ကျွန်းချိန်းတဲည

မို့တဲ့ရယ်သံကို ခွီး ခွီး ခွီး”

ပြောကာမှ ပိုရယ်နေပုံက စိတ်ပျက်စရာပါ။

“ဒီနေရာက အရင်က သုံးလောင်းပြိုင်သေထားတဲ့နေရာတဲ့၊ မြေကြမ်းတယ်လို့လည်း ပြောကြတယ်။ ဒီအိမ်ကို ဘယ်သူမှ မဝယ်ခဲ့ကြ ဘူး။ ဒါကို ဘောစိက အယုံအကြည်မရှိဘဲ အောက်ဈေးနဲ့ဝယ်လိုက်တာ” ခုမှ သိလိုက်ရသည့် လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးက ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထသွားစေသည်။

“ကောင်မလေးတွေချည်းပဲ သုံးယောက် မိုက်သလားမမေးနဲ့ တဲ့”

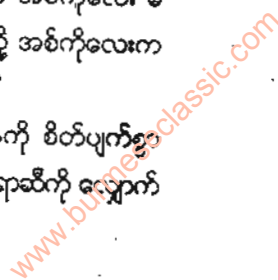
“ဘယ် ဘယ်လိုသေသွားကြလို့လဲ”

“ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး သေတာလေ။ သူတို့သေလို့သေမှန်း သိတာတို့ အိမ်ကိုပြန်လာကြပြီး နေနေကြတာတဲ့။ မူခင်းရဲက အကြောင်း ကြားတော့မှ သူတို့သေမှန်းသိတော့ အိမ်မှာရှိနေတဲ့သူတို့က ဝိညာဉ်တွေ တဲ့လေ”

စိတ်ထဲက မသက်မသာ ဘုရားတမိလိုက်သည်။ ဒီည ဘယ်လို အိပ်ရပါ့မလဲပေါ့။

“ဒါကြောင့် အစ်ကိုလေးကို အဖော်စပ်တာ အစ်ကိုလေး မ ကြောက်တတ်ဘူးဆိုရင်လေ သရဲဂိမ်းဆော့ကြမယ်လို့ အစ်ကိုလေးက ခုစိယောက်ခေါ် ကျွန်တော်က တစ်ယောက်ခေါ်မယ်”

ပြောလေ ပိုဆိုးလေဖြစ်နေသော မောင်စိန်ကို စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်ပြီး မောင်စိန် အဆင်သင့် ခင်းပေးထားသော အိပ်ရာခေါ်ကို ချောက်

သွားလိုက်သည်။

“ဟာ အစ်ကိုလေး အိပ်ပြီလား”

“အေး”

“ဟာ ခုမှ ကိုးနာရီပဲရှိသေးတဲ့ဟာဗျာ လာပါ မအိပ်ပါနဲ့ဦး”
မောင်စိန် မအိပ်စေချင်၍ ပြောသည်။

“ငါ အိပ်ချင်ပြီဟ”

“ဟွန်း ဒီညတော့ စကားပြောဖော်ရပြီဆိုပြီး ပျော်နေတာ၊
ခုတော့ အစောကြီး အိပ်တတ်တဲ့လူနဲ့မှ တိုးနေတယ်”

မောင်စိန် မကျေနပ် တွပ်ပွတွပ်ပွ ပြောရင်း ဆေးပေါလိပ်
မီးညှို့ဖို့ မီးခြစ်ခြစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

မတတ်နိုင်ပါ။ ဒီညတော့ မအိပ်ချင်လည်း မြန်မြန်အိပ်ပျော်
အောင် ဘုရားစာရွတ်ပြီး အိပ်ရတော့မှာပင်။

အခန်း (၇)

မောင်စိန်သာ တခေါ်ခေါ်နဲ့အိပ်ပျော်သွားပြီ။ ဒွီဟ အိပ်မပျော်
ဆေးပါ။ မောင်စိန် ပြောသော သုံးလောင်းပြိုင်သေသွားသည့် မိန်းကလေး
တွေအကြောင်း ခေါင်းထဲဝင်ဝင်လာသည်။

ခပ်ဝေးဝေးမှ ခွေးအူသံတွေက နားထဲတိုးဝင်လာသည်မို့ ကျော
ထဲမှာ စိမ့်သွားသည်။

“အူ ဝူး ဝူး”

အရေးထဲ ခေါင်းရင်းဘက် ခြံမှ ခွေးက ထအူပြန်သည်မို့
မကောင်းဆိုးဝါးက ကိုယ်နှင့်နီးကပ်လာသလိုလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဟဲ့ ဂျက်ကီ ဘာတွေ့လို့ ဟောင်နေတာလဲ ဝင်စမ်း အထဲကို”

အသံခပ်စူးစူးနှင့် နားထောင်လို့ကောင်းသော မိန်းကလေး
တစ်ယောက်အသံက နားထဲတိုးဝင်လာသည်မို့ စိတ်ထဲမှာ အနည်းငယ်
တော့ အကြောက်ပြေသွားသည်။ ထို့ကြောင့် စောင်ကို ခေါင်းမြီးခြုံထား
ရာမှ အသာလှုပ်ကြည့်လိုက်သည်။

မီးတွေထိန်လင်းနေသော သုံးထပ်တိုက်ကြီးကို ခုမှပင် သတိထားကြည့်မိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတိုက်ကြီးမှာ လူရှိနေတာပဲမို့ အရင်လို စိတ်သိပ်မချောက်ချားတော့။

အရေးထဲ အပျော်ကသွားချင်နေသေးသည်။ စောစောကလောက် ကြောက်စိတ်မရှိတော့တာကြောင့် ခြင်ထောင်ထဲမှ ခပ်မြန်မြန်ထွက်လိုက်သည်။

ဟိုဘက်ခြံက လူတွေ မအိပ်ခင်လေးမှာ သွားစရာရှိတာ သွားထားမှဟုတွေ့ပြီး အလုပ်သမားတွေအတွက် ယာယီဆောက်ပေးထားသော သန့်စင်ခန်းရှိရာသို့ ခပ်မြန်မြန်လျှောက်ခဲ့လိုက်သည်။

တစ်ဘက်ခြံထဲရှိ တိုက်ထဲမှာ စကားပြောသံ ခြေသံလှုပ်ရှားသံတွေ ကြားနေရသည်မို့ ကြောက်စိတ်တွေ မဖြစ်မိတော့။ ဒီအချိန် သဲရဲမတွေကိုတွေ့လည်း ကိစ္စမရှိ ဟိုဘက်ခြံကလူတွေကြားအောင် အော်ဟစ်လိုက်ရုံပင်။

ကြောက်စိတ်ကင်းကင်းနှင့် လုပ်စရာကိစ္စကို အပြီးလုပ်ပြီး သန့်စင်ခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်သည်။ နံဘေးရှိ အုတ်ကန်တွင် လက်ကို ဆေးနေတုန်း

“ဟေ့ ဟေ့ ဒီမှာ ဒီမှာ”

တစ်ဘက်အုတ်တံတိုင်းမှ ခေါင်းပြုပြီးလှမ်းခေါ်နေသော မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ကြောင့် ဒွီဟ ရင်ထိတ်သွားသည်။ ညကိုးနာရီ ဆယ်နာရီခန့်မှာ ဒီမိန်းမကလေးဘာကိစ္စကြောင့် ခေါ်ရတာလဲ။ ထူးတော့ ထူးဆန်းနေပြီ။

“ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ဒီအချိန်ကြီး”

“ရှာခိုင်းမလို့”

“ဗျာ ဘာရှာခိုင်းမလို့လဲ”

“တို့ရဲ့အချစ်ကလေး ပျောက်သွားလို့”

ဒဲ့ရွေ့လိုက်သော စကားကြောင့် ဒွီဟ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ရင်ဘတ်တွေလှိုင်းထန်ကုန်သည်။

“အချစ်ပျောက်သွားလို့ ဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုရှာပေးမလဲ။ ဘယ်နားကျပျောက်သွားတာလဲ ဘယ်သွားမယ်ပြောသွားလို့လဲ” ရင်တုန်ပန်းတုန်နှင့်ပဲ မေးစရာရှိတာကို အရဲစွန့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီနားမှာ ပျောက်သွားတာလေ”

“ဟမ် ဒီနားတင်ဟုတ်လား။ သူက ဒီဘက်ခြံကို ဘာသွားလုပ်မယ်လို့ ပြောသွားလို့လဲ”

ဘယ်လိုမှ နားမလည်စွာဖြင့် အူကြောင်ကြောင်ပြန်မေးလိုက်သည်။

“သူက စကား မပြောတတ်ဘူးလေ”

“ဟမ် ဟုတ်လား ခြင်ထဲ ခင်ဗျားအချစ်က စကားမပြောတတ်ဘူးလား”

“အင်း”

“ဒါဆို ခင်ဗျားကိုသူက ချစ်တယ်လို့ ဘယ်လိုပြောလဲ”
မဆိုင်ပေမယ့် သိချင်တာလေးကိုတော့ ထုံးစံအတိုင်း စပ်စု
လိုက်သည်။

“အို ရှင်ကလည်း သူပြောစရာမလိုပါဘူး။ ကျွန်မက သူပြော
ပြော မပြောပြော ချစ်တာ။ သူ့ကိုရင်ခွင်ထဲထွေးပွေ့ပြီး အိပ်နေကြလေ”
စိတ်ထဲက ဘုရားတစ်ပါး။ တစ်ခါတစ်ရံ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို
အချစ်အကြောင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောနေတဲ့မိန်းကလေး ခုမှမြင်ဖူး
တယ်။

“ဒါ ဒါဆို ဒီည သူ့ကိုမင်းမတွေ့ရင် ဘယ်လိုဖက်အိပ်မလဲ
မင်းတစ်ယောက်ထဲဖြစ်နေမှာပေါ့”

“အင်းလေ အဲဒါကြောင့် ရှင်ကိုအကူအညီတောင်းတာပေါ့လို့”

“ဗျာ ဘယ် ဘယ်လို ဒါ ဒါဆို ကျွန်တော် လာအိပ်ပေးရမှာ
ပေါ့ အဲလိုလား”

“ဪ ဆုတောင်းလေ ရှင်က ဘာလို့ကျွန်မအနားမှာ လာ
အိပ်ရမှာလဲလို့ ဘာဆိုလဲ”

မိန်းကလေး အသံစွာစွာဖြင့် ပြန်ပြောသောကြောင့် ဒွါဟ နည်း
နည်းတော့ ရှိန်သွားသည်။ ဒီအကွက်က အခန့်မသင့်ရင် လက်တံရှည်
ဖြင့် ပါးလှမ်းရိုက်ခဲရမယ့်ကိန်း။

“ဆော ဆောရီးနော် ကျွန်တော် နားကြားလွှဲမိပြီထင်တယ်။
ပြောမိပြောရာ ပြောမိပြီ။ ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲ ကျေနပ်အောင်”

“ကျေနပ်စေချင်ရင် အချစ်ကိုရှာပေး”

“အခု”

ဒွါဟ ပါးစပ်က ခပ်တိုးတိုးထွက်သွားသောအသံဖြစ်သည်။
သူ့အချစ်ပျောက်တာ ဒီကကောင်က ဘယ်လိုရှာပေးရမတုန်း။
စကားလည်း ထပ်မပြောရဲပါ။ အမှားပါရင် အုတ်ခဲနဲ့ကောက်ထုခံရနိုင်
သည်။

ဒီတော့ အလိုက်အထိုက်ပဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံး
ပါပဲ။

“ဟုတ် ရှာ ရှာပေးပါ့မယ်”

ဆက်နေရင် ကိုယ်ပါ ဂေါက်သွားနိုင်လောက်သည်မို့ ပြီးပြီးရော
ပြောပြီး ခြုံပုတ်တွေထဲ ဖြူရှာပေးလိုက်သည်။ တကယ်ဆို သူ့ချစ်သူက
ခြုံပုတ်ထဲရှိမလား ဘယ်နေရာ အရက်သွားခိုးသောက်နေလဲမှ မသိတာ။

“အောင်မလေးဗျ ဘာကြီးလဲ”

ခြုံပုတ်ထဲ မယောင်ရာဆီလူး ဖြူရှာတုန်း ခြုံထဲမှ ကြောင်
တစ်ကောင် ထွက်လာသည်မို့ လန့်သွားပြီး ထံအော်လိုက်သည်။

“ဟင် ကြောင်ပဲ”

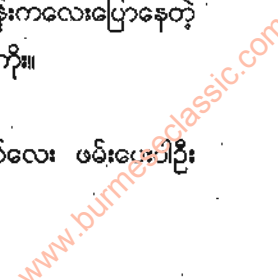
“အို ချစ်လေး ချစ်လေး လာ လာ မိ မိ မိ”

“အယ်”

ခုမှပင် သဘောပေါက်တော့သည်။ ဒီမိန်းကလေးပြောနေတဲ့
သူ့အချစ်ကလေးဆိုတာ ဒီကြောင်ကိုပြောနေတာကို။

“ဒါ ဒါ မင်းရဲ့အချစ်လေးဆိုတာလား”

“အင်း ဟုတ်တယ် အဲဒါ တို့ရဲ့အချစ်လေး ဖမ်းပေးပါဦး”

တော်ကြာ ဟိုဘက်တွေထွက်ပြေးသွားရင် ဖမ်းရခက်နေမှာစိုးလို့ပါ”
ခုမှပင် ဇာတ်ရည်လည်တော့သည်မို့ ကိုယ့်တုံးချက်ကိုယ်
ပြန်ပြီး ကြိတ်ရယ်ကာ

“ဟုတ်ကဲ့ ဖမ်းပေးပါမယ်”

အူကြောင်ကြောင်ဖြင့်ပင် ကြွက်စုတ်လိုက်ချောင်းနေသော
ကြောင်ကို ဒွိဟ ဖမ်းပေးလိုက်သည်။ အစားငမ်းနေသောကြောင်မို့ သိပ်
ပြီး အားစိုက်ဖမ်းပေးစရာမလို။

“ရှော့ အမိ ခင်ဗျားရဲ့အချစ်လေး”

ကြောင်ကိုပွေ့ခေါ်ပြီး သခင်မ ကျေနပ်အောင် တယုတယ
လှမ်းပေးလိုက်သည်။ တကယ်ဆို ဒွိဟ ကြောင်ကို အရမ်းမုန်းတာပါ။

“လာ အချစ်လေး မမဆီကို ကျေးဇူးပဲနော်”

“ရပါတယ် မလိုပါဘူး အမိရဲ့”

“တို့နာမည်က အမိမဟုတ်ပါဘူး ဝီရမေပါ”

နာမည်လေးက လှချက်ဆိုပြီး လူလေးရဲ့မျက်နှာကိုပါ တစ်မို့
စိမ့်ထိုင်ငေးချင်စိတ်ပေါက်သွားသည်။

“နာမည်က လှတယ်”

“လူကရော”

ခပ်ညုညုလေးမေးလာမှာတော့ ဒွိဟတို့က ဖြေပြီးသားပါ။ ဖြေ
ချင်တာမှ အာခေါင်ထဲကတောင် ယားကျိကျိဖြစ်လာတာပါ။

“လူကလည်းလှပါ့ဗျာ ဒီလောက်လှတဲ့ မျက်နှာမျိုး မြင်ဖူးတာ
ဒါ ပထမဆုံးပဲဗျာ”

“အယ် ပိုပြီ”

“လိုနေသေးတာ စာမဖွဲ့တတ်လို့ ဖြစ်နိုင်ရင် စာဖွဲ့ပြချင်တာ

“ဒါဆို ဖွဲ့ပြလေ”

“မဖွဲ့တတ်လို့ဆို”

“ဟုတ်ပါပြီ ကဲ ဝီရ အထဲဝင်တော့မယ်၊ ကျေးဇူးနော်”

“ကျေးဇူးပါဗျာ ဆုံခွင့်ရလို့”

ကိုယ့်စကားတောင် မဆုံးလိုက် ဝီရမေ၏အရိပ်ပင် မတွေ့လိုက်
ရတော့။

“အယ် မြန်ချက်က ချက်ချင်းကို ပြေးဝင်သွားတော့တာပဲ၊

နောက်ပိုင်းလေးတောင် မကြည့်လိုက်ရတော့ဘူး”

မချင့်မရဲစိတ်နှင့်အတူ အပေါ်ကို ပြန်တက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အိမ်ပေါ်တက်လာသည်အထိ ရင်ခုန်တာက မပြယ်သေးဘူး။

မောင်စိန်ကတော့ ဟောက်လို့ကောင်းတုန်း။

အခန်း (၈)

“ဘယ်လိုလဲ ညက အိပ်လို့ကောင်းလား၊ အစ်ကိုလေး၊ ကျွန်တော်တော့ အစ်ကိုလေးနဲ့စကားပြောတုန်း ဘယ်လိုအိပ်ပျော်သွားမှန်း မသိတော့ဘူး”

“ငါလည်း အိပ်ပျော်သွားတာပဲ၊ မိုးလင်းမှ တစ်ရေးနိုးတော့ တယ်လေ၊ ဒီနားမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး ဘာလေး မရှိဘူးလား၊ ငါ ဗိုက်ဆာတယ်ကွ”

မိုးလင်းတာနဲ့ ဗိုက်ဆာတတ်တာ ဒွီဟာ အကျင့်။ အိမ်မှာဆိုရင် တော့ အမေက မိုးလင်းတာနဲ့ မနက်ခင်းစာစားဖို့ အဆင်သင့်လုပ်ပေး ထားတာ ဘာမှမပူရ။ ဒီမှာတော့ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ဆိုသလို ကိုယ်စားချင်တာ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် စီစဉ်ရမှာပဲ”

“ဒီကနေ နှစ်မှတ်တိုင်လောက်လျှောက်ရင် ရွှေရည်ဦးဆိုတဲ့ tea ဆိုင်ကိုရောက်မယ်၊ အဲမှာ အစုံရတယ်၊ ဆိတ်သားပလာတာရတယ်

အစ်ကိုလေး စားချင်ရင် ကျွန်တော် သွားဝယ်ပေးမယ်”
အလိုက်သိတတ်သော မောင်စိန်ကို စိတ်ထဲမှ ကြိတ်ပြီး ကျေးဇူး အင်စွာဖြင့် အကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ တစ်ထောင်တန်သုံးရွက်ထုတ်ပေးလိုက် သည်။

“ရော မြန်မြန်သွား မြန်မြန်ပြန်လာနော်၊ အလုပ်သမားတွေ လာခင် နို့ပို့ဆို မကျွေးလို့မကောင်းဘူး”

မောင်စိန် သုံးထောင်ကို လှမ်းယူကာ

“ဟာ ဘာဆိုလို့ ကျွေးရမှာလဲ အစ်ကိုလေးရဲ့၊ အားလုံးကို ဆွေးရအောင် ကိုလေးက ဘောစိလား”

“ဟမ် မဘောစိဘူးလေ ငါတောင် ငါ့ဦးလေးဆီ လက်ဖြန့် ဆောင်းသုံးနေရတာကို”

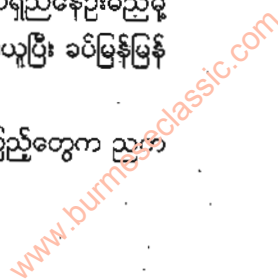
“အဲဒါပဲလေ ဒီကကောင်တွေကို ဘာကိုမှ အကျင့်မလုပ်နဲ့ အစရှိရင် အဆုံးမရှိတော့ဘူး”

မောင်စိန်က သူ့ထက်အရင် စောရောက်သူဖို့ ဆရာကြီးလေထံ ခြံ့ ပြောပြနေသည်။

“အေးပါ ဒါဆိုလည်း မကျွေးတော့ပါဘူး၊ မြန်မြန်သာဝယ်လာ ခဲ့ ငါ ဗိုက်ဆာပြီ”

မြန်မြန်မသွားခိုင်းလျှင် သူ စကားကြောရှည်နေဦးမည်မို့ အလောတကြီး လုပ်လိုက်သည်။ မောင်စိန် စက်ဘီးယူပြီး ခပ်မြန်မြန် နင်းထွက်သွားသည်။

မောင်စိန် ထွက်သွားပြီးတော့မှ ဒွီဟာ အကြည့်တွေက ညက

ပီရမေကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ချောင်းလိုက်သည်။

“မန်းသေးဘူးထင်ပါရဲ့၊ အင်းလေ သူတို့က ညဘက်မှအလုပ် လုပ်ကြတာထင်ပါရဲ့၊ မနက်ဆို စောစောဘယ်ထဲနိုင်ကြပါ့မလဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ့မန်းခင်များ အလုပ်ကို အစောကြီးထသွားကြလားမှမသိတာ”

ကိုယ့်ထင်ကြေးနှင့်ကိုယ် တွေးပြီး အဆောက်အဦးထဲ ပြန်ဝင် ခဲ့လိုက်သည်။

သိပ်မကြာလိုက် အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် ကိုတင့်ဆွေရောက် လာသည်။

“ဆရာလေး ဟိုကောင်တွေ မရောက်သေးဘူးလား”

ဟိုကောင်တွေဆိုတာ သူ့တပည့်တွေကိုပြောမှန်း ဒွိဟ သဘော ပေါက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်

“ဟုတ်တယ် မရောက်သေးဘူးခင်ဗျ”

သူက ဆရာလေးလို့ခေါ်ပေမယ့် ကိုယ်က ဆရာကြီးအထာလို့ မနေတတ်။

“ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“မောင်စိန် သွားဝယ်နေပါတယ်”

“ညက အိပ်လို့ရော ပျော်ရဲ့လား”

ကိုတင့်ဆွေ ဘာသဘောနှင့်မေးမှန်းမသိပေမယ့် ဒွိဟကတော့ ခပ်ရိုးရိုးပဲ ဖြေလိုက်သည်။

“တော်သေးတာပေါ့ ကျွန်တော်က ညတုန်းက စိုးရိမ်နေတာ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဒီအဆောက်အဦးထဲမှာ သရဲမသုံးကောင်ရှိတယ်လေ၊ ညဆို ဗျူးစာပေ

မှာ အိပ်သမျှ ယောက်ျားလေးတိုင်းကို အပေါ်ကနေ တက်ခွစီးလို့ ဆောင်စိန်ဆို အမြဲခံရတယ်”

ကိုတင့်ဆွေ စကားကြောင့် ဒွိဟတစ်ယောက် မနက်စောစော ခေါင်းမွှေးများ ထောင်ထလာပြီ။

“ဟုတ်လို့လားဗျာ မောင်စိန်က အဲလိုမပြောပါဘူး”

“ပြောမလား သူက သရဲမလင်လုပ်ရလည်း ကျေနပ်နေတဲ့ ဆောင်လေ”

ကိုတင့်ဆွေ ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ပြော၏။

ဒွိဟ ကျောထဲမှာစိမ့်၍သွားသည်။ ဒီလူ တကယ်ကြီးပြောနေ ဘာလား နောက်နေတာလား။ ကိုတင့်ဆွေကလည်း ဒွိဟ မယုံမှန်း ခြိမ်မိုင့်ရသည်။

“တကယ်ပြောနေတာ၊ မယုံမရှိနဲ့ ခုလောက်ဆိုရင်တောင် သရဲ တွေက ငါ့ညီလိုရုပ်ချောတဲ့သူကို အာရုံကျနေလောက်ပြီ၊ ညကျရင်သာ သတိထားပြီးအိပ် ကြားလား”

“ဟာဗျာ ဘာတွေလာပြောနေမှန်း မသိဘူး၊ ကျွန်တော်က ဘာလို့ သတိထားအိပ်ရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်က ဒါမျိုးလုံးပဲ မကြောက်ဘူး”

မကြောက်ဘူးဟုသာ ရဲဆေးတင်လိုက်ရသည် စိတ်ထဲမှာတော့ နည်းငယ် ကြောက်မိနေတာတော့အမှန်ပါ။

“အေးပါ မကြောက်ဘတ်တာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ကြောက်တတ် နေရင်တော့ သရဲဆိုတဲ့အမျိုးက ဖြစ်ခြောက်တတ်တယ်ကွ”

“ကျွန်တော်ကလည်း ဖြတ်တတ်တယ်လေ”

ကိုတင့်ဆွေရှေ့ ကြောက်ပြနေလျှင် ပို၍ခြောက်လှန့်နေတော့ မည်ဖို့ ကိုတင့်ဆွေ ယုံရန် ပြန်ဖြလိုက်သည်။

“ကိုဖွဲ့ ညက ဘာလှုပ်ရှားမှုတွေ တွေ့လဲ”

ဦးလေးက ဘယ်သူမှမရှိတုန်း မေးသည်။

“ဘာမှမတွေ့ဘူး လေးလေး ညက မောင်စိန်ကို ဘယ်မှလည်း မသွားခိုင်းဘူး”

“သေချာလား”

“သေချာပါတယ် လေးလေးရ သူက ကွမ်းသွားဝယ်မယ်ဆိုတာ တောင် ကျွန်တော် မလွှတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ညဘက်တရားနီးတော့လည်း ဘာအရိပ်အခြေမှမရှိဘူး အားလုံးအငြိမ်ပါပဲ”

ဒွိဟအပြောကြောင့် ဦးလေး စိတ်ကျေနပ်သွားပုံရသည်။ ခေါင်း တညိတ်ညိတ်နှင့် လုပ်နေသည်။ ဒွိဟမှာသာ ဦးလေးကိုကြည့်ပြီး သရဲသုံးကောင်အကြောင်း မေးသင့်မမေးသင့် ချိန်နေရ၏။

ဒါကို ဦးလေး ရိပ်မိပုံရသည်။

“မင်း ငါ့ကိုဘာပြောစရာကျန်သေးလဲ”

“ဗျာ”

ဦးလေးအမေးကို အူကြောင်ကြောင်နှင့်ပြန်၍ ဗျာလိုက်သည်။

“မင်း တစ်ခုခုများပြောချင်နေသလားလို့ပါ။ ငါ့ကိုကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်နဲ့”

“ဪ အင်း ဟုတ်တယ်”

“ပြော ဘာပြောမှာလဲ”

“ဒီမြေက ကြမ်းတယ်ဆို”

“မြေကကြမ်းတယ် ဟုတ်လား။ ဘာကိုကြမ်းတာလဲ အဆောက်အဦးပြီးရင်တော့ ကွန်ကရစ်ကိုင်ပစ်မှာလေ။ ဘယ်လိုလုပ် ကြမ်းတော့မလဲ”

ကိုယ်မေးတာက တခြား။ သူဖြေနေတာက တခြားဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော်မေးတာ အဲဒါမဟုတ်ဘူး”

“ဘာမေးတာလဲ”

“ဒီအိမ်ကြီးရဲ့အခြေအနေကိုပါ။ အရင်က ဒီအိမ်ကြီးမှာ သုံးလောင်းပြိုင်သေခဲ့ဖူးတယ်ဆို”

ဒွိဟ အမေးကြောင့် ဦးလေး မျက်နှာနှစ်ဖက်မြင်တက်သွားသည်။

“အဲဒါ ဘာကိုမေးတာလဲ ဘာလဲ ဒီနေရာမှာလား”

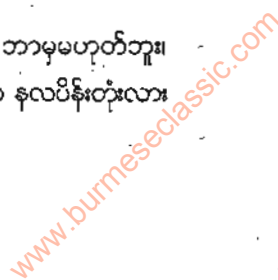
“အင်းလေ”

“မင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ”

မောင်စိန်တို့ ကိုတင့်ဆွေတို့ ပြောတာပါဆိုလျှင် သူတို့ပြဿနာ ဆက်သွားနိုင်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ ကြားတာပါ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ ပြောနေတယ်။ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ သူများပြောတာတွေ လိုက်ယုံရလောက်အောင် မင်းက နှလပ်နိုးတုံးလား။ ဒီတွေကို ယုံလား”

“မယ့်ပါဘူး”

“အေး ပြီးရော အလကား ပေါက်ကရ အရည်မရ အဖတ်မရ တွေ”

ဦးလေး ပြောကာမှ ကိုယ်က အရည်မရ အဖတ်မရလိုက်ပြော သော အလကားလူဖြစ်ရချည်ရဲ့။ ဦးလေး ပြောသလို ဒွိဟလည်းတွေ့ ပါသည်။ ညကဆို ဒွိဟကိုယ်တိုင် ဘာအရိပ်အယောင်မှ တွေ့ခဲ့တာမ ဟုတ်။

တကယ်တမ်း ညက ဒွိဟ တွေ့ခဲ့တာက သရဲမဟုတ်။ သိပ် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အလှနတ်သမီးလေးကို တွေ့ခဲ့ရတာပါ။ ဒါကိုတော့ ဒွိဟ အတတ်နိုင်ဆုံး လျှို့ဝှက်ထားရမှာပင်။

နို့မို့ဆိုလျှင် ဦးလေးက အလုပ်ထဲမှာ ဇယားလာရှုပ်တယ်ဆို ပြီး အိမ်ပြန်ဖို့နေမှ ဒုက္ခ။ ခုချိန်မှာ ကောင်မလေးကိုတွေ့ရဖို့ဆိုရင် ဒီမှာ ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ ကုတ်ကပ်တွယ်ဖက်နေရမှာပင်။

အတွေးနှင့်အတူ ကောင်မလေးပုံရိပ်က မျက်လုံးထဲပြန်ဖြင့် ယောင်လာပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် အကြည့်တွေက ကောင်မလေးအိမ် ဘက်ဆီ ရောက်သွားပြန်သည်။

ကောင်မလေးရေ နင်အခု ဘာလုပ်နေသလဲ။

အခန်း (၉)

ညသန်းခေါင်ရောက်လာလေ ဒွိဟစိတ်တွေ မငြိမ်လေဖြစ်နေရ သည်။ မောင်စိန်ကလည်း မအိပ်သေး ဖုန်းထိုင်ပွတ်နေသည်။

“မောင်စိန် မအိပ်သေးဘူးလား”

“အစ်ကိုလေး ဘာခိုင်းမလို့လဲ”

“ဘာမှမခိုင်းပါဘူး”

“ဒါဆို အိပ်တော့”

“ဗျာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မောင်စိန် ဖုန်းပွတ်နေရင်းမှ လှမ်းကြည့်ပြီး အံ့သြစွာဖြင့် မေးသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး မေးကြည့်တာ”

“ဟာ အစ်ကိုလေးကလည်း ရင်ခုန်အောင် လာလုပ်နေတယ်”

မောင်စိန် ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ပြောပြီး သူ့ဖုန်းသူ ဆက်ပြီးပွတ်

နေသည်။ ဒီတော့ မောင်စိန်ကို ဒွီဟာ အရေးစိုက်မနေတော့၊ သူ အိပ်အိပ် မအိပ်အိပ် ခြံထဲကို ဆင်းလာလိုက်သည်။

ညကိုးနာရီကျော်နေပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံး တိတ်ဆိတ် နေသည်။

“ဟင် ဟိုဘက်အိမ်က တစ်ယောက်မှမရှိကြဘူးလားမသိဘူး မီးတွေ ပိတ်ထားတယ်”

အုတ်ပုံတွေနားကနေ ချောင်းပြီး တစ်ယောက်တည်း တီးတို ပြောနေသည့် ဒွီဟာနားသို့ ရေတွေမုမ်းခနဲ ရောက်ချလာသည်။

“အောင်မလေးဗျ ပူလိုက်တာ”

နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသော ခံစားမှုကြောင့် ရေနွေးတွေများ အလောင်းခံလိုက်ရသလားဆိုပြီး ရုတ်တရက် ထူပူကြောက်လန့်သွား သည်။

တစ်ပြိုင်နက်ထဲမှာပင် အိမ်ကြီးထဲမှ မီးပွင့်လာသည်။ ရေနွေး ပူပေမယ့် အိမ်ထဲမှ မီးလင်းလာ၍ စိတ်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲ လှုပ်ရှားပျော်ရွှင် သွားရသည်။

“ဟေး ရှင့်အပေါ် ရေပူတွေ ကျသွားတာလား”

မနေ့ကအသံလေး ပြန်ထွက်လာသည်မို့ ကယျာကယာ နေ့ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဝီရ သွန်လိုက်တာလား”

“ဟုတ်တယ် အရှိန်လွန်ပြီး ရှင့်ကိုစင်သွားပြီထင်ပါရဲ့၊ ဆော့ပဲ နော် တော်တော်စိုရွာသွားလား”

“ဟာ ရပါတယ် မစိုပါဘူး၊ အဲ ဟုတ်ပါဘူး စိုသွားလည်း ခုခါတယ်လို့ ပြောတာ၊ ကိစ္စမရှိဘူး ဒါနဲ့ မအိပ်သေးဘူးလား အလုပ်က ခုမှပြန်လာတာလား ဝီရ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဪ မိုးချုပ်တယ်နော် အိမ်ပြန်တာ”

“အင်း ဟုတ်တယ် ဒီအချိန်မှ အိမ်ပြန်လို့ရတာ”

“ဒါနဲ့ ဝီရရဲ့အချစ်ဆုံးလေးရော”

“သူ့ကို ခုပဲထမင်းကျွေးပြီး တီဗွီကြည့်ခိုင်းထားတယ်လေ”

“ဒီညရော သူနဲ့အတူအိပ်ဦးမှာလား”

“အင်းပေါ့ သူမရှိရင် ဝီရ မအိပ်တတ်ဘူးလေ၊ သူက ဝီရရဲ့ ညအိပ်တော်”

ဒွီဟာ စိတ်ထဲမှာ ကြောင်ကလေးကိုပင် မနာလိုဖြစ်မိသွားသည်။ ညအိပ်ဖော်တဲ့ ကိုယ်သာဖြစ်လိုက်ချင်စမ်းပါရဲ့။ ဝီရရဲ့ညအိပ်ဖော်လေ။ ခုချိန်မှာ ဝီရအနားမှာနေရရင် ဘယ်လိုဘဝမျိုးနဲ့နေရနေရ နေပါဘူး။

“ဒါနဲ့ ဝီရ ထမင်းရောစားပြီးပြီလား”

“စားပြီးပြီလေ ရှင်ရော”

“စားပြီးပြီ အိပ်ရဲ့ပဲ၊ ဝီရကိုများ တွေ့မလားဆိုပြီး အောက်ဆင်း နေကြည့်တာ”

“ဪ ကိစ္စရှိလို့လား”

“ဗျာ အဲ”

ရှုတ်တရက် အမေးကြောင့် ဒွိဟ ရှက်သွားတာတော့ အမှန်ပါ။ ကိုယ်ရပ်နေတဲ့ဘက်က အမှောင်ရိပ်ဖက် နည်းနည်းကျလို့ ကိုယ့်ရဲ့ ရှက်နေတဲ့မျက်နှာကို ဝီရ မမြင်ရတာပါ။

“ဗျာ အဲ ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ရှင်နာမည်လား”
“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး”
“ဒါဆို ဘာလဲ”
“ဗျာ ဆိုတာက ထူးတာ၊ အဲဆိုတာက ဘာပြောရမှန်းမသိလို့”
“ဪ ရယ်ရတယ်နော် ရှင်က”
“ရယ်ပါ ဝီရ ရယ်ရင် ကိုယ်ကျေနပ်ပါတယ် ကပြရမလား ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

“ရှင်က ကပြတတ်လို့လား”
“တို့ကပြတတ်ရင် ဝီရတကယ်ကြည့်ပြီး ရယ်မှာလား”
“အင်း ရယ်မယ်”
“ဒါဆို အောက်ဆင်းခဲ့လေ ဝီရရဲ့ အောက်ရောက်မှ တို့ ကပြမယ်”

“အင်း ဒါဆို ခဏစောင့်လေ တို့ဆင်းခဲ့မယ်”
ဝီရမေ ပြတင်းပေါက်မှ လှစ်ခနဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။ ဒီတော့မှ ဒွိဟ တကယ်ကပြတော့မယ်ဟုတွေးပြီး လန့်သွား၏။

“အယ် အဲဒါမှ ဒုက္ခပါပဲ သူ တကယ်ဆင်းလာရင် ငါဘယ်လို ကပြရမလဲ၊ ဒွိဟကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီကွာ”
ဒွိဟ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပြစ်တင်မဆုံးတော့။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်

အပေါ်ကြီးဖြစ်မှန်းမသိဖြစ်အောင် ကိုယ်ပဲလုပ်လိုက်တာပါလား။
သိပ်မကြာလိုက် ဝီရ တစ်ဖက်ခြံစည်းရိုးစပ်ကို ရောက်လာ

သည်။
“ဟေး ရောက်ပြီနော် ကပြတော့”
“အယ်”

တကယ်တမ်း ကပြရတော့မယ်ဆိုတော့ ဒွိဟ ခန္ဓာကိုယ်မှာ နှလုံးခုန်နှလုံးခုန်အကြောတွေ ကျုံ့ဝင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

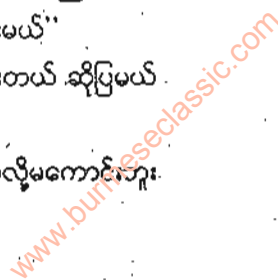
“ဘာသီချင်းနဲ့ကပြမှာလဲ”
“ဟာ တို့က သီချင်းမဆိုတတ်ဘူး ဝီရရဲ့”
“ဟင်း ညှို့လိုက်တာ သီချင်းတော့မဆိုတတ်ဘူး ကတော့ က

တတ်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”
“ဝီရ ဆိုပြလေ တို့က ကမယ်”
“ဟွန့် တို့ဘက်ပြန်လှည့်လာပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“အင်းလေ တစ်ယောက်ကဆို တစ်ယောက်ကက ပျော်စရာ
“ဘာသီချင်းဆိုပြရမလဲ”

ဝီရ ပြောင်စပ်စပ်မျက်နှာပေးဖြင့် ဒွိဟကို မေးသည်။
“ဆိုပြချင်ဆိုပြ မြူးဖစ်နဲ့အညီ လိုက်ကပေးမယ်”
“ဟုတ်ပြီ ဒါဆိုရင် တို့နဂါးနီသီချင်းကောင်းတယ် ဆိုပြမယ်

“အမ် အဲ အဲဒီသီချင်းကြီးနဲ့လား က ကလို့မကောင်းဘူး”

ထင်တယ်နော်”

“ဒါဆိုရင် မာမာအေးရဲ့ကျွဲမသီချင်းနဲ့ရော”

“အယ် ဗုဒ္ဓေါ့ ပီရ နောက်နေတာလားဗျာ ဒီသီချင်းတွေနဲ့ ကစရာလားလို့”

“တို့က အဲဒီသီချင်းတွေအရမ်းကြိုက်တာ၊ အခုခေတ် သီချင်းတွေကို ခံစားလို့မရဘူး”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ ဒါဆို ဆိုမယ်လေ ကတော့”

ဒွိဟ စိတ်ထဲမှာ ကြိုက်ပြီး ဗုဒ္ဓေါ့တလိုက်သည်။ တကယ်ကြီး ပါလားပေါ့။

“အား အား ကယ်ကြပါဦး ကယ်ကြပါဦး”

မောင်စိန်ထံမှ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံကြောင့် ဒွိဟရော ပီရရော အသံထွက်ပေါ်လာရာနေရာသို့ ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ခ ခဏနော် မောင်စိန် ဘာဖြစ်လဲ မသိဘူး”

ကပြရတော့မည့်ဆဲဆဲမှာပင် မောင်စိန် အသံပေါ်လာသည်နဲ့ ကျေးဇူးတွေတင်နေမိသည်။

မောင်စိန်ရှိရာသို့ ကမ်းကမ်းပြန်လှည့်ကြည့်တော့ မောင်စိန် ခုတင်အောက်တွင်ရောက်နေပြီး ခြေကားယားလက်ကားယားဖြင့် အော်ဟစ်နေသည်။

စောစောက မောင်စိန်အသံကြားလိုက်ရပေမယ့် ခုမောင်စိန် အနားကိုတော့ မောင်စိန် အသံမထွက်ဘဲ အော်နေသည်။

ဒွိဟ မောင်စိန်နားပြေးသွားလိုက်သည်။

“မောင်စိန် မောင်စိန် ဘာဖြစ်တာလဲ”

မောင်စိန်ကို အတင်းလှုပ်နှိုးပြီး ခေါ်လိုက်သည်။

မောင်စိန် စူးစူးဝါးဝါးဖြင့် တွန်းထိုးကန်ကျောက်နေပုံက သူ့

ဘိုယ်ပေါ် တစ်စုံတစ်ယောက်က တက်ဖိထားနေသလို။

မောင်စိန်ကိုကြည့်ပြီး ဒွိဟပင် လန့်သွားသည်။ ဒီလူ ဘာ

ဖြစ်နေတာလဲ။

“ဟေ့လူ ဟေ့လူ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ထ ထ”

ဒွိဟ အတင်းလှုပ်နှိုးပြီး ခေါ်သည်။ မရ။

“ဟာ ဒီလူဘာဖြစ်နေတာလဲ ဒုက္ခပါပဲ”

ဒွိဟ ကြံရာမရဘဲ အနီးရှိရေသန့်ဘူးကိုယူပြီး စူးစူးဝါးဝါး ဖြစ်နေသော မောင်စိန်မျက်နှာပေါ်ကို လောင်းချလိုက်သည်။

အခန်း (၁၀)

“ဟာ ညက တကယ်ခံစားရတယ်ဗျာ”

မနက်မိုးလင်းတော့ မောင်စိန်မှာ သူညက ဖြစ်သည့်ကိစ္စကို ဒွိဟအား တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဖွတော့သည်။

“အေး မင်း ဘာဖြစ်တာလဲ ညက ဝက်ရှူးပြန်ရောဂါဖြစ်နေတာလား”

ဦးလေး မလာခင်မို့ နှစ်ယောက်သား စကားအေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟာ ဘယ်ကလာ ဝက်ရှူးပြန်ရောဂါဖြစ်ရမှာလဲ ညက သရဲမသုံးယောက်က ကျွန်တော့်အပေါ် သူ့အရင်တက်မယ် ငါအရင်တက်မယ် လုပ်နေတာဗျာ ကျွန်တော့်မှာ အောက်မှာပိနေပြီး အော်လို့မရ ဟစ်လို့မရ နဲ့”

“ဟမ် ဘယ်လို မင်းအပေါ် သရဲမသုံးယောက်က သူ့အရင်တက်မယ် ငါအရင်တက်မယ်နဲ့ လုပ်တယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်ပြောတာ ယုံ ညက ကျွန်တော် အိပ်ချက်သွားတော့ ကျွန်တော့်နားကို သူတို့ရောက်နေကြပြီ”

မောင်စိန် ပြောနေတာတွေက တကယ်များလားဆိုသည့် သယက ဒွိဟ စိတ်ကို ဖေဖေဖြစ်စေသည်။

“အဲဒါကို မင်း ဘယ်လိုသိလဲ”

“ပထမတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ခုတင်ပေါ်က ဆွဲချမှ ကျွန်တော်လည်း သိတာ။ သိသိချင်းတော့ အော်လို့ရသေးတယ် နောက်မှ အော်လို့မရတော့ဘူး”

“ဘာလို့ အော်လို့မရတော့တာလဲ”

“အော်တာပဲလေ ဒါပေမဲ့ အသံမထွက်တာ သူတို့က ကျွန်တော်

တက်ဖိထားတာကိုး”

မောင်စိန်ကိုကြည့်ပြီး ဒွိဟ ရယ်ချင်နေသည်။

“ဒါဆို ညက မင်းနဲ့သရဲမသုံးကောင် 1 by 3 ပေါ့ ဟုတ်လား”

ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် မေးလိုက်သည်။ မောင်စိန် ဒွိဟအမေးကို

အခနဲ ရယ်ကာ

“ဟုတ်ပါ ဗျာ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ ခုတင်က သေးတော့

သုံးယောက်ဆိုမနိုင်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ခုတင်အောက်

ဆွဲကြတာနေမှာ”

ပြောရင်း မောင်စိန် တဟားဟားဖြင့် ရယ်သည်။

ထိုစဉ် ဦးလေး၏ကား ဆိုဒီထဲဝင်လာသဖြင့် ရယ်နေသော

မောင်စိန် မျက်နှာပိုးသပ်သွားပြီး

“ဟော ဟိုမှာ သူဌေးလာနေပြီ၊ တော်ပြီ ညကျမှ ဆက်ပြောမယ်”

မောင်စိန် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဦးလေးကားနားသို့ ထွက်သွားပြီး ကားတံခါးဆွဲဖွင့်ပေးသည်။ ဒွီဟပါ ဦးလေးနားသို့ လျှောက်သွားပြီး ဦးလေးလက်ထဲမှ အတာချီကော်စ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

ဦးလေး ဒွီဟကို လှမ်းကြည့်သည်။
သေချာပါတယ် ညက ဘာထူးသေးလဲဟု မေးဦးမည်ဆိုတာ။

“ညက ရှင်လူကို ဘာကောင်ကိုက်လို့ ထအော်တာလဲ”

“ကင်းကြီးမ သုံးကောင်လေ”

“ဟင် ဟုတ်လား သုံးကောင်တောင်ဆိုတော့ တော်တော် အဆိပ်ပြင်းတာပဲ၊ ဒါနဲ့ ဘယ်နေရာကို ကိုက်တာလဲ”

တော်တော် စပ်စပ်စုစု မေးတတ်သော ဝီရီ ဖြစ်သည်။

“အာ ဒါ ဒါတော့ မသိဘူးလေ”

“ဟင် မသိဘူးလား”

“အင်း”

“အင်းပေါ့လေ ကိုယ် အကိုက်ခံရတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘယ်သီမလဲ အင်း ရှင်သာ အကိုက်မခံရစေနဲ့၊ ကင်းကြီးမက အဆိပ်ပြင်းတယ်”
ဝီရီ သတိပေးမှ ဒွီဟလည်း ကိုယ့်အလှည့်ရောက်မှာ ကြောက်သွားသည်။

“အေးဗျာ ကျွန်တော့်ကို မကိုက်အောင်တော့ သတိထားရမှာ”

“

တကယ်တမ်း ဒွီဟ ကိုက်မှာကြောက်တာက ကင်းကြီးမ အကိုက်ခံရမှာထက် သရဲမအကိုက်မခံရဖို့ပါ။

“ရှင်က ဒီမှာ ဘာအလုပ်လုပ်တာလဲ ပန်းရံဆရာလား”

“အယ်”

အားမနာတမ်း မေးလိုက်သောအမေးကြောင့် ဒွီဟ ဝီရီခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ် ဘယ်လိုမေးလိုက်တာတုန်း၊ ကျွန်တော့်မျက်နှာက ပန်းရံခေါင်းရုပ်ပေါက်နေလို့လား”

“ညမှောင်နေတယ်လေ၊ ဘယ်လိုသဲကွဲမှာလဲ”

ဪ ငါ့နယ် ပန်းရံခေါင်းရုပ်ပေါက်မပေါက်ကို ကိုယ့်မျက်နှာတို့ယ် LED မီးလုံးတွေထွန်းပြီး ပြရမလိုပင်။

“ဒါဆို မနက်ကျရင် ကိုယ့်ကိုကြည့်လေ”

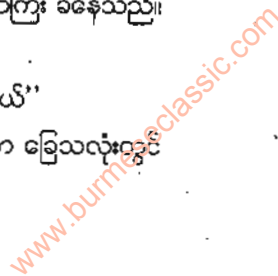
“မနက်ဆို တို့က အလုပ်သွားပြီလေ မအားဘူး”

“ဪ ဒါကြောင့် အိမ်ကအမြဲတမ်း ပိတ်ထားတာကိုး၊ အဟဲ ဒါဆိုရင် ဝီရီအိမ်ကို လာလည်မယ်လေ အခု”

ပါးရိုက်ခံရင်ရင်လည်း ရိုက်ပါစေတော့၊ မြို့တွေအုတ်ပုံတွေကြားမှာ မတ်တပ်ရပ်ပြီး ပြောနေရ၍ ခြင်တွေက အငြိုးတကြီး ခဲနေသည်။
“ဒါကြောင့် ခြေထောက်တွေကို လှုပ်ခါနေရသည်။

“ရှင်ဘာဖြစ်နေလဲ တစ်ချိန်လုံး လှုပ်နေတယ်”

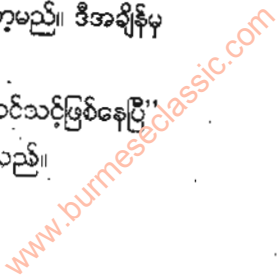
ဝီရီမေ သတိထားမိစွာဖြင့်မေးသည်။ ဒွီဟမှာ ခြေသလုံးတွင်

သီးနေအောင် ကိုက်နေသော ခြင်္သေ့ကို လက်ဖြင့်ပုတ်ရင်း
 “ကိုက် ကိုက်နေလို့ပါ”
 “ဟော့တော် ဘာကိုက်နေတာလဲ ကင်းကြီးလား”
 ဒွိဟ ပါးစပ်ထဲတွေ့ကရာ ပြောလိုက်သော ကင်းကြီးမက ဝီ
 ပါးစပ်ထဲရောက်သွားသည်။
 “ဟာ မဟုတ်ပါဘူး ခြင်္သေ့ကိုက်နေလို့ပါ”
 “ဪ ဟုတ်သားပဲ ရှင်က အမှောင်ထဲမှာ ရပ်နေတာကို
 ကဲ ရှင်နဲ့ပီရ စကားပြောလို့ရအောင် ရှင် ပီရအိမ်ထဲ လာခဲ့လေ”
 ဒီအချိန်မှာ သိန်းထီပေါက်ရင်တောင် ဒွိဟ ဒီလောက်ပျော်မည်
 မဟုတ်။
 “လာခဲ့မယ် ဘယ် ဘယ်အပေါက်က လာရမလဲ”
 “အိမ်ရှေ့ပေါက်က ဝင်လာလေ၊ ခြံတံခါးဖွင့်ထားပေးမယ်”
 ညကြီးအချိန်မတော် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အိမ်ထဲဝင်
 တံခါးအဆင်သင့်ဖွင့်ပေးသော မိန်းကလေး ဒီတစ်ခါကြုံဖူးတာ ဒါပထမ
 ဆုံးပဲ။
 “ဒါ ဒါဆို လာပြီနော်”
 “အင်း”
 ခြေလှမ်းတွေကို ခပ်သွက်သွက်လှမ်းပြီး ပီရတို့ခြံတံခါးရှေ့
 ရောက်လာလိုက်သည်။ ခြံရှေ့ရောက်တော့ ပီရ အဆင်သင့်စောင့်
 သည်။ တကယ်တမ်းတော့ ဒွိဟ ဝင်ရမှာတွန့်နေသည်။ အထဲမှာ
 အပြင် ဘယ်သူတွေရှိလို့ ရှိနေမှန်းမသိ အဖေတွေအမေတွေရှိနေကြ

ဒွိဟကို သူခိုးဟုထင်သွားနိုင်သည်။
 “ဟေ့ ခြံမှာ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ လာလေ”
 “ဪ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”
 လာလေဆိုမှတော့ ခြေလှမ်းတွေက အိမ်ပေါက်ဝင်သို့ ငေါက်
 ခနဲ ရောက်သွားသည်။
 “အိမ်ထဲမှာ ရှင့်ကို ကိုက်စားမယ့် ကျားမရှိဘူး ဝင်စရာရှိတာ
 ခဲ့ရဲတဲ့ဝင်”
 မြောင်းပေးမှတော့ ရေမသွားရိုးထုံးစံမရှိ။ ဒီတော့ ပေးထား
 သော မြောင်းထဲသို့ ရေစီးလိုက်ရုံပင်။
 “ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ဝင်လာပြီနော် ပီရ”
 “ဝင်ပါ တကတည်းမှပဲ ဘာကိုတွန့်ဆုတ်နေတာလဲ”
 “ပီရ မိဘတွေကရော”
 “တစ်ယောက်မှ မရှိကြဘူးလေ၊ မာမိတို့ခရီးသွားနေတယ်”
 အိမ်ရှေ့ညှပ်ခန်းထဲရှိ ဆိုဖာခုံတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး မဝံ့မရဲ မေးလိုက်
 သည်။
 “ဪ ဒါနဲ့ ပီရရဲ့အချစ်ဆုံး ကြောင်ကလေးရော”
 “ထမင်းစားနေတယ်လေ ရှင်ရော ထမင်းစားပြီးပြီလား”
 အချိန်ကိုကြည့် ညဆယ့်နှစ်နာရီပင် ထိုးတော့မည်။ ဒီအချိန်မှ
 ထမင်းစားပြီးပြီလားဟု သူမို့မေးရက်ပါ။
 “ညစာစားပြီးလို့ မနက်စာတောင်စားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ”
 ဒွိဟ စကားကြောင့် ပီရမေ ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်သည်။

“ဝီရက ညတိုင်း တော်တော်နဲ့မအိပ်ဘူးနော်၊ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

ဒွိဟ အမေးကို ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ သက်မတစ်ချက်ချက် ဆက်တိစားပွဲပေါ်ရှိ အလှတင်ထားသော မင်းသမီးရုပ်တုလေးကို ဝီရက အဓိပ္ပာယ်မဲ့ငေးကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဒွိဟကို အကဲခတ်သလို ဝေ့ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းနီထွေးထွေးလေးက တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ ဒွိဟ သတိထားမိပေမယ့် ဘာများစိတ်ထိခိုက်နေသလဲဟု မမေးရဲ။

လူတိုင်းမှာ အပူဒုက္ခတွေ ရောပြွမ်းနေတဲ့ သောကထုထည်တွေ ပိုင်ဆိုင်ထားကြတာ သဘာဝပဲ။ ဝီရလို့ လှပတဲ့မိန်းကလေးမှာလည်း သောကတွေရှိနေပါလားဆိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပေမယ့် ဒီထက်ပိုပြီး ဝင်မစွက်ဖက်သင့်။

ဒီအချိန် သူ့အနားမှာ နေခွင့်ရတာလေးကို ဘယ်လိုအကြောင်း မျိုးနဲ့မှ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံ၍မဖြစ်။ ဒွိဟ ဘဝမှာ ဒီလောက်သာယာတာ ရှိဦးမလား။

တိတ်ဆိတ်သော ညအချိန်မှာ ဝီရရဲ့ကိုယ်သင်းနဲ့လေးကို ခိုဦး ရှုရှိုက်ရတဲ့အရသာကို ဘဝမှာ အမြတ်နိုးဆုံးဟုပဲ ကမ္မည်းတပ်လိုက်တော့ သည်။

ဘာအရိပ်အယောင်မှ မတွေ့သော အပြုံးတွေကို ပိုင်ဆိုင်ထား သည့် ဝီရ၏မျက်လုံးတွေမှာ ဝေဒနာလွှမ်းနေတာကိုတော့ တစ်ချိန်ချိန် မှာ သိခွင့်ရချင်ပါသည်။

“ရှင် ဘာကြည့်နေတာလဲ ဒွိဟ”

“ဝီရမေဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက လှလို့ ငေးကြည့်မိရုံလေးပါ”

“ဟင့်အင်း မကြည့်ပါနဲ့ နောက်ဆို ရှင် တို့ကိုကြည့်ချင်မှာ ဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ခုကတည်းက တို့အလှအပေါ် ယစ်မှူးမနေပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အို တို့ရဲ့အကျည်းတန်တဲ့ ဘဝပုံရိပ်တွေကို ပြောပြစရာလား၊ နားထောင်လို့ မကောင်းပါဘူး”

“အင်းလေ ဒါဆိုလည်း မမေးတော့ပါဘူး”

“ရှင် စန္ဒယားတီးတတ်လား ဒွိဟ”

ဧည့်ခန်းထောင့်တွင်ရှိနေသော စန္ဒယားကို ဝီရ လှမ်းကြည့်ပြီး ဆေးသည်။

“မတီးတတ်ဘူး ဂစ်တာပဲ တီးတတ်တယ်၊ ဝီရရော တီးတတ် သား”

“တီးတတ်တာပေါ့၊ တို့က ညတိုင်းတီးတယ်၊ ရှင်မကြားဘူး သား”

“ဟင့်အင်း အိပ်ပျော်သွားရင် ဂေါ်ဇီလာ တက်နင်းတောင် သိတော့ဘူး”

“ဪ သတိကြီးသားပဲ၊ ကောင်းပါတယ် မီးလောင်ရင် တစ်ခါ ဆဲ မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီးသားပေါ့ ဟုတ်လား”

ပြောရက်လိုက်တာ တစ်ခါထဲ မီးပါသင်္ဂြိုဟ်ပေးလိုက်သေး။ ဒီ နောက်လေး ဘယ်လိုမိန်းကလေးပါလိမ့်။ ပွင့်လင်းပြီး ချစ်ဖို့တော့ ကောင်း သား

“ခုတော့ ဝီရိယထား အိပ်ရတော့မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ တို့ပြောတာ လန့်သွားလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဝီရိယစန္ဒယားလက်သံကို မကြားရမှားစိုးလို့ပါ”

သည်း။

“တို့တီးပြမယ် ရှင်နားထောင်မလား”

“အင်း နားထောင်မှာပေါ့”

“အိုကေ အိပ်ငိုက်မသွားနဲ့ဦး”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဝီရိယလက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးတွေက စန္ဒယားခလုတ်တွေပေါ် ပြေးလွှားလှုပ်ရှားလိုက်သည်။ ငြိမ်ညောင်းသော သံစဉ်ထွက်ပေါ်လာသည်။ ညဉ့်သည် သာယာနာပျော်ဖွယ်သံစဉ်ကို အပြည့်ဝဖော်ကြားပေးရှာ၏။ ဒွိဟစိတ်ထဲ ချမ်းမြေ့ခြင်းတွေက စိမ့်ခနဲ နေအောင် ရင်ကိုရိုနှိုးမြဲလို့သွားသည်။

ဝီရိယအိပ်စားလုံးသားတွေဟာ ထင်ထားတာထက်ပင် ပို၍နူးညံ့ နေပါလား။

ချစ်မိသွားပြီထင်တယ် ဝီရိယမေရယ်။

အခန်း (၁၁)

“အစ်ကိုလေး အစ်ကိုလေး ထတော့လေ သူဌေးလာလို့ မနိုး သေးရင် ကျိုင်ပူတော့မှာပဲ”

ပန်းသားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းကိုင်လှုပ်နေသော အထိအတွေ့နှင့် ဘင်စိန်ခေါ်သံကြောင့် ဒွိဟ မျက်လုံးတို့ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာသည်။

“ဟင် ဘာလဲ ဘယ်သူလာလို့လဲ”
အိပ်ချင်မှူးတူးလေသံဖြင့် မောင်စိန်ကို မေးလိုက်သည်။

“အလုပ်သမားတွေ လာနေလို့ လုပ်ငန်းတောင်စနေပြီ အစ်ကို က မနိုးသေးဘူး၊ တော်ကြာ ဘောစီလာတော့မှာ၊ အစ်ကိုလေး မနိုးသေးရင် ကျိုင်မှာပေါ့”

ဒီတော့မှ ဘေးဆီထဲယာကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဂဟေဆော်သူက မှာ အုတ်စိန်နေသူကစီ သံချောင်းကျွေးနေသူကကျွေးနှင့် ဆိုဒ်တစ်ခုလုံး ပြန်ပွက်လော့ရိုက်၍နေသည်။

ဒို့ဟ အိပ်နေရာမှ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။

“ဒါ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ငါက အိပ်ရာထနောက်ကျနေတာလား သူတို့က အလုပ်ဝင်တာ စောတာလား။”

တစ်ခါမှ ဒီလိုမဖြစ်ဖူး၍ ဒို့ဟ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ကမူးရှူးဒိုး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သူတို့လည်း မစောဘူး၊ အစ်ကိုလေးလည်း မစောဘူး ညက ဘယ်အချိန်ထိ ပွတ်လို့ ခုလို နေမြင့်အောင်အိပ်ရတာလဲ ပြောပါဦး တကတည်းများ အံ့ရော အံ့ရော”

ပန်းရံသမားတွေကြားအောင် ဖွနေသော မောင်စိန်စကားကြောင့် ဒို့ဟ အိပ်ချင်စိတ်ပြေကာ

“ဟာ ဇွဟဲ့လူ စကားကို အရင်းမရှိအဖျားမရှိ ပြောနေပါလား ကျွန်တော်က ဘာကိုပွတ်ရမှာလဲ”

“ဖွစ်ဘုတ်လေ”

မောင်စိန်နှင့် ဒို့ဟပြောနေတာကို အလုပ်သမားတွေ ကြားပြီးစေ့စေ့လုပ်နေကြသည်။

“အဲလို ရှင်းအောင်ပြောပါလား ခင်ဗျားနော်”

မောင်စိန်ကို ရှက်ရမ်းရမ်းခဲ့ပြီး မျက်နှာသစ်၍ ဒို့ဟ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာ ဇေဝဇေဝ ဖြစ်နေတာကတော့ ညက စန္ဒာယားတီးပြသည့် သံစဉ်တွေကို သူ နားထောင်နေရင်းမှ နောက်ဘာဆက်ဖြစ်သွားသလဲ သူမသိနိုင်တော့။

ဒါအပြင် သူ အိမ်ကို အိပ်ချင်ပူးတူးနှင့် ပြန်လာခဲ့ခြင်း

အတူပြီး ရယ်ချင်သွားသည်။

“မင်းအမေ နေမကောင်းဘူးဆို ကိုဒို့”

“ဟုတ်”

ဦးလေး မေးတော့မှ မနက်က အမေ နေမကောင်းကြောင်း

နားဆက်တာကို သတိရသွားပြီး

“ဪ ဟုတ်လား လေးလေး”

“ဒါဆို မင်း အိမ်ခဏပြန်ဦး”

ဦးလေးက အလိုက်တသိ အိမ်ခဏပြန်ခိုင်းနေ၍ ဒို့ဟ လန့်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်လုံးအနည်းငယ်ပြူးကာ ဦးလေးကို တအံ့အသံကြည့်လိုက်ပြီး

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးလေး”

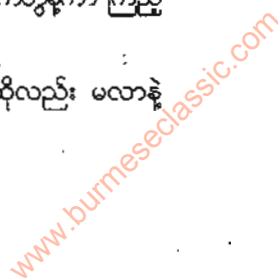
“ဟ ငါ့အစ်မ မင်းအမေ နေမကောင်းဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် ဘာဖော်လောင်ဘက်ရအောင် မင်းကို ပြန်လွှတ်တာလေ”

“ပြန်မလာရတော့ဘူးလား လေးလေး”

ရင်ထဲမှာ ဝီရနှင့်မတွေ့ရမှာကြောက်နေသည်မို့ မေးလိုက်သည်။ ထထံက စိုးရိမ်စိတ်သံ ရောယှက်၍နေသည်။

ဒို့ဟအမေးကြောင့် ဦးလေး မျက်မှောင်တစ်ချက်တွန့်ကာ ကြည့်

“မင်းက ပြန်မလာချင်တော့ဘူးလား၊ ဒါဆိုလည်း မလာနဲ့ ဘာလေ”

ခုတ်ရာတခြား ရှရာတခြားဖြစ်နေသည်မို့ ဒွိဟစိတ်လေသွားကာ ဦးလေး အထင်မလွဲစေရန် ပျာပျာသလို ရှင်းပြရသည်။

“ဟာ မဟုတ်တာ ကျွန်တော်မေးနေတာ ဦးလေးအလုပ်ထဲကို ပြန်မလာချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြန်မလာရတော့မှာစိုးလို့ မေးနေတာပါ”

ဒီတော့မှ ဦးလေး၏မျက်နှာပြန်၍ ကြည့်သွားပြီး

“ပြန်လာရမှာပေါ့ ငါ မင်းကို ဒီမှာခေါ်ထားတာ အကြောင်းနဲ့ တယ်၊ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ မင်းကိုငါ့လုပ်ငန်းတွေကို နားလည်စေချင်လို့ပါ။ ဒါကြောင့် မင်းကြိုးစားပါ။ အဲ ခုလောလောဆယ်တော့ မင်းအပေါ် အစစ်မ နေမကောင်းနေတဲ့အတွက် မင်းပြန်မှပြစ်မှာပေါ့”

အမှန်ဆို ဒွိဟအနေနှင့် အိမ်ကိုမပြန်ချင်ပါ။ ဝီရနှင့်တစ်ည လေးတောင် မခွဲချင်သည့်ဆန္ဒက အမေနှင့်တွေ့ဖို့ကိုတောင် တွန့်ဆုတ် နေရလျှင်တော့ ဒါဟာ သဘာဝမကျသေး။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ပြန်မှာပါ”

“အေး ရော့ ဒါ အစစ်မကိုပေးလိုက် မင်းရော ငါပေးထားတဲ့ မုန့်ဖိုး ကုန်ပြီလား”

“မကုန်သေးဘူး လေးလေး ကျန်သေးတယ်”

လေးလေးလှမ်းပေးသော တစ်သိန်းအုပ်နှစ်အုပ်ကို လှမ်းယူပြီး မုန့်ဖိုးမကုန်သေးကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

ဝီရနှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်ရတာ ကော်ဖီဆိုင်လည်းမထိုင်ရ၊ ရုပ်ရှင်လည်းမကြည့်ရဆိုမှတော့ ဒီငွေက ဘယ်မှာလာပြီး ကုန်တော့မှာလဲ။

အခန်း (၁၂)

“အမေ ဘေးအိမ်က လူသစ်တွေ မြောင်းလာတာလား”

“ဟုတ်တယ် သား”

ဒွိဟမှာ အလုပ်ရှိအကိုင်ရှိသွားပြီမို့ အမေလေယူလေသိမ်းတွေ အရင်ကထက်ပိုပြီး နူးညံ့ပျော့ပျောင်း၍နေသည်။

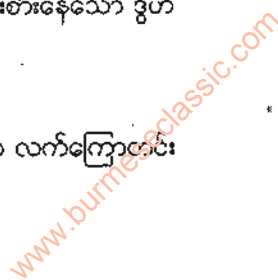
“မိသားစုတွေ အများကြီးလား”

“မဟုတ်ဘူး လင်မယားနှစ်ယောက်ထဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ အမေ သိပ်ပြီးစိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ ဘာတွေမှန်းလည်းမသိဘူး လင်မယားသာဆို တယ်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက် အခြောက်မကတစ်ယောက်ပဲနေတာ”

ထူးဆန်းသော အမေ့စကားကြောင့် ထမင်းစားနေသော ဒွိဟ ထမင်းသီးမတတ် အံ့ဩ၍သွားသည်။

“ဟမ် ဒါဆို အခြောက်မလင်မယားပေါ့”

“ဟုတ်မှာပေါ့ ကောင်လေးပုံစံကြည့်ရတာ လက်ကြောလင်း”

မယ့်ပုံမပေါက်ပါဘူး၊ မေမေ အကဲခတ်မိသလောက် အခြောက်မနဲ့လင် မယားထင်တယ်”

“ဟင် လောကမှာ ဒီလိုယောက်ျားမျိုးကလည်း ရှိသေးလား”

“လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေပေါ့လေ”

“အမေ သူတို့နဲ့မပတ်သက်နဲ့နော်”

“ဟဲ့ ငါက ပတ်သက်စရာလား၊ ကိုယ့်အိမ်ထဲကိုယ်နေတာ မင်းကိုသာ သတိပေးရမှာလေ၊ အခြောက်မတွေ့က ယောက်ျားတွေဆို သိပ်မက်မောတာလေ၊ တော်ကြာ ငါ့သားလေးကိုပါ မျက်စိကျသွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

အမေ့စကားကြောင့် ခေါင်းမွှေးများထောင်ထရလောက်အောင် လန့်သွားသည်။ စကားနောက်တရားပါတော့ အဖြစ်မခံနိုင်။

“ဟာ အမေကလည်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဒီအခြောက်မ တွေနဲ့များ သားက ပတ်သက်စရာလား”

“အေးပါ အမေ့သားမပတ်သက်မှန်းသိပါတယ်၊ အမေဆိုတော့ စိုးရိမ်ပြီး ကြိုသတိပေးထားတာလေ”

“ဟာ ပေးစရာလားဗျာ မဦးမရွတ်ကိုယ့်သား နုနုထွင်ထွင် လေးကိုများ”

ဒွိဟစကားကြောင့် အမေရယ်သည်။

“အန်တီရေ အန်တီ”

အိမ်ရှေ့မခေါ်သံကြောင့် သားအိမ်နှစ်ယောက် အိမ်ရှေ့ကို လှည့် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ မီးဖိုခန်းနှင့်အိမ်ရှေ့ခန်းကြား အခန်းနှစ်ခန်းခြား

ဆေးတာရို့ မည်သူမည်ဝါ ခေါ်နေမှန်း သေချာကွဲပြားစွာ မသိနိုင်။

“ဟဲ့ သား အိမ်ရှေ့က ခေါ်သံကြားတယ်၊ သွားကြည့်စမ်း ဘယ်သူလဲလို့”

ဒွိဟ ထမင်းစားပွဲမှထကာ အိမ်ရှေ့ကိုထွက်လာလိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းနီတွေရဲနေအောင် ဆိုးထားသောယောက်ျားတစ်

ဆယက် အိမ်ရှေ့အပေါက်တွင် ရပ်နေသည်။

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ”

အိမ်ရှေ့ရောက်နေမှတော့ အိမ်ရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ မေးရ တော့မှာပင်။

“တူရိုလားဟင်”

“ဟမ် တူဟုတ်သား”

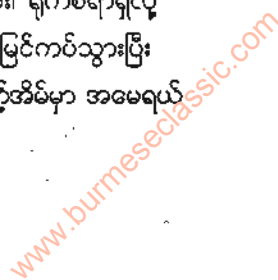
ပြီတီတီမေးလာသော အသံကြောင့် ဒွိဟကလည်း ကြောင် ဆောင်တောင်နှင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။ ပုံစံကိုက ပုဆိုးကို ထမိန်လိုဝတ် ဆားပြီး မျက်နှာမှာပြာနေအောင် လိမ်းထားသော မိတ်ကပ်နှင့်နှုတ်ခမ်းနီ ကြောင့် ဒါဟာ အခြောက်မဆိုတာ သိသာနေသည်။

အခြောက်အကြောင်းပြောနေတုန်းရှိသေးသည်။ အခြောက်က အိမ်ရှေ့မှာ ရောက်နေသည်။

“တူလေ တူ တူ ခဏလောက်ပေးပါလား၊ ရိုက်စရာရှိလို့”

မလိုအပ်ဘဲ နွဲ့နေသောကြောင့် ဒွိဟ အမြင်ကပ်သွားပြီး

“ကျွန်တော့်မှာ တူမရှိတူးခင်ဗျ၊ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ အမေရယ် တူနီတော်ရယ် နှစ်ယောက်ထဲပဲနေတာလေ”

တမင်ပင်ရွှေပြီး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟယ် လွဲကုန်ပြီ တို့ပြောတာ အဲဒီတူမဟုတ်ဘူး၊ သံကိုရိုက် တဲ့တူကိုပြောတာ”

ထိုစဉ် အမေ မီးဖိုခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

“သားရေ ဘယ်သူလဲ ဪ”

ဒွီဟကိုမေးရင်း ထွက်လာသော အမေ ဘယ်သူတယ်ဝါဆိုတာ သိရှိသွားပုံဖြင့်

“ဘာကိစ္စလဲကွယ်”

“တူလေး ခဏငှားချင်လို့ပါ အမေ”

အခြောက်မ အမေဟုခေါ်လိုက်သဖြင့် ဒွီဟ ကြောထစ်မ့်၍သွား သည်။

“ဪ ခဏနော် အန်တီ သွားယူလိုက်ဦးမယ်”

အမေ အိမ်ထဲလှစ်ခနဲ ပြန်ဝင်သွားပြီး တအောင့်ကြွားတော့ လက်ထဲမှာ တူကိုင်ပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။

“ရော့ ငါ့တူ”

အမေက ငါ့တူခေါ်၍ အခြောက်မ မျက်နှာအနည်းငယ်ပျက် သွားပြီး

“သမီးကို ခုလိုတူငှားတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အမေ ရယ်၊ အိမ်မှာက သမီးက ဂျိုကာလေး၊ မိန်းမအလုပ်ရော ယောက်ျား အလုပ်ရော သမီးပဲလုပ်ရတာ အိမ်ကအမျိုးသားက ပင်ပင်ပန်းပန်း သိပ်မလုပ်နိုင်ဘူးလေ”

အောဂလီဆန်စွာပြောနေသော အခြောက်မကိုကြည့်ပြီး ဒွီဟ အရှက်ကွဲအောင် တစ်ခုခုပြောဖို့ အကြံထုတ်လိုက်သည်။

“ဪ အစ်ကိုက မိန်းမ အဲ ယောက်ျားရှိတာလား၊ ဒါဆို တလေးမွေးတော့ ဘယ်သူကမွေးလဲ၊ အစ်ကိုပဲမွေးတာလား”

“ဟယ် မေးတဲ့ပုံကိုကြည့်ပါဦး အဲလိုပဲ ဒဲ့ရွှေရလားလို့ တို့က မွေးစရာလား၊ ဒီခေတ်ကြီး ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့တာဝန်နည်းတာမှတ် လို့ တို့က မိန်းမလေး၊ မိန်းမဆိုတော့ အမေတော့ဖြစ်ချင်တာပေါ့၊ မိန်းမ တွေမှာ မွေးရာပါ မိခင်စိတ်ရှိပြီးသားပါ”

“ဟုတ်လား ဒါဆို အစ်မမှာ အိမ်နှစ်အိမ်ပါမှာပေါ့”

“ဟမ် အိမ်နှစ်အိမ်ဟုတ်လား၊ ဘာအိမ်လဲ နေတဲ့အိမ်လား”
ခပ်ရွတ်ရွတ်မေးချလိုက်သော ဒွီဟအမေးကို အမေပင် နား မလည်စွာဖြင့် ဒွီဟကိုလှမ်းကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ယောက်ျားတွေမှာ အစာအိမ်တစ်ခုထဲပါတာလေး၊ အစ်မတို့မိန်းမတွေမှာဆိုရင်တော့ အစာအိမ်ရယ် သားအိမ်ရယ် နှစ်ခု တောင်ပါတာလေ”

“ဟယ် ဒီကောင်လေး ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ နား ချက်စရာ ခစ် ခစ် ခစ်”

အခြောက်မ တူကိုင်ပြီး လှည့်ပြေးတော့သည်။

အမေပါ မနေနိုင်တော့ဘဲရယ်ကာ ဒွီဟပခုံးကို ပုတ်သည်။
ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောလိုက်ရတာလဲဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်မျိုးဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၃)

“မောင်လေး”

အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် သတင်းစာထိုင်ဖတ်နေသော ဒွီဟမှာ ခေါ်သံကြောင့် ဖတ်လက်စသတင်းစာအပေါ်မှ ကျော်ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် လာပြန်ပြီ ဒီအခြောက်မဟု စိတ်ထဲက ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါ ဘာငှားမလို့လဲ အစ်ကို အဲ အစ်မ”

အစ်မဟုအခေါ်ခံလိုက်ရ၍ အခြောက်မ မျက်နှာပြုံးရွှင်၍သွားသည်။

“ဒီတစ်ခါ ဘာမှမငှားပါဘူးကွယ်၊ စားဖို့လာပေးတာပါ”

လက်ထဲမှ သုံးဆင့်ချိုင့်ကိုပြပြီး အိမ်ပေါ်တက်လာသော အခြောက်မကြောင့် ဒွီဟ ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ ထရသည့်ရည်ရွယ်ချက်က သူအိမ်ထဲဝင်မလာခင် ကိုယ်က အိမ်ပေါက်ဝမှ စည်းပြီး သူလာဖို့

သောချိုင့်ကို ယူရန်ဖြစ်သည်။

“ပေး ပေး ခုလိုလာပို့တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ချိုင့်ကိုတော့ ပြီးမှ လာပို့ပေးပါမယ်”

လှယ်ပေးနေလျှင် ကြာဦးမည်မို့ မြန်မြန်ပြန်ရန် တမင်ပင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ရတယ် ကြိုက်တဲ့အချိန်လာပို့ မပို့လည်းရတယ်၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ မောင်လေးအတွက်ဆိုရင် အရာအားလုံး အဆုံးရှုံးခံနိုင်တယ်”

“ဗျာ”

“ဪ” ဒီချိုင့်ကိုပြောတာပါ။ ဒါနဲ့ မောင်လေးနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ၊ မမနာမည်က ခင်ခင်ချစ်တဲ့ မှတ်ထားနော်၊ မမချစ်လို့ ထည်း ခေါ်လို့ရတယ်”

“ဪ” ဟုတ်ကဲ့ပါ”

လေကြောရှည်နေသော အခြောက်မကို အမြန်ပြန်အောင် အိမ်ပေါက်ဝမှ ဘောလုံးတစ်လုံးကန်သလို အရှိန်ဖြင့် ပိတ်ကန်ပစ်ချင်တာပါ။

“ဒါနဲ့ မင်းမှာချစ်သူရှိလား”

ဘောင်ကျော်စပြုလာပြီဖြစ်သော ပြိတီတီအမေးကြောင့် ဒွီဟ အိမ်ထဲဝင်ဖို့ပင် ခြေလှမ်းတွန့်သွားသည်။

“အစ်မက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

အတည်ပေါက်ဖြင့်ပင် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဪ” ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့မောင်လေးလို ငယ်ငယ်ချောချောလေးမှာ ချစ်သူမရှိတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ စိတ်ကထင်မိလို့ ပေး

ကြည့်ရုံသက်သက်ပါ”

အခြောက်မ ခင်ခင်ချစ် မျက်နှာက ဒွိဟကိုဇာတ်လမ်းလုပ်ချင် နေသော အရိပ်အယောင်တွေ တွေ့နေရသည်။

“ကျွန်တော်က မိန်းမတွေကို သဘောမကျတူး၊ ယောက်ျားတွေ ကိုပဲ သဘောကျတာ၊ ယောက်ျားတောင် ဟိုမရောက်ဒီမရောက် ယောက်ျားမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ နပန်းသမားတို့ လက်ဝှေ့သမားတို့လို တောင့် တောင့်ခိုင်ခိုင် ယောက်ျားမျိုးကိုမှ သဘောကျတာ”

“ဟယ် တကယ်ကြီးလား”

ဒွိဟ ပါးစပ်ထဲတွေ့ကရာ ပြောသမျှကို အခြောက်မခင်ခင်ချစ် တကယ်ယုံသွားပုံရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီအခြောက်မရန်ကအေးဖို့ ဒီနည်းလမ်းက အကောင်းဆုံးဟု ဒွိဟ ထင်ပါသည်။

“တကယ်ပြောတာ အဲဒါ ကျွန်တော်ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ၊ အစ်မမို့ လို့ပြောပြတာ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှတော့ လျှောက်ပြောလို့မရဘူးနော်”

ပို၍ယုံကြည်သွားအောင် အနားပါသပ်ပေးလိုက်သည်။

“အေးပါဟယ် အေးပါ ငါ့မောင်နဲ့အစ်မက အကိတ်လေးတွေကို ကြိုက်တာချင်းတူတယ်ဆိုတော့ အစ်မက အထူးကိုလျှို့ဝှက်ပေးထားမယ်”

“ဟုတ် ကျေးဇူးအစ်မ ပြန်တော့လေ၊ အစ်မ အကိတ်ကြီးက ကျွန်တော်နဲ့တစ်မျိုးထင်နေပါမယ်”

ပတ်ကိုလိုတွယ်ကပ်နေ၍ နောက်တစ်နည်းသုံးပြီး ပြန်ရန်ပြော ရသည်။ ဒါတောင် အကြည့်တွေက သံယောဇဉ်အမျှင်းမပြတ်သူလို မျှော်

ထင်ချက်ရေးရေးက ရှိသေးသည့်ဟန်ဖြင့်

“အေးပါ မောင်လေးရယ် ပြန်ပါမယ်၊ ဒါပဲနော် မမကို လေး လေးနက်နက်ခင်ရမယ် သိလား”

“ဟုတ်ပါပြီခင်ဗျ ခင်ပါမယ်”

ဒွိဟ ထိုသို့ပြောတော့မှ ခင်ခင်ချစ် လက်ညှိုးကို မခိုတရုံလေး နှိတ်ပြီး

“အင်းပါ ကျေးကျေးပါနော်၊ ကဲ မမသွားပြီ တာ့တာ ဘိုင့် ဘိုင့်”

“ဟုတ်ကဲ့ တာ့ ဘိုင့်ပါခင်ဗျာ”

ခင်ခင်ချစ် အိမ်ပေါက်ဝမှာ လှည့်ပြန်သွားသည်။ ဒါတောင် ခြံထဲရောက်တော့ လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်လုပ်ပြီး မျက်စိအကြောဆွဲသလို နက်လုံးတစ်ဖက်ကို မှိတ်ပြသွားသေးသည်။

“အောင်မလေးဗျာ ဒီအခြောက်မစက်ကွင်းက လွတ်အောင် နည်းကိုရှောင်ရပါလား၊ မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး ငါ ဆိုဒီထဲကို အမြန်ပြန်မှ ခြစ်တော့မယ်”

ဒွိဟတစ်ယောက်လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ချိုင့်ကို ခပ်ဆောင့် ဆောင့်ချပြီး ထိုင်ခုံမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

သတိရလိုက်တာ ဝီရရယ်။

“အမေ နေကောင်းသွားပြီဆိုတော့ သား ဆိုဒီထဲပြန်တော့မယ် နာ”

ဝီရကိုတွေ့ချင်လှပြီမို့ အမေ့ထံမှ ပြန်တော့ဆိုသည့် ခွင့်ပြုချက်ကို စောင့်မနေတော့ဘဲ ပြန်ဖို့ပြောလိုက်သည်။

“ပြန်လေ အမေက အိပ်ရာထဲလဲနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ မင်းဦးလေးကသာ အနီးရိမ်လွန်နေတာပါကွယ်”

“ဟဲ ဟဲ အဲလိုမောင်လေးမျိုးကို ရွှေချထားလိုက် အမေရေမိန်းမလည်း မယူ၊ လူပျိုကြီးဘဝနဲ့နေပြီး အစ်မကိုရစ်တတ်တဲ့မောင်ဖို့ကမ္ဘာပတ်ရှာရင်တောင် တွေ့ဖို့မလွယ်ဘူး”

ဒွိဟစကားကြောင့် အမေ ပြုံးသည်။

“အမေ့အတွက် ဒီမောင်တစ်ယောက်ဟာ ကမ္ဘာပတ်ရှာရင်တောင် မတွေ့နိုင်သလို မင်းကရော ဒီဦးလေးမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ထားရတာကံမကောင်းဘူးလား ဟမ်”

“အဟဲ နောနော်လေ နောနော်”

ပြောင်ချော်ပြောင်လိုက်သော ဒွိဟစကားကို အမေ သဘောမပေါက်၊ ဂန္ဓမာပန်းအရွက်တွေကို ကပ်ကြေးနဲ့ကိုက်ဖျက်နေရာမှ ဖျတ်ခေါ်ကြည့်လာပြီး

“ဘာလဲဟဲ့ နောနော်”

“ဟာ အမေကလည်း နောနော်သီချင်းထဲကလို အတိုင်းထက် အလွန်ပဲလို့ ပြောတာလေ၊ ဒီဦးလေးမရှိရင် သားက လမ်းမပေါ် လေးဘက်ထောက်ရုံပဲရှိတော့တယ်”

“ဘယ်လို လမ်းမပေါ်လေးဘက်ထောက်မယ် ဟုတ်လား ထောက်ပြီးဘာလုပ်မှာလဲ”

သည်။

“ကိုယ့်ဘဝအခြေအနေတော့ ကိုယ်သိသားပဲ အေးလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးလေးအနားမှာသွားနေပြီး ဦးလေးက အားကိုးရမယ့်အခြေအနေတစ်ခုဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားပြု ဝေယျာဝစ္စတွေကိုလည်း လုပ်ပေးဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေရာ၊ စိတ်ချ အမေ့မောင်လူပျိုကြီးကို သားက အခါအခွင့်သင့်ရင် မိန်းမချောချောလေးတောင် ရှာပေးဦးမှာ”

“အေးပါ ကိုယ့်စားပေါက်ကိုယ်ပိတ်အောင်လုပ်” အမေ့စကားကြောင့် ဒွိဟ တဟားဟားဖြင့် ရယ်လိုက်တော့

သည်။

အခန်း (၁၄)

“ရှင် ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ ဒွီဟ”

မမြင်ရတာကြာပြီဖြစ်သော မျက်နှာလေးကို ဒွီဟ အငမ်းမငေးကြည့်နေတုန်း၊ ဝီရ မေးသည်။

“အမေ နေမကောင်းလို့လေ၊ အဲဒါကြောင့် အိမ်ခဏပြန်နေရတာ”

“ဪ ဒါကြောင့် ရှင်ကိုမတွေ့ရတာကိုး”

ဝီရမျက်နှာညှိုးရိပ်သန်းနေသည်ကို ဒွီဟ သတိထားမိနေသည်။ နှုတ်ခမ်းများကို ကိုက်ထားပြီး အလိုမကျသော ဒေါသရိပ်လွှမ်းနေသည့် တိုင် ဝီရမေဟာ လှနေဆဲပါပဲ။

“ဝီရ နေမကောင်းဘူးလား၊ တစ်ခုခုကို အလိုမကျဖြစ်နေပုံပဲ”

“ဟုတ်တယ် တို့ ဘာတွေအလိုမကျဖြစ်နေမှန်းမသိဘူး။ ခုနက

“တို့တစ်ယောက်ယောက်ကို သတိချင်နေတယ်”

ထူးဆန်းသော ဝီရမေစကားကြောင့် ဒွီဟ ကျောချမ်းမိတာ မဟာအမှန်ပင်။

“အယ် ဝီရ သတိချင်နေတာ ကိုယ့်ကိုများလား။ မဟုတ်မှလွဲရင် ကိုယ် ဝီရတို့အိမ်ထဲကို အလိုက်ကန်းဆိုးမသိဘဲ ဝင်ခဲ့မိပြီထင်တယ်။ သော့ဆော့ရီးနော်”

သူ့ဘက်က ခံစားချက်နှင့်ဒေါသတွေက ကိုယ့်ကြောင့် လူသတ် နှုတ်ခမ်းပေါက်သလားဆိုတာ မသေချာပေမယ့် ဒွီဟ ကြိုတင်ပြီးတောင်းဆိုလိုက်တာ ကိုယ့်ဘက်ကအမှားမရှိပါ။ တကယ်ဆို အိမ်တံခါးကို သူ ဝင်သတိပေးဖွင့်ပေးခဲ့တာပဲလေ။ ကိုယ်က ဇွတ်အတင်း တိုးဝင်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။

“အို ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ၊ တို့သတ်ချင်တာ တစ်ယောက်ကို” ပြောရင်းပြောရင်းနှင့် ဝီရမေ မျက်နှာမှာဒေါသကြောင့် အနည်းနည်း ခက်ထန်ရိပ်တွေထင်းလာသည်။

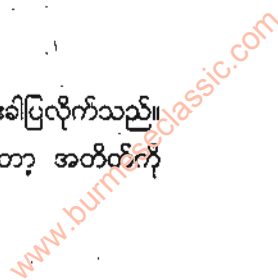
“ဝီရကို အဲဒီတစ်ယောက်က စိတ်တိုအောင် လုပ်ထားလို့လား” ဒုတိယအကြိမ် အရဲစွန့်ပြီး မေးမိပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဘယ်တော့မှ မကျေဘူး။ သူ့ကိုဂလုံးစားမချေရအောင် သံသရာမှာ ကျင်လည်နေဦးမှာ ရှင်သိလား”

“ဟင့်အင်း မသိဘူး”

ဒွီဟ အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် မသိဘူး ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ရှင်မသိတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ တို့ကတော့ အတိတ်ကို

ပြန်သွားလို့ရရင် သွားချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ ကိုယ့်ရဲ့ဆန္ဒသက်သေ
ပါ။ တကယ်တော့ လူတွေ မထိန်းချုပ်နိုင်တာ အချိန်နဲ့ကံကြမ္မာပဲ

လေးလေးနက်နက် ပြောနေသော ဝီရမျက်နှာလေးကို ဒွီဟာ
တမေ့တမော ငေးမောနေမိပြီး သူ့အတိတ်ကို ပြန်လည်ဖတ်ရှုနေ
စာမျက်နှာတွေမှာ ဘယ်လိုအကြောင်းအရာတွေက ဝီရကို ဒီလိုနာထူး
ကြေကွဲအောင် လုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ပြင်းပြစွာသိချင်နေမိတာပါ။

“အမေ့အိမ်ပြန်နေတဲ့ တစ်ပတ်အတွင်း ဝီရကို တစ်ရက်
မမေ့ခဲ့ဘူး သိလား”

ညှိုးငယ်နေသော ဝီရ၏မျက်ဝန်းတစ်ချက် ဒွီဟာဆီသို့ လှုပ်ဆူ
ရောက်လာသည်။

“သတိရတယ် ဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“မသိဘူး စိတ်ထဲက အလိုလိုကို သတိရနေတာလေ၊ ဒါကြောင့်

အမေ့အိမ်မှာ ဒီထက်ပိုမနေနိုင်တော့တာနဲ့ ပြန်လာတာ”

“ဪ ဒါဆို တို့ကြောင့် ရှင်ပြန်လာရတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“လုံးဝ သေချာတယ်”

ဝီရထံမှ ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ ကိုယ့်တကယ်ပြောနေတာ”

“အဲလိုမျိုး ဘယ်နှယောက်ကို ပြောခဲ့ပြီးပြီလဲ”

ဝီရ၏ခနဲသောအမေးကြောင့် ဒွီဟာ စိတ်ထဲမှာ သိပ်တော့

အမေ့အိမ်

အမုန်အတိုင်းပြောရရင် ဝီရက ဒုတိယအကြိမ်ပါ။ ပထမအကြိမ်
က အွန်လိုင်းပေါ်မှာ ညီမမုန်းမသိ တခြားမိန်းကလေးထင်ပြီး
အိမ်ထဲကထွက်ခဲ့တာတွေ ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ပြန်တွေးကြည့်လျှင် ရှက်စိတ်ဝင်
အာလွှဲပြီး ရင်ထဲမှာ ဘာခံစားမှုမရှိတော့။

“ခုတစ်ကြိမ်က ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ပါပဲ၊ မယုံရင်လည်း ရပါ
သည်”

ယောက်ျားတွေအပေါ် သံသယဝင်တတ်သော မိန်းမတွေရဲ့စိတ်
ဒွီဟာ နားလည်ပေးနိုင်သည်မို့ ထိုသို့ပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“ဒွီဟာကို မယုံဘူးလို့မပြောပါဘူး ယုံပါတယ်”

“ဪ ဒါဆိုရင်တော့ ကျေးဇူးပဲ၊ ယုံပေးတဲ့အတွက်ပေါ့၊ ဒါနဲ့

အရာ စန္ဒယားတီးပြချင်တဲ့စိတ်မရှိဘူးလား”

“တို့ ဒီည စန္ဒယားတီးချင်တဲ့စိတ် မရှိဘူး”

“ဪ ရပါတယ် ဒါဆိုလည်း တီးမပြပါနဲ့”

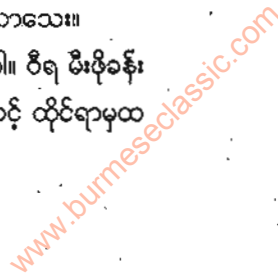
“ခဏနော တို့ ရှင်ကိုတစ်ခုခုနဲ့ညှပ်ခံရမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဝီရအိမ် အတွင်းခန်းဘက်သို့ ဝင်၍သွား
ညှပ်ခန်းထဲတွင် ဒွီဟာ ဟိုဟိုဒီဒီ ငေးရင်း ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။

ထဲမှာတော့ ဝီရ သူ့အတွက် ကော်ဖီသွားဖျော်ပေးနေသည်ပေါ့။
နာရီဝက်ကြာသည်တိုင်အောင် ဝီရ ထွက်မလာသေး။

ကော်ဖီဖျော်တာ ဒီလောက်တော့ မကြာနိုင်ပါ။ ဝီရ မီးဖိုခန်း
ထဲမှာ ဘာများဖြစ်နေသလဲဆိုသည့် စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် ထိုင်ရာမှထ

သည်။

ခြေလှမ်းတွေက သူ့အလိုလိုပင် ဝီရ ဝင်သွားရာအတွင်းခန်းသို့ အလိုလိုလှမ်းပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

“ဝီရ ဝီရ ဘယ်မှာလဲ”

အိမ်ခန်းတွေကများနေတော့ ဝီရ ဘယ်အခန်းထဲမှာရှိနေမှန်း မသိ၍ အသံပေးပြီး ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ထမင်းစားခန်းဘက်ဆီသို့ ဒွိဟ ဝင်လာသည့်တိုင် ဝီရအိမ်အယောင်ကို မတွေ့ရ။

“ဝီရရေ ဝီရ”

ပြန်ထူးသံမကြားရ။ ဝီရ မဟုတ်မှလွဲရော သန့်စင်ခန်းမှာ ဝင်နေသလား။

ရှုတ်တရက် အခန်းတစ်ခုတွင်းမှ လှုပ်ရှားသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအခန်းရှေ့သို့ လျှောက်သွားပြီး ဟနေအခန်းတံခါးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟာ”

မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ဒွိဟ ရင်တွေ ဒိန်ဆောင့်ခုန်သွားသည်။

“ဝီရ ဝီရ ဒါ ဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် ကြိုးဆွဲချသေဖို့ ကြံစည်နေသည့် ဝီရဒွိဟ သွေးရှူးသွေးတန်း ရောက်သွားသည်။ ကြိုးကွင်းပိုင်းထဲသို့ နေသော ဝီရမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စတွေနှင့်။

“ဖယ်ပါ ဒါ ကျွန်မလုပ်ရမယ့်တာဝန်ပါ။ ကျွန်မကို မတာဝန်

“ဟာ မဟုတ်တာ၊ ဘာတွေဖြစ်နေလို့ မင်းက ဒီလိုလုပ်နေရလဲ လူ့အသက်တစ်ချောင်းကို လွယ်လွယ်နဲ့ပျက်ဆီးရလောက်အောင် ဘာတွေသောကဖြစ်နေလဲ ဝီရ ပြောစမ်းပါဦး”

ဝီရ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို အောက်မှ ပင့်ယူထိန်းပွေ့လိုက်ပြီး ညှပ်ပင်းမှာ ချိတ်မိနေသော ကြိုးကို ကပျာကယာဖယ်လိုက်သည်။

အေးစက်နေသော ဝီရခန္ဓာကိုယ်လေးမှာ ဒွိဟ လက်ထဲတွင် အေးအားမဲ့နေသည်။

“သေပါရစေ သေခွင့်ပေးပါ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ မပြောပါနဲ့ ဝီရ၊ အခုသေရင် ကိုယ်တို့ ဘယ်တော့မှ ပြန်တွေ့မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ဝီရက တမလွန်ကိုသွားပြီး ဘာထောင်ထဲဝင်ရမယ့်ကိစ္စမျိုးကြီးကို မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ် တောင်းတာပဲ။ နောက်ပြီး ကိုယ်လေ ဝီရကို ထပ်ပြီး အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တော့

ဒွိဟ ဝီရကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်သည်။ “ကိုယ် ဝီရကို ချစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ခုလိုမျိုး မလုပ်သင့်တာ မလုပ်ပါနဲ့”

“မချစ်နဲ့ ရှင် တို့ကိုချစ်လို့မရဘူး”

ဝီရ ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါသည်။

“ဘာလို့ချစ်လို့မရမှာလဲ ဒီမှာ ဝီရ၊ မင်းမှာ ဘယ်လိုသောက

ငါ မင်းကိုချစ်တယ်ကွာ”

ဝီရ ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်ခဲ့ကာ

“ရှင် တို့အကြောင်းကိုသိပြီးရင် တို့ဘဝကို ရွံရှာစက်ဆုပ်သွားမှာပါ”

ဒွိဟ ခေါင်းခါသည်။

“အဲလို လုံးဝမဖြစ်စေရဘူး၊ ဝီရ ဘာပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ ချစ်သွားတဲ့ အချစ်က ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲမသွားဘူး ယုံပါကွာ”

တိတ်ဆိတ်ခြင်းညအလယ်မှာ အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ရဖို့အတွက် ဝီရမေဆိုတဲ့ ချစ်သူလေးရဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်တွေကို ပြန်ဖတ်ဖို့ဟာ ဘယ်တော့မှ စိတ်ကူးမရှိခဲ့ပါဘူး။

“ကိုယ် ဝီရကို တကယ်မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်မိသွားတာပါကွာ”

“ဒါဆို တို့အကြောင်းတွေ ရှင့်ကို ပြောပြရတော့မှာပေါ့”

အခန်း (၁၅)

“ဟေ့ ဝီရမေ အတန်းမတက်ဘဲ ဖုန်းထိုင်ပွတ်နေပါလား”
ခိုင်ဇာနှင့် ယမင်းရောက်လာ၍ အသစ်စက်စက် ချစ်သူလေးထံ စာပို့နေသော ဝီရမေ ဖိလင်ပျက်သွားသည်။

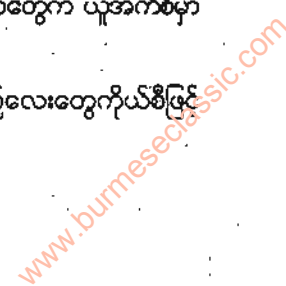
“နင်တို့ မလာသေးလို့ အတန်းထဲမဝင်သေးတာပါဟာ”

“ဘယ်လိုလဲ နင်ရဲ့ အွန်လိုင်းချစ်သူလေးနဲ့ တော်တော်လေး ခန်းရောက်နေပြီလား”

ခိုင်ဇာအမေးကြောင့် ဝီရမေ ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်လိုက်ပြီး

“ရောက်သလောက်ရှိပြီ သူက ငါ့ကိုတော်တော်ချစ်တယ်ဟာ သူလည်း ငါ့လိုပဲ တစ်ဦးတည်းသောသားပဲ၊ သူ့မိဘတွေက ယူအက်စ်မှာ ခေ”

ခိုင်ဇာနှင့်ယမင်း အားကျသောအကြည့်လေးတွေကိုယ်စီဖြင့် ဝီရစကားကို နားထောင်နေကြသည်။

“နင့်ဘဝက ပြည့်စုံပြီးရင်း ပြည့်စုံနေတာပဲနော်၊ မိဘတွေ ကလည်း ချမ်းသာတယ်၊ နင်ကလည်းအရမ်းချော အရမ်းလှပြီး ပညာ လေးကလည်းတတ်တော့ လိုတာရမင်းသမီးလေးလို အရာရာကို တစရာ မလိုလောက်အောင်ကို ပြီးပြည့်စုံတယ်ဟယ်”

သူငယ်ချင်းတွေ၏အားကျစကားကို ဝီရမေလည်း သဘောကျ နှစ်ခြိုက်မိသည်။

“သူတို့အိမ်ကြီးက ငါတို့အိမ်ထက်ပိုပြီး ခမ်းနားတယ်ဟာ နန်း တော်ကြီးအတိုင်းပဲ”

“နင်က အိမ်တောင်ရောက်ဖူးနေပြီပေါ့”

“ဟာ ဘယ်ကလာ ရောက်ဖူးရမှာလဲ၊ သူ့ profile ထဲ ဝင် ကြည့်တာပေါ့ဟ”

“ဒါဆို ငါတို့လည်း hi လုပ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

ခိုင်ဇာနှင့်ယမင်းက ချစ်သူနှင့် hi လုပ်မည်ဆို၍ ဝီရစိတ်ထဲ မနာလိုဖြစ်မိပြန်သည်။

“ဟာ မအပ်လိုက်နဲ့နော်၊ နင်တို့က စိတ်ချရတာမဟုတ်ဘူး” အဖြစ်သည်းနေသော ဝီရမေကိုကြည့်ပြီး ခိုင်ဇာနှင့်ယမင်း ပိုရန်ကော့ဟူသော အကြည့်ဖြင့် ခပ်မဲ့မဲ့ကြည့်လိုက်ကြပြီး

“ဟွန်း သူ့ပစ္စည်းကျတော့ တိုတတ်လိုက်တာ”

“ဟဲ့ ငါက နင်တို့လိုချစ်သူမပေါ့ဘူး၊ ဒီတစ်ယောက်ထဲ ချစ်မိ သွားသေးတာနော်”

“သတိလည်းထားဦးနော် မိန်းမတွေ ဘာတွေရှိနေရင် ငါ့သူငယ်

ချင်းလေး သက်သက်မဲ့ သူများအငယ်အနှောင်းဖြစ်နေပါဦးမယ်”

စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ယမင်းပြောလာသော စကားကြောင့် ဝီရ မျက်နှာအနည်းငယ် ပျက်သွားသည်။

“မရှိပါဘူးဟယ် ငါ့စိတ်က အလိုလိုသိနေတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ profile ထဲဝင်ကြည့်ရင် အသိသာကြီးပဲကို၊ မယုံရင် နင်တို့ဝင်ကြည့် ပေါ့၊ ငါပြောတာ ဟုတ်မဟုတ် သိရအောင်”

ခိုင်ဇာက ဝီရ စိတ်ကသိကအောက် မဖြစ်အောင် ဝင်ပြီးထိန်း ပေးရှာသည်။

“ဒီလောက် နဖတ်ချောမောနေတဲ့လူက မိန်းမရှိမလားဟဲ့ နင်ကလည်း ဝီရကို စိတ်ထိခိုက်အောင် ကလိနေပြန်ပြီ”

ခိုင်ဇာပြောတော့မှ ယမင်း အားနာသွားပုံဖြင့်

“အဟဲ့ ငါက နောက်ကြည့်တာလေ၊ ဝီရ မျက်နှာကြီး ဘယ်လို ပုံစံပြောင်းသွားမလဲဆိုတာ သိချင်လို့၊ နင် စိတ်ထဲဘယ်လိုမှ မနေဘူး မဟုတ်လား ဝီရ”

“မနေပါဘူး သူက အဲလိုလူစားမျိုးမှမဟုတ်တာ၊ နင်တို့ကြိုက် သလောက်ပြော လုံးဝစိတ်မဆိုးဘူး၊ သူ့ရဲ့ profile ထဲ ဝင်ကြည့်ရုံတင် မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေရဲ့ profile ထဲမှာပါ သူ့အကြောင်း တွေလိုက်လေ့လာထားတာ လူပျိုစစ်စစ်၊ ရေတစ်စက်မှမရောဘူးလေ၊ ဘာဖြစ်လို့ အဲလို အတိအကျပြောနိုင်လဲဆိုတော့ ငါ့ရဲ့ဟောဒီနေရာက သူ့အပေါ်ယုံကြည်နေလို့ပဲ”

ဝီရမေ ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်ခပ်မွှဖွဖိပြသည်။

“သူ့မိဘတွေ ဒီတစ်ခေါက် ယူအက်စ်ကပြန်လာရင် ငါ့ကို မိသားဖသားပီပီ လာတောင်းပြီး အကြီးအကျယ်မက်လာပွဲလုပ်မယ်တဲ့၊ ပြီးရင် အမေရိကားလိုက်သွားပြီး သူ့အဖေလုပ်ငန်းတွေကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဦးစီးတော့မယ်တဲ့”

အနာဂတ်ကိုမျှော်ကြည့်ရင်း ပီတိတွေဝေဖြာနေသော ပီရ မျက်နှာလေးမှာ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အချစ်အလင်းတန်းတွေ လက်ဖြာ၍ နေသည်။

အွန်လိုင်းမှာတွေ့ပြီး ချစ်မိသွားကြပေမယ့် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် တွေလို ရင်ထဲမှာ နှင့်နှင့်နဲ့နဲ့ကို ချစ်မိသွားကြတာပါဆိုတာကို ပြောပြလို့ ပင် ယုံနိုင်ကြပါ့မလား။

“ငါကတော့ အားကျတာပဲ သိတယ်ဟယ်”

“အေးလေ ငါတို့လည်း အွန်လိုင်း သုံးတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အမှန် အကန်လေးတွေ မတွေ့ဘူးဟာ၊ အကြံအဖန်တွေပဲတွေ့လို့ ကြောက်အား လန့်အား နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ရတာ ဆယ်ယောက်ထက်မနည်းတော့ ဘူး”

စိတ်ပျက်အားငယ်နေသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို အားပေး နှစ်သိမ့်သော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်လိုက်ပြီး

“အဲဒါ ဖူးစာရှင်မဟုတ်လို့ပေါ့၊ ဖူးစာရေးနတ်ကို တိုင်တည်လိုက် နှင်တို့ရှေ့မှာ ပေါ်လာလိမ့်မယ်”

“တကယ်လား နှင်ဘယ်လိုဆုတောင်းလဲ”

“ငါက ဆုမတောင်းဘူး၊ ဖူးစာရေးနတ်က သူ့အလိုလိုကို

ငါ့ကိုမျက်စိကျသွားတာ”

“အယ် မျက်နှာလိုက်ခံရတယ်ပေါ့”

ခိုင်ဇာ ခပ်မဲ့မဲ့ပြောသည်။

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ ကံကြမ္မာဆိုတာ ကြုံမြင်နိုင် တာမဟုတ်ဘူးလေ၊ သူ့အလိုလို ဖန်တီးလာတာပဲ ငါလည်း အမှန်အကန် ချစ်သူလေးရှာတွေ့လိမ့်မယ်လို့ အိပ်မက်တောင်မက်ဖူးပါဘူးဟယ်၊ ခုတော့ ကံကြမ္မာကို အရမ်းကိုကျေးဇူးတင်နေရတယ်”

ရင်ထဲရှိတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ချစ်သူနှင့်ဆုံဆည်းပေးတဲ့ ကံကြမ္မာရဲ့ ချွေးချယ်ပေးမှုပါပဲ။ အဲဒီအတွက် ဘယ်တော့မှ နောင်တရမှာမဟုတ်ဘူး။

“နှင်တို့ အပြင်မှာတွေ့ပြီးကြပြီလား”

ယမင်းအမေးကြောင့် ဝီရအောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ခပ်ဖွဖွဖိ တိုက်ပြီး ရှက်ကျကျရှယ်လိုက်သည်။ ခိုင်ဇာနှင့်ယမင်း ဝီရကိုကြည့်ပြီး အစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ

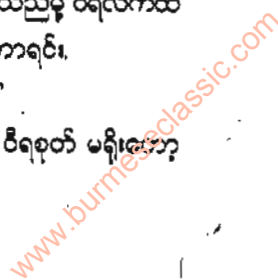
“ဟယ် အလိုတော် ဒီလိုရှက်နေပုံထောက်ရင်တော့ ဝီရမေတို့ ဆိုးတော့ဘူးထင်တယ်နော် ခိုင်ဇာရေ”

“အေး ဟုတ်တယ် ငါ မသင်္ကာတော့ဘူး ဝီရမေ၊ မှန်မှန်ပြော ခမ်း”

ခိုင်ဇာနှင့်ယမင်း ဝီရနားသို့ တိုးကပ်လာကြသည်မို့ ဝီရလက်ထဲ မှ အရုပ်ခေါင်းအုံးလေးဖြင့် မျက်နှာကိုအရှက်ပြေကာရင်း၊

“မပြောဘူးဟာ သတ်ချင်သတ်ပစ်လိုက်”

“ဘုရား ဘုရား ဒါဆိုသေချာပြီ၊ ဒီမိန်းမ ဝီရစုတ် မရိုးတော့

ဘူး”

“ရိုးပါတယ်နော် ကိုယ်လိုရာကိုယ် ဆွဲမတွေးကြပါနဲ့”

“ဒါဆို နင်တို့ ဘယ်မှာတွေ့ကြလဲ”

“ကော်ဖီဆိုင်မှာပေါ့”

“တကယ်နော်”

ခိုင်ဇာ မယုံသလိုဖြင့် သေချာစေရန်ထပ်မေးသည်။

“ညာစရာလား”

“ဒါဆို ကော်ဖီဆိုင်မှာ နင့်ကို သူဘာလုပ်လဲ”

ယမင်းအမေးကြောင့် ဝီရမေ မျက်ဝန်းလေးစိုင်းစက်သွားကာ

နှုတ်ခမ်းကိုအနည်းငယ် စုထော်၍

“ဟဲ့ ကော်ဖီဆိုင်မှာ ကော်ဖီအတူသောက်တာပေါ့လို့ ဘာလုပ်

ရမှာလဲ”

“ကော်ဖီသောက်ရုံပဲလား”

“အေးပေါ့”

ဝီရ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး ခေါင်းညိတ်ဖြေရှာသည်။

“လက်ရော မကိုင်ဘူးလား”

ခိုင်ဇာကို ဝီရ ပြူးကြည့်လိုက်ပြီး

“ဟာ နင်တို့ဘာတွေ့လာမေးနေတာလဲ၊ မိန်းကလေးတွေဖြစ်ပြီး

သူများသမီးရည်းစားရဲ့အတွင်းရေးကို လိုက်စပ်စုနေတယ်”

“စပ်စုရမယ် နင်က ငါတို့ရဲ့သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးလေ၊ နင့်

ဒီအတိုင်းလေးပဲ အလှကြည့်နေချင်တာ ငါတို့ရဲ့လောဘတစ်ခုပဲ”

“ဟုတ်တယ် ခိုင်ဇာပြောသလိုပဲ သမီးရည်းစားဘဝမှာ ချစ်လို့ ဆိုပြီး အလိုမလိုက်သင့်တာကို အလိုလိုက်နေမှာစိုးလို့ပါဟာ”

ဒီတစ်ခါတော့ ဝီရမေ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ရန်မတွေ့ ဆက်တော့ဘဲ ကျေးဇူးတင်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

“စိတ်ချကြစမ်းပါဟာ ငါကရော ဒါတွေကို မသိဘဲနေပါ့မလား သိတာပေါ့”

“အေးပါ အွန်လိုင်းအချစ်မို့ ငါတို့က သတိပေးတာနော်”

အွန်လိုင်းအချစ်ဆိုပေမယ့် ဝီရတို့ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ရင်ထဲမှာ ဘယ်နေသော ချစ်ခြင်းတရားတွေဟာ အမှန်ပင် မုသားကင်းမဲ့ပါ၏။

အစိုးရိမ်လွန်နေသော သူငယ်ချင်းတွေကို ဘာမှပြောမနေ တော့။

ကိုယ်ချစ်တာ ကိုယ်ပဲသိတာပါ။

အခန်း (၁၆)

ခိုင်အာတို့နှင့်ရှုပ်ရှင်သွားကြည့်မယ်ဆိုပြီး အိမ်ကထွက်လာသော
ဝီရမေ ရင်တွေ့ရန်နေတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

“အစ်မ ဘာမှာမလဲ”

မိန်းကဒ်လာပေးသော ဝိတ်တာလေးအနားရောက်လာမှ စိတ်
တွေကို ပြန်မတ်လိုက်ပြီး

“ဪ ခုလောလောဆယ် ပန်းသီးဖျော်ရည်တစ်ခွက် အဆင့်
ချပေး စားစရာကိုတော့ ပြီးမှမှာမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဝိတ်တာလေး ပြန်ထွက်သွားသည်။ ထိုစဉ် ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့
ချစ်သူလေး၏ကား၊ ငြိမ်နုနု ထိုးခိုက်လာသည်။ ကားအကောင်းစားဆေး
ဆင်၊ လာသော ချစ်သူ၏စတိုင်က မြင်ရသူငေးမောရလောက်သော
ယောက်ျားပီသသောစတိုင်မျိုး။

အတွေးအခေါ်

ဝီရ စိတ်ထဲတွင် ခန့်ညားသောချစ်သူကိုကြည့်ပြီး အလိုလို
နှစ်ခြိုက်နေကြည့်နေတာပဲ။ သူ့နာမည် မင်းခန့်ကျော်စွာဆိုသည့်အတိုင်း
ခန့်ညားမှုတွေက ဝီရ နှလုံးသားထဲမှာ ဘယ်လိုမှမေ့ဖျောက်လို့မရနိုင်
ဘူးလောက်အောင် စွဲလမ်းလွန်းနေပြီ။

“ချစ် စောင့်နေတာ ကြာပြီလား”

“မကြာသေးပါဘူး ကိုခန့်ရဲ့၊ စောစောကပဲ ရောက်တာ”

မင်းခန့် ဝီရမေနှင့်မျက်နှာချင်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒီနေ့ ချစ်မွေးနေ့မို့ ချစ်ကို ဂန္ထဝင်မြောက်မယ်လို့ လက်ဆောင်

ပေးတာနဲ့ ကိုယ့်အဖေအိမ်နဲ့ စိန်တိုက်ကို ဝင်နေတာကွာ”

စိန်တိုက်ဆို၍ ဝီရ မျက်နှာလေး လင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“စိန်တိုက်ကို ဘာလို့ဝင်တာလဲ ဝီရ အတွက်မလိုပါဘူး”

“ချစ်ကို လက်ဆောင်ပေးမလို့ ဝင်ဝယ်တာလေ၊ မလိုလို့ရ

တာကွာ”

မင်းခန့်ကျော်စွာ ကုတ်အင်္ကျီဘေးအိတ်ထဲမှ အပြာရောင်ကတ္တီပါ

ဘူးလေးကို ထုတ်လိုက်သည်။ ဝီရမေ ရင်တွေ တဖျတ်ဖျတ် ခုန်၍နေ

သည်။

ဝီရရဲ့လက်ချောင်းဖြူဖြူလေးမှာ ဒီစိန်လက်စွပ်လေးကိုသာ ဝတ်

မလိုက်ရင် ကိုယ့်ချစ်သူက ဒီကမ္ဘာမှာ အလှဆုံးဖြစ်မယ်ထင်တာပဲကွာ”

တဖျတ်ဖျတ်လက်နေသော စိန်လက်စွပ်ကိုကြည့်ပြီး လောဘ

မရှိဟုတ်သော ကြည့်နှုတ်စိတ်လေးက ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသို့ ခပ်

ငြိမ်မိုးဆင်းဝင်ရောက်နေသည်။

မင်းခန့်ကျော်စွာ ဝီရမေအိနထွေးသွယ်လျသော လက်အောက်
အမြတ်တန်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး

“သိပ်ချစ်တာပဲ အချစ်ရယ်”

“တူတူပဲလေ ကိုရဲ့၊ ဝီရကတောင် ကိုအချစ်ထက်ပိုချစ်နေ
လားလို့”

ဝီရအလှကို မြတ်နိုးစွာကြည့်ရင်း ခေါင်းကိုခပ်ဖြည်းဖြည်း
သည်။

“မပိုလောက်ပါဘူး ပိုချင်းပို ကိုယ်ကသာပိုမှာပါကွာ၊ ညာ
ဒယ်ဒီတို့ မာမိတို့နဲ့ မေးလ်ပို့တယ် ဒယ်ဒီက ချစ်ကိုလေ”

ပြောလက်စ စကားကိုဆက်မပြောဘဲ ရပ်သွားသဖြင့် ဝီရ
ရင်ထိတ်၍သွားသည်။

“ကိုဒယ်ဒီက ဘာပြောလဲ”

“ဘာပြောတယ်ထင်လဲ ဟင်း ပြောရမှာ အားတော့နာတယ်
ကွာ”

ထိုစကားကြောင့် ဝီရ မျက်နှာလေး အနည်းငယ် ညှိုးသွား
သည်။

“အားနာရင်လည်း မပြောပါနဲ့တော့ ကိုရယ်၊ အင်းပေါ်လေ
ဝီရတို့က ကိုတို့လောက်မှ မချမ်းသာတာ တိုက်နဲ့နေနေတဲ့အထည်ကြီး
ပျက်တွေဆိုတော့ မင်းချစ်သူနဲ့ သဘောမတူနိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာ
မဟုတ်လား”

စိတ်ပျက်တိုးတိတ်စွာ ပြောလိုက်သော ဝီရမေ စကားကြောင့်

မင်းခန့်ကျော်စွာ ရယ်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ ကိုရဲ့”

“ချစ်စရာကောင်းတဲ့ပုံစံလေးက ကြော့တတ်တာပဲလားကွာ၊
ထိုက်က ချစ်ကို ချစ်လွန်းလို့စတာပါကွာ၊ ဒယ်ဒီက သားချစ်သူလေးက
တက်သရေရှိလိုက်တာ မြန်မာမိန်းကလေး ပီသပါပေတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့်
မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာပြီး ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့မင်္ဂလာပွဲကို စိတ်တိုင်းကျ
ပြင်ပေးမယ်တဲ့”

“ဟင် တကယ်လား ကို”

“တကယ်ပေါ့ ဒီတော့ ချစ်က ဘယ်ဟိုတယ်မှာ မင်္ဂလာပွဲလုပ်
မည်လဲ”

“ဟင့်အင်း ဝီရ အဲဒါတွေမသိဘူး အဓိကက ကိုနဲ့ဝီရ အတူ
သူနေရဖို့ပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ ကဲ ဒီနေ့ ချစ်လေးမွေးနေ့မို့ ကိုက ဒီလက်စွပ်
လေးကို ကိုယ်တိုင်စွပ်ပေးမယ်နော်”

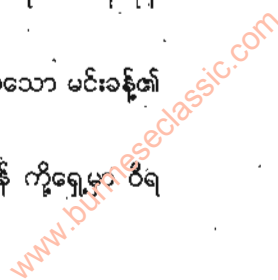
မင်းခန့်ကျော်စွာ ဝီရလက်ချောင်းလေးမှာ စိန်လက်စွပ်ကလေး
စွပ်ပေးလိုက်သည်။

“လှလိုက်တာ အချစ်ရယ် ကိုယ်တော့ အချစ်ကို တစ်နေ့ကုန်

ထိုင်ကြည့်ချင်လိုက်တော့တယ်”

ဝီရလက်ကလေးကို ခပ်ဖွဖွနမ်းပြီး ပြောလာသော မင်းခန့်၏
အားကြောင့် ဝီရ ချစ်စဖွယ်ပြုံးလိုက်ပြီး

“ဒါဆိုလည်း ခုထိုင်ကြည့်လေ တစ်နေ့ကုန် ကိုရှေ့မှာ ဝီရ

ထိုင်နေပေးမယ်”

ဝီရ၏ချစ်စဖွယ်ဟန်ဖြင့် ပြောသောကြောင့် မင်းခန့် ဝိနည်းအသည်းယားသွားသည်။

“ဝီရကို အိမ်မှာထမင်းဖိတ်ကျွေးမလို့ ဝီရလိုက်မယ်မဟုတ်လား”

“ကိုအိမ်မှာ ဘယ်သူတွေရှိလဲ ဝီရ လိုက်လာရင် ဝီရကို အထင်သေးမှာပေါ့”

မိန်းကလေးမို့ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရမှန်းတော့ ဝီရ သိမိမိသည်။

“ကိုယ့်အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ အထိန်းတော်ကြီး ဖွားမြင်အိမ်ဖော် မနော်ပဲရှိတယ်။ ကိုယ့်ဝေယျာဝစ္စကိုလုပ်ဖို့လေ”

“ဪ”

“မဪ”နဲ့ ခုပဲလိုက်ခဲ့ကွာ နော် ချစ်ကိုခေါ်လာမှာမို့ သူတို့နှစ်ယောက် နေလယ်စာပြင်ခိုင်းထားတယ်”

ဝီရ၏မေးစေ့ကို ကြင်နာစွာဆုပ်ကိုင်မေးလိုက်သော မင်းခန့်အကြင်နာအကြည့်တွေအောက်မှာ ဝီရ ငြင်းဆန်ဖို့ အင်အားမရှိတာ သေချာသည်။

“အင်းလေ ဒါဆိုလည်း လိုက်ရမှာပေါ့”

ချစ်သူ၏ဆန္ဒကို လိုက်လျောလိုက်ခြင်းဟာ ချစ်သူကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ သက်သေပြခြင်းတစ်မျိုးပါ။ ဂီတသံ ငြိမ်ညောင်းစွာ စီးမျောနေသော ကော်ဖီဆိုင်လေးအတွင်းမှာ ဝီရ ရင်တွေတဖျတ်ဖျတ်

နဲ့နေသည်။

ချစ်သူ၏အိမ်ကို လိုက်သွားကြည့်ဖို့ ပထမအကြိမ် အရဲစွန့်ထက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်မို့ ဝီရရင်ထဲမှာ စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေတာတော့ နှစ်နှစ်ပါပဲ။

“ကိုအိမ်ကို လိုက်လည်လို့ ဝီရကို အထင်မသေးဘူးနော်”

“ဟာကွာ အဲဒါကြီးက ဘာစကားလဲ၊ ကိုယ်က ဝီရကို ဘာကြောင့် အထင်သေးရမှာလဲကွာ၊ ချစ်သူအိမ်ကို ထမင်းစားအဖိတ်ခံရတာလားလေ၊ အထင်သေးစရာလား”

“အင်းပါ ကို အထင်မသေးရင် ပြီးတာပါပဲ။ ကိုအမြင်မှာ ဝီရ လုပ်ရပ်တွေဟာ တစ်ခါတလေ အပေါ့စားဆန်သလိုဖြစ်သွားရင် ကိုယ့်ချစ်သူဆန္ဒကို လိုက်လျောချင်လို့ အပေါ့စားဆန်သွားတယ်လို့ သဘောထားပေးပါနော်”

ရိုးသားစွာ ပွင့်လင်းတတ်သော ဝီရ နဖူးကို မင်းခန့်ကျော်စွာ ချစ်မြင်ခင် ခပ်ဖွဖွနမ်းရှိုက်လိုက်သည်။

“ချစ်လိုက်တာ ဝီရရယ်”

လူတွေမမြင်မှန်းသိပေမယ့် ဝီရ ရှက်မိပါသည်။ သို့သော်လည်း အနမ်းတွေထဲက ရုန်းထွက်ချင်စိတ်မရှိ။

အခန်း (၁၇)

“ဖွားမှို”

အိမ်ကြီးထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် ခမ်းနားထည်ဝါမှုတွေက အံ့မခန်းလောက်အောင်ကို ကြီးကျယ်လှသည်။ ဝိရ အဖိုးတန်ပရိဘောဂတွေနဲ့ စီခြယ်ထားသော ဧည့်ခန်းတခွင်ကို မသိမသာအကဲခတ်ဝေကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ ဝီတိဖြစ်မိတာတော့ အမှန်ပင်။

“ထိုင်လေ အချစ် ဖွားမှိုတို့ ချစ်ကိုကျွေးဖို့မွေးဖို့အတွက် ထမင်းစားခန်းထဲမှာ အလုပ်ရှုပ်နေကြတယ်ထင်တယ် ချစ် ခဏထိုင်ဦးနော် ကိုယ် သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဝိရပါးလေးကို ချစ်စနိုးခပ်ဖွဖွ ဆွဲကိုင်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှထွက် သွားပြီး အခန်းအဝတစ်ခုရှေ့ရောက်မှ ဝိရကိုလှည့်ကြည့်ကာ

“ဪ ချစ် ခုလောလောဆယ် ချစ် ဘာသောက်မလဲ အထီးဖျော်ရည်သောက်မလား ကိုလာတစ်ခုခုသောက်မလား”

“ကို အဆင်ပြေတာပဲ ယူခဲ့ပါ”

“အိုကေ ချစ်”

မင်းခန့်ကျော်စွာ အတွင်းခန်းထဲဝင်သွားသည်။ ဝိရမေ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်ကျန်ခဲ့ရင် ပူပူနွေးနွေး ချစ်သက်လက်ဆောင်ရထားသော နီလက်စွပ်ကို ကိုင်ကြည့်ပြီး ပြုံးရိပ်တို့ အလိုလိုသန်းလာသည်။ နှုတ်မှ ထည်း ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ကာ

“မေမေရေ သမီးချစ်သူက သမီးကိုသိပ်ချစ်တာ မေမေ သိလား ဒါကြောင့် သမီးနဲ့ကိုရဲ့ အချစ်ကို သဘောတူလက်ခံပေးပါနော် မေမေ”

“ချစ် ဘာတွေကြိတ်ပြီးနေတာလဲ”

အချိုရည်ဘူးယူပြီး အနားရောက်လာသော မင်းခန့်ကို မလုံအပ်ပြီးကာ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဘာမှမပြုံးပါဘူး”

အရှက်ပြေ ငြင်းလိုက်သည်။

“ဟာ မညာနဲ့ကွာ ကိုယ့်ကိုမှန်မှန်ပြော၊ ဘာတွေတွေးပြီး နေတာလဲ”

မင်းခန့်၏လက်တစ်ဖက်က ဝိရ ခါးလေးကို သိမ်းဖက်လိုက်သည်။ အတွက် ဝိရ ကိုယ်လေးတွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“အို ကို တခြားသူ မြင်သွားမယ်လေ လွှတ်ပါ”

မင်းခန့်လက်ကို အတင်းဆွဲဖယ်သည်။

“ဟာကွာ ခါးလေးဖက်တာပဲကွာ၊ ဘာလို့ ကပ်စေးနည်းရတာ

“ရှက်တာကိုးလို့”

“မရှက်နဲ့”

မင်းခန့်ကျော်စွာ ဝီရ ကိုယ်လေးကို ပိုတိုးပြီး ဖက်လိုက်သည်

“သမီးနဲ့သား အားလုံးအဆင့်သင့်ဖြစ်ပြီမို့ သုံးဆောင်လို့ရ

ပြီ”

ဖွားမှုံ အနားရောက်လာပြီး ထမင်းစားရန်ခေါ်သဖြင့် မင်းခန့်အ

ဝီရ ရှက်သွားသဖြင့် မင်းခန့် ရင်ခွင်ထဲမှ အရှက်ပြေရုန်းထွက်

“သမီးလေးက ချစ်စရာလေးပဲကွယ်၊ စောစောက ထမင်းစား

သိမ်ငယ်ရိုကျိုးစွာ တောင်းပန်နေသော ဖွားမှုံကို ပျာပျာထထ

“ရပါတယ် ဖွားမှုံရယ် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဝီရကသာ ဖွားမှုံထံ

“မကူရပါဘူး သမီးလေးရယ်၊ ကံ ထကြတော့ ဟင်းတွေ

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

မင်းခန့်နှင့်ဝီရ ဆိုဖာမှ ထလိုက်ကြပြီး ထမင်းစားခန်းထဲသို့

ထမင်းစားခန်းထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် ဟင်းရန်ပေါင်းစုံက ဆီးကြို

“မနော် ထမင်းတွေအများကြီး ကြိုထည့်ထားနဲ့ လိုမှထပ်

ဝီရ အကြိုက်ကို အသေးစိတ်ကအစ မှတ်သားထားသော

“ဟင်းတွေအရမ်းများနေပြီ ကိုရယ်”

ပန်းကန်ထဲတွင် ထမင်းမမြင်ရဘဲ ဟင်းတွေနှင့်ပြည့်နေသဖြင့်

“ချစ်တော့ သဒ္ဓါတွေပိုသွားတာပေါ့”

“ခလွမ်”

ထိုစဉ် မနော် လက်ထဲမှ ရေတကောင်ဘူး ပြုတ်ကျသွားသော

“သမီး ဘာတွေကျကွဲကုန်ပြီလဲ”

အခန်းထဲဝင်လာသော မေမေအမေးကြောင့် လက်ထဲမှ ပြုတ် ကျသွားသော ရေဖန်ခွက်ကွဲစဲတွေကို အတူတူကောက်ကြရင်း ဝီရ လက် မှ ဝတ်ထားသော စိန်လက်စွပ်ကို တွေ့သွားသည်။

“သမီး အဲဒီလက်စွပ်က ဘယ်ကလဲ သမီးဆီမှာ ဒီလိုလက်စွပ် မျိုး မရှိပါဘူး”

မေမေ မေးလာမှတော့ ဝီရ ဘာကိုမှ ထိန်ချန်မထားချင်တော့ သဖြင့်

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ဒီလက်စွပ်က သမီးချစ်သူက သမီးထံ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးထားတာပါ”

“ဟင် ချစ်သူ ဟုတ်လား”

တအံ့တဩပြန်မေးလာသော မေမေအမေးကြောင့် ဝီရ မပုံမေ ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ဝီရမှာ ချစ်သူရှိနေပြီ”

“ဘုရားရေ ကလေးလို့ပဲထင်ထားသေးတာကို ခုတော့ ငါ့သမီး လေးက ချစ်သူထားတဲ့အရွယ်တောင် ရောက်နေပါရောလား၊ ပြောခင် ကောင်လေးက ဘယ်ကလဲ ဘယ်သူ့သားသမီးလဲ၊ သမီးနဲ့ဘယ်မှာတွေ့ ကြတာလဲ”

မေးခွန်းပေါင်းများစွာနှင့် မေမေမျက်နှာပေါ်မှာ သမီးအတွက် ပူပန်သွားသော ရတက်တချို့ကို ဝီရ တွေ့လိုက်ရသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ မေမေ သူက မိကောင်းဖခင်သားသမီးပါ၊ သူ မိတာတွေက ယူအက်စ်မှာ ကုမ္ပဏီထောင်ထားတယ်၊ သူက ဒီမှာ အထိ”

ဆတ်နဲ့နေတယ်၊ ကျောင်းပြီးရင် သူ့မိတာတွေရဲ့စီးပွားရေးကိုလုပ်ဖို့ လေ့လာ နေတယ်”

“လက်တွဲဖော်ဆိုတာ ငွေကြေးဥစ္စာနေ ပြီးပြည့်စုံရုံနဲ့မပြီးသေး ဘူး သမီး၊ သူ့ရဲ့စိတ်နေစိတ်ထား အကျင့်စရိုက်နဲ့ ကိုယ့်အပေါ်ဘယ် လောက်အတိုင်းအတာအထိ အနစ်နာခံချစ်မြတ်နိုးသလဲဆိုတာကိုပါ သိအောင် လုပ်ရမယ်”

လက်ခံဆွေးနွေးပေးသည်ဆိုခြင်းအားဖြင့် မေမေဟာ ဝီရချစ်သူ အားခြင်းအပေါ် ကြိုတ်ပြီး ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဒါဆို မေမေက အဲဒီအချက်တွေကိုပါ ပြီးပြည့်စုံနေပြီဆိုရင် သူနဲ့သဘောတူမယ်ပေါ့နော် မေမေ ဟုတ်လားဟင် ဝီရကို ပြောပါဦး”

ဝီရ စိတ်စောစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။ ဝီရကို မေမေ အကဲခတ် ကြည့်ပြီး

“သူနဲ့သမီး ဘယ်အဆင့်ထိရောက်နေကြပြီလဲ”

မိခင်ဖြစ်သူက တည်ငြိမ်စွာမေးသည်။

“ချစ်သူအဆင့်ပါ မေမေ၊ သမီးတို့ နယ်မကျွံကြသေးပါဘူး”

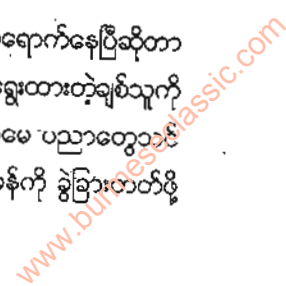
မလိမ္မာတတ်သော ဝီရစကားကို မေမေယုံပါသည်။ ဝီရကို

ဆော့နပ်စွာကြည့် ပြုံးပြီး

“သမီးအရွယ်က ချစ်သူထားရမယ့်အရွယ်ရောက်နေပြီဆိုတာ အမေသိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း သမီးရင်ဘတ်နဲ့ရွေးထားတဲ့ချစ်သူကို

အမေက မချစ်နဲ့လို့ မကန့်ကွက်ပါဘူး၊ သမီးကို မေမေ ပညာတွေ့သင်

သွေးထားတာ စဉ်းစားတွေးတောတတ်ပြီး အမှားအမှန်ကို ခွဲခြားတတ်ဖို့

ပ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ ဝီရနားလည်ပါတယ်၊ မေမေက ခွင့်ပြု
တယ်ဆိုရင် ဝီရ သူ့ကိုခေါ်လာမယ်လေ၊ မေမေ အကဲခတ်ပေးပေါ့”

“အိုကေ ကောင်းပြီ သမီး၊ ခေါ်လာခဲ့ပါ”

အခန်း (၁၈)

“ကိုယ်က ဝီရ မေမေနဲ့ လိုက်တွေ့ရမယ် ဟုတ်လား”

“အင်းလေ ဘာဖြစ်လို့လဲ မတွေ့ချင်ဘူးလား၊ ဒီအတိုင်း
သိသန့်လိုက်တွေ့ရတာထက် ထမင်းစားဖိတ်လို့ လာရတာပဲလေ၊ ကိုနော်
ဝီရကတော့ ကိုအိမ်ကိုလိုက်လည်ပေးရပြီးတော့ ဝီရအိမ်ကို လိုက်ဖို့ကျ
တာ အင်တင်တင် ဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား”

နှုတ်ခမ်းစုကာ မကျေမနပ်ပြောတော့ မင်းခန့် ဝီရကိုယ်လုံး
လေးကို တင်းကျပ်စွာဖက်လိုက်ပြီး ဝီရ နှုတ်ခမ်းအစုံကို နမ်းသည်။

“အို ဖယ်ပါ၊ မနမ်းနဲ့”

“ဟာ နမ်းမှာပဲကွာ ကိုယ့်ချစ်သူပဲဟာ ဝီရအိမ်ကို ကိုယ်က
လိုက်ဘူးလို့ ဘယ်နှခါငြင်းပူးလို့လဲ၊ ပြော ဖြစ်နိုင်ရင် ယောက္ခမကြီးနဲ့
ချက်ချင်းကို ပြေးတွေ့လိုက်ချင်တာ”

ဒီတော့မှ ဝီရ ပြုံးလာကာ

“တကယ်နော် စိတ်ထဲက မပါဘဲပြောနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဝီရက ကိုယ့်ဘဝမှာ အမြတ်နိုးဆုံးတန်ဖိုးထားချစ်ရသူပါ။ စိတ်ထဲကမပါဘဲနဲ့ ဒီလိုကိစ္စတွေကို ပြောပါ့မလား။ အခု ကိုယ်စဉ်းစားနေတာက သပ်သပ်ကွ”

မင်းခန့်ကျော်စွာ သူ့မေးစေလုံးလုံးလေးကို ခပ်ဖွဖွပွတ်သပ်စဉ်းစားနေပုံဖြင့် ပြောလာသည်မို့ ဝီရ ပို၍စိတ်ဝင်စားသွားကာ

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ ကို”

“ယောက္ခမကြီးနဲ့တွေ့တဲ့နေ့ကျရင် ယောက္ခမကြီးသဘောကွစေမယ့် လက်ဆောင်မျိုး ယူလာဖို့အတွက် စဉ်းစားနေတာ”

ဒီတော့မှ ဝီရ စိတ်အေးဟန်ဖြင့်

“မလိုပါဘူး ကိုရယ်။ မေမေက ဘာလက်ဆောင်မှမပါလည်းကိုကို ဝီရရဲ့ချစ်သူအဖြစ် လက်ခံပြီးသားပါ။ အခု မေမေ ကိုကိုခေါ်တွေ့တာက ကိုရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုငွေကြေးနေကို အကဲခတ်မေးမြန်းဖို့ မဟုတ်ဘူးကိုမျက်နှာပေါ်မှာနဲ့ ဟောဒီရင်ဘတ်ထဲမှာ ဝီရကို ဘယ်လောက်ချစ်နေသလဲဆိုတာ ထွင်းဖောက်ကြည့်မြင်ဖို့အတွက် ခေါ်လိုက်တာ”

“ထွင်းဖောက်ကြည့်မလို့ဟုတ်လား အမေက ထွင်းဖောက်မြင်နိုင်တဲ့ စွမ်းအားရှင်လား”

ဝီရ ပါးပြင်ကို ချစ်စနိုးဆွဲရင်း ရွတ်နောက်နောက်ပြောလာသဖြင့် ဝီရ မျက်စောင်းခပ်လက်လက်ထိုးလိုက်သည်။

“ကိုနော် ဒီကအတည်ပြောတာ မနောက်ပါနဲ့လို့”

နှုတ်ခမ်းစုစပြုနေသော ဝီရ ပါးပြင်ကို ဖိကပ်နမ်းပြီး “ကိုက ချစ်လွန်းလို့ စတာပါကွာ။ စိတ်မဆိုးနဲ့နော် ချစ်”

“ဆိုးပါဘူး”

“ဒါဆို နှုတ်ခမ်းကြီးစုမထားနဲ့လေကွာ။ ချစ်နှုတ်ခမ်းစုထားရင် ကိုယ် မနေတတ်ဘူး။ ကိုယ်လည်း လိုက်စုမှာပဲ”

မင်းခန့်ပါ နှုတ်ခမ်းကိုရှေ့သို့ တမင်စုထားပုံလုပ်ပြသဖြင့် ဝီရ သေသံဘဲ မနေနိုင်တော့။ ဝီရ တခစ်ခစ်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်သည်။

ထိုစဉ် မင်းခန့် ဖုန်းဖြည့်လာသည်။

“ခဏနော် ချစ် ကိုယ် ဖုန်းပြောလိုက်ဦးမယ်”

သီချင်းသံမြည်နေသော ဖုန်းကို ဖွင့်ထူးလိုက်ပြီး ဝီရ အနားမှ သွားသည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာအောင် ဖုန်းပြောပြီးမှ မင်းခန့် ဝီရ နားသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။

“ဘယ်သူ့ဖုန်းလဲ ကို”

“ဘော်ဒါတစ်ယောက်ပါကွာ ကိုယ့်ကားကို သူ ခဏယူသုံးချင်ဖို့တဲ့လေ။ ဒါကြောင့် ဖုန်းပြောတာကြာနေတာ”

“ဪ ကိုက ငှားမလို့လား”

“ငှားရမှာပေါ့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေပဲ”

“ဒါဆို ကိုက ဘာကားစီးမလဲ”

“ကိုယ့်မှာ တခြားကားတွေအများကြီး ရှိပါသေးတယ်။ ကဲပါနော်ဖြန် ကိုယ် ဝီရအိမ်ကိုလာခဲ့မယ်။ ယောက္ခမကြီးကို ပြောထားတတ်လေ”

“အင်းပါ ကိုသား မေမေနဲ့ အဆင်ပြေအောင် ပြောဆိုပါနော် မေမေက ကိုကို အကဲခတ်မှာမို့”

“ဟုတ်ပါပြီ မနက်ဖြန်ကျရင် ယောက္ခမကြီးက သူ့ရွှေသားမက်ကို သဘောကျပြီး သားရယ် မင်းကို မေမေက ချချက်ချင်းပဲ ရွှေသားမက်တော်လိုက်ပါပြီကွယ်၊ ဒါကြောင့် ခုကစပြီး မင်းဘယ်ကိုမှမသွားပါနဲ့တော့ ဒီနေ့ပဲ ချက်ချင်းလက်ထပ်ပွဲကို လုပ်လိုက်ပါတော့လို့ ပြောလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကိုယ်က ချက်ချင်းကို ထကပြီး မင်္ဂလာပွဲကို နေ့ချင်းပဲ ထစီစဉ်လိုက်မှာ”

ဝီရ တသိမ့်သိမ့် ရယ်မောကာ

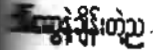
“ဆုတောင်းလေ ဆုတောင်း ဝီရ မေမေက တော်ရုံပေါချာချာ လူကို သားမက်တော်ဖို့ စဉ်းစားဦးမှာ”

ချစ်သူကို ရှက်မျက်စောင်းထိုးပြီး စကားနိုင်လှလိုက်သည်။ ထိုအချိန်ထိ ဝီရ၏အပျော်တွေဟာ ဘဝခိုက်မတတ်ပါပဲ။ ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မချစ်ခဲ့ဖူးဘူးလေ။

ချစ်သူကို သေချာအကဲခတ်နေသော မိခင်ကိုကြည့်ပြီး ဝီရရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်နှင့်အခုန်မြန်နေသည်။ မေမေက တော်ရုံယောက်ျားလောက်ကို သမီးနှင့်တန်သူဟု ထင်တာ မဟုတ်။

“မောင်မင်းခန့်ကျော်မိဘတွေက သားကို ဒီမှာတစ်ယောက်ထဲ ထားပြီး ဟိုမှာ စီးပွားသွားရှာနေတာဆိုတော့ ဒီမှာ မင်းကို ထိန်းကျောင်းဖို့ အုပ်ထိန်းသူဘယ်သူကျန်ခဲ့လဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ ဒယ်ဒီတို့ မာမိတို့က ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်ကြပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အုပ်ထိန်းသူမလိုပါဘူး။ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးဖို့ သွားမှတော့ရှိပါတယ်”

“ဪ ဟုတ်လား တစ်မျိုးတော့မထင်လိုက်ပါနဲ့ကွယ်၊ လူငယ်ဘာ အုပ်ထိန်းသူမရှိရင် စိတ်ကို အလိုလိုကြဲတာများတယ်လေ၊ နောက်သမီးကိုတောင် အန်တီက ခုအရွယ်ထိ မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်နေရတာ ဒါကြောင့်လည်း သမီးဘဝမှာ အမှားဆိုတာ မရှိခဲ့ဖူးဘူး”

သမီးဖြစ်သူဟာ သန့်ရှင်းဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကြောင်း သွယ်ဝိုက်ပြီးပြောနေမှန်း ဝီရ သိသည်။

“မင်းအရင်က ချစ်သူရော ထားခဲ့ဖူးလား”

“ဗျာ”

မေမေအမေးကြောင့် မင်းခန့် မျက်နှာပေါ်မှာ အရိပ်တစ်မျိုး ဖြစ်သွားသည်ကို ဝီရ သတိထားမိလိုက်ပေမယ့် ခပ်ပေါ့ပေါ့လေးပဲ တွေးတတ်ပါသည်။ မေမေက သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို သံသယဝင်နေလို့ စိတ်မတောင်းဖြစ်သွားတာပဲဟု ခပ်ရိုးရိုးပဲတွေးလိုက်သည်။

“ဪ မင်းမှာ သမီးအပြင် ဒါမှမဟုတ် အရင်က ချစ်သူရှိဖူးလားလို့ မေးတာပါ”

မင်းခန့် ဘယ်လိုဖြေမလဲဆိုပြီး ဝီရ ရင်တွေတဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်။

“ကျွန်တော် မညာတတ်ပါဘူး အန်တီ”

မင်းခန့်အဖြေကြောင့် ဝီရ မျက်ခုံးလေးနှစ်ဖက် မသိမသာ

မြင့်တက်သွားသည်။ မေမေ့ကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မေမေက သားမက်လောင်း ဘာများဖြေမလဲဆိုသည့် သိချင်စိတ်ဖြင့် မင်းခန့်ကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

“တကယ်တော့ ကျွန်တော် ပထမနှစ်ကျောင်းသားဘဝတုန်းက မမတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမမက သူ့ခင်တွေပေးစားတဲ့လူနဲ့ လက်ထပ်သွားလို့ ကျွန်တော် ကျန်ရစ်ဘဝနဲ့ စိတ်စားမှုတွေ တော်တော်ရခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကတည်းက ကျွန်တော်ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်ဝင်စားခဲ့ခြင်း မရှိတော့ပါဘူး။ အခု ဝိသေတို့မှ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ဝီရက် မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်ခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် အန်တီအနေနဲ့ ကျွန်တော် ဝီရက် တန်ဖိုးထားချစ်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုပါတယ်ခင်ဗျ။ ဒါဟာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ လာတဲ့ဆန္ဒပါ။”

မင်းခန့် စကားကြောင့် ‘မေမေ့မျက်နှာပေါ်မှာ ကျေနပ်ချိန်းလှစ်ခနဲ ပေါ်သွားသည်။ ဝီရလည်း ခုမှပင် ရင်ထဲကအလုံးကြီးကုသမှု သလို ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါး၍သွားသည်။

“အေးလေ မလိမ်မညာဘဲ အမှန်အတိုင်းပြောတာကို အနုစာလည်း သဘောကျပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်တီသမီးလေးက အေးရိုးပါတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကလည်း တကယ့်သစ္စာရှိရှိနဲ့လက်တွဲပါလို့ အန်တီမှာချင်တယ်။ လက်ထပ်တာကိုတော့ လူကြီးချင်းတွေပြီးမှ အဆီယူစဉ်းစားကြတာပေါ့။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ ဒယ်ဒီနဲ့မာမီလည်း ရှေ့လထဲ မြန်မာပြည်

အိန္ဒိယ

အိန္ဒိယမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ သူတို့ ဝီရကို တော်တော်လေး သဘောကျကြပါတယ်ခင်ဗျ။ နောက်ပြီး ဝီရအပေါ် သစ္စာအပြုရှိပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်။”

အပြောကောင်းသော မင်းခန့်ကို မေမေ လုံးဝ မငြင်းနိုင်တော့။ ဝီရချစ်သူနှင့် အကြည့်ချင်းဖျတ်ခနဲ ဆုံခိုက် အလှပဆုံးအပြုံးတစ်ခုကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကဲ သမီးရေ ထမင်းစားခန်းမှာ စားဖို့သောက်ဖို့ မေမေပြန်ဆင်လိုက်ဦးမယ်။ သမီးတို့စကားပြောနှင့်ကြဦးနော်။”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ။”

“အန်တီ နေပါခင်ဗျ။ အန်တီသာခွင့်ပြုရင် ဝီရနဲ့ကျွန်တော် အိမ်ထောင်အတူတူ ထမင်းဝိုင်းပြင်ဆင်ခွင့်ပြုပါလား ခွင့်တောင်းတာပါ။”

မင်းခန့်၏တောင်းဆိုမှုကို မေမေ သဘောကျသွားပုံရသည်။ သမီးမိန့်ပြုံးကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး ဆိုဖာခုံမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ သမီး ကြားတယ်နော်၊ မောင်မင်းခန့်က မေမေ့အပေါ်မှာ ပြီး အလိုက်သိနေပြီ။ သမီးအလိုက်သိဖို့ပဲ လိုတော့တယ်။”

မေမေ့စကားကြောင့် ဝီရ အပြစ်ရှိသူလို မလုံမလဲ ပြုံးလိုက်ပြီး

“အင်းပါ မေမေရယ်၊ ဝီရ ဒီနေ့ကစပြီး မေမေ့အပေါ် သိတတ်ကြတာပေါ့။”

ဝီရစကားကြောင့် မင်းခန့် လက်က ဝီရခေါင်းကို ချစ်စနိုးလေး ထိလိုက်ပြီး

“ကဲ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်ကြရအောင်နော်”

နှစ်ယောက်သား ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာကြသည်။ ပီရန့်
မင်းခန့်၏လိုက်ဖက်မှုကို မေမေ နောက်ကျောက ငေးမောနေမည်ဆိုတာ
ပီရ သိတာပေါ့။

အခန်း (၁၉)

“ဟင် ဒါ ကိုကားပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ တည်းခိုခန်းရှေ့မှာ ရပ်ထား
တာလဲ”

ကားမောင်းနေရင်းမှ ကားကို ထိုးရပ်လိုက်သဖြင့် ယမင်း
သို့ ယမ်းထိုးသွားပြီး

“ဟယ် ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုန်း၊ ဖြည်းဖြည်းလေးလည်း
ပိတ်ပါဟာ၊ ငါ့ရဲ့တွေ ကျွတ်ထွက်ကုန်တော့မှာပဲ”

“ဟိုမှာ ကိုကား”

ပီရမေ ညွှန်ပြရာသို့ ယမင်းလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“နေပါဦး ရှင်ချစ်သူကားက ဘာကြောင့်တည်းခိုခန်းရှေ့ရောက်
တာလဲ၊ မဟုတ်မှလွဲရော နှင့်ချစ်သူ တခြားကောင်မလေးနဲ့ စမောလ်
ဘာတွေတာများလား”

ယမင်းကကြောင့် သံသယတို့ ပို၍ခိုင်မာသွားကာ ရင်သမု

ဝမ်းနည်းမှုတို့က လိုက်စိုတက်လာသည်။

“ဟဲ့ မငိုနဲ့လေ၊ ဒီကိစ္စက ငိုနေလို့မပြီးဘူး၊ ရှင်းစရာရှိတာကို ခွဲရှင်းမှုဖြစ်မှာ၊ အကြွေးမှတ်ထားပြီး တိတိတိတ်လေးကြော့နေရင် လင်ပူးလက်ကြပ်ပြစရာမရှိဘူးဆိုပြီး နင်ပဲတစ်ပန်းရှိုးမှာ”

ကားစတီယာရင်ကို ကိုင်ထားသော ဝီရမေ လက်အစုံသည် ဒေါသကြောင့် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ မျက်ရည်မကျစေရန် မနည်းထိန်းနေရပြီး ယမင်းစကားတွေက နားထဲမဝင်တစ်ချက် ဝင်တစ်ချက်၊ လုပ်ရက်လိုက်တာဟု စိတ်ထဲမှ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါပြောရင် ဖုန်းထုတ်ပြီး ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ ဖုန်းက ဆက်သွယ်မှုဖွင့်ယာပြင်ပနှင့် တိုး၏။

“တောက်”

တက်တစ်ချက်ခေါက်ပြီး ထပ်ခါထပ်ခါ ခေါ်သည်။ လူဆောက်တည်ရာမရသဖြင့် ယမင်းရှေ့မှာပင် ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ သော့တို့ ဖွေနေရသည်။

“စိတ်လျှော့ပါ သူငယ်ချင်းရာ”

“မလျှော့နိုင်ဘူး၊ သူနဲ့ဖုန်းမပြောရမချင်း ဒီနေရာကနေ မနူးနိုင်ဘူး”

ဝီရမေဆိုတာ အဲလိုမိန်းကလေးမျိုးမှန်း မင်းခန့်ကျော်စွာ သိစေရမည်။

“ဖုန်းက ခေါ်လို့မှမရတာ စိတ်လျှော့တော့ပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း အဲ့ တည်းခိုခန်းထဲဝင်ပြီးသာတွေ့လိုက်ပေတော့”

ယမင်းပေးသော အကြံက ဖြစ်နိုင်တာမို့ ဝီရမေဖုန်းခေါ်ဆိုခြင်း ခုန်လိုက်ပြီး ကားကို လမ်းဘေးတစ်နေရာသို့ ထိုးရပ်ကာ ကားပေါ်မှ ခုန်လိုက်သည်။

“ဒါက ဘာလို့ဆင်းတာလဲ”

“နင်ပဲ ဝင်ပြီးတွေ့ဆို”

“အယ် တ တကယ်ကြီး ဝင်တွေ့မှာလား”

ယမင်း ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်မေးသည်။

“ဟုတ်တယ် နင်မလိုက်ရင် ဒီကစောင့်နေဟာ ငါ့ဖာသာပဲ တွေ့မယ်”

ယမင်း ထိုသို့လည်း စိတ်မချနိုင်တာမို့

“အဲလိုတော့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ငါတို့အတူတူ လာကြတာပဲ၊ ကောင်းအဆိုး အတူတူဖြေရှင်းကြရမှာပေါ့”

ဝီရ ကားပေါ်မှ ဆင်းသလို ယမင်းကလည်း ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ အဖော်တောင့်သွားသည်မို့ ဝီရမေ ပို၍အားရှိကာ တည်းခိုခန်းရှေ့သွားနေသော ခြေလှမ်းတွေက ရဲရင့်ပြတ်သားနေ၏။

“အစ်မ ဘာလို့အပ်ပါသလဲခင်ဗျာ”

တည်းခိုခန်းထဲဝင်လာသော ဝီရနှင့်ယမင်းကိုကြည့်ပြီး အဓိပ္ပာယ်သာအကြည့်ဖြင့် စူးစမ်းကာမေးသည်။

“စုံစမ်းစရာရှိလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

“ဟော ဟိုမှာရပ်ထားတဲ့ ကားပိုင်ရှင်ကို ခေါ်ပေးပါ”
ဝိရမေ စကားကြောင့် ကောင်လေး အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သူ
သည်။

“ဟေ့ ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ”

“ဗျာ အဲ ဘာမှကြောင် မကြည့်ပါဘူး”

“ကြောင်မကြည့်ရင်ခေါ်ပေး မခေါ်ပေးရင် ဒီနေရာကနေ
တစ်လှမ်းမှ မရွေ့ဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ကာစတန်မာတွေကို ခုလိုအနှောင့်အယှက်
လို့မရပါဘူး ခင်ဗျာ”

ယမင်း မွဲကာရွဲကာဖြင့်

“အမလေး တိုင်းပြည်အကျိုးသယ်ပိုးနေတဲ့ ဝန်ထမ်းကောင်
ကြီးပဲ၊ နီဘယ်ဆုပေးရမယ်”

ယမင်း၏အရွဲတိုက်ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ဝန်ထမ်း

ကောင်လေး ခွီးခနဲ ရယ်လိုက်ပြီး

“အစ်မတို့လုပ်ပုံက ကျွန်တော် နီဘယ်ဆုမရခင် အလုပ်ပြင်
မယ့်ကိန်းဗျ”

“အေးပါ မင်းတို့သူ့ကိုခေါ်မပေးရင်သာ မင်းတို့တင် အထူး
ပြုတ်ရုံမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတည်းခိုခန်းကြီးပါ ချိတ်ပိတ်ရအောင် လုပ်ပေး
ပေါ့”

ဝိရမေ စကားကြောင့် ဝန်ထမ်းကောင်လေး မျက်လုံးပြူးသူ
သည်။

“ဗျာ အဲ အဲလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ ဒီတည်းခိုခန်းဖွင့်ထားတာ
တာရားဝင်ပါခင်ဗျ၊ လုပ်ငန်းပါမစ်ရုံပါတယ်၊ အစ်မတို့လှုပ်ချင်တိုင်းလှုပ်လို့
မရဘူးခင်ဗျ”

“ဘာလို့မရမှာလဲ အခု ငါခေါ်ခိုင်းတဲ့လူက ဆေးခြောက်ကုန်
တူးတဲ့လူလေ၊ ခုလည်း မင်းတို့အခန်းထဲမှာ သူ ဆေးခြောက်ဖိုဝဲနေတယ်၊
ငါသာ စခန်းဖုန်းဆက်ရင် ဆေးခြောက်မူနဲ့သူ့ကိုလာဖမ်းရင် မင်းတို့
တည်းခိုခန်းကပါ ကြိုရာပါဖြစ်သွားလိမ့်မယ် သဘောပေါက်လား”

“ဗျာ”

ဝန်ထမ်း အလန့်တကြားဖြင့် ဗျာလိုက်သည်။

“မဗျာနဲ့ ငါ အခု ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်ဆိုရင် ရှင်တို့
တည်းခိုခန်းမှာ ရဲတွေ ခြေချင်းလိမ့်သွားလိမ့်မယ်”

ဝန်ထမ်းမျက်နှာမှာ ဖိရွက်လောက်သာ ရှိတော့သည်။

“ကောင်း ကောင်းပါပြီ ကျွန်တော် ခေါ်ပေးပါမယ်၊ ရဲစခန်းကို
တော့ ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

ဝန်ထမ်း ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ရဲစခန်းကိုဖုန်းမဆက်ရန်
တောင်းဆိုသည်။ တစ်ဆက်တည်း ပိတ်တာကောင်လေးကို လှမ်းခေါ်
လိုက်သည်။

“ကိုဖြိုးရေ”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အခြေအနေကို နားစွင့်နေသောကောင်လေး
အနားသို့ လှစ်ခနဲ ရောက်လာသည်။

“ခင်ဗျာ အာစရီ”

“အခန်းနံပါတ် ၁၀၉ က ကာစတန်မာကို ခဏသွားခေါ်ပေး နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အာစရီ”

ကောင်လေး အနားမှ ထွက်သွားသည်။

ဝီရမှာသာ ရှေ့ဆက် ဘာဖြစ်လာမှန်းမသိသေးသော အခြေ အနေတစ်ခုကြောင့် စိတ်တွေအရမ်းလှုပ်ရှားကာ လက်ဖျားခြေဖျားတွေ အေးစက်လာသည်။

မင်းခန့်ကျော်စွာ သူ့ကိုတွေ့လျှင် ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက် ပေးမလဲ။

“ဘယ်သူလဲကွ ငါ့ကိုတွေ့ချင်တာ”

တစ်ကိုယ်လုံး တက်တူးတွေအပြည့်ထိုးထားသော လူငယ် တစ်ယောက် မကျေမနပ်ခြေလှမ်းတွေဖြင့် ထွက်လာသည်။ သူ့ကိုယ်တွင် ဖွေးဖွယ်ဘက်သာ ပတ်ထားသဖြင့် ဝီရရော ယမင်းရော မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖို့ မျက်နှာပူသွားသည်။

“စိတ်မရှိပါနဲ့ခင်ဗျာ ဒီက အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ချင်တယ်လို့ ဇွတ်အတင်းပြောနေလို့ မလွဲသာလို့ခေါ်ပေးရတာပါ”

ထိုလူမှာ ဝီရကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်ပြီး

“ဘာကိုစွန့်တွေ့ချင်တာလဲ။ ဒီအချိန်ဒီနေရာမှာမှ တွေ့ချင်ရ လား”

အနှောင့်အသွားမလွတ်သော ထိုလူ့စကားကြောင့် ဝီရ မျက်နှာ

ခန့် ဖြစ်သွားပြီး

“ကျွန်မ တွေ့ချင်တာ ရှင်မဟုတ်ဘူး”

“ဘာ ဒါဆို သူများ ဖိလ်ယူနေတဲ့အချိန်ကို ဘာလို့ လာ နှောင့်ယှက်လဲ”

“အို ကျွန်မချစ်သူရဲ့ကားကိုတွေ့လို့ပေါ့”

“ဘာ မင်းချစ်သူရဲ့ကား ဟုတ်လား”

“ဟော့ ဟိုက ကားက ရှင်ကားလား”

“ဟုတ်တယ်”

အနီရောင် လန်ဘော်ကနီပြိုင်ကားလေးကို လှမ်းကြည့်ပြီး ထိုလူ အဆတ်ဆတ် ခေါင်းညှိတ်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ဒါ ကျွန်မ ချစ်သူရဲ့ကား”

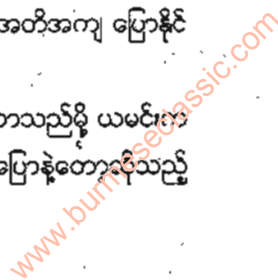
ဝီရစကားကြောင့် ထိုလူဒေါသထွက်သွားပုံရသည်။

“ဟော့ လူကိုအရှက်လာခွဲနေတာလား ဟမ် ငါ့ကားမို့ ငါစီးနေ တာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး ဒါ တို့ချစ်သူကား။ ရှင်နဲ့အတူ မင်းခန့်ကျော်စွာ ထည်းပါတယ်မဟုတ်လား ပြော”

“ကျွတ် ဟာကွာ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ။ ဘယ်က မင်းခန့် ကျော်စွာလဲ။ ငါ မသိဘူး ဒါ ငါ့ကားဆိုတာတော့ ငါအတိအကျ ပြောနိုင် တယ်”

ထိုလူအတည်ပေါက်နှင့်ပြောနေမှန်း သိသာသည်မို့ ယမင်းက ဝီရကို မသိသော လက်တို့သည်။ တော်ပြီ ဆက်မပြောနဲ့တော့ဆိုသည်

သဘောဖြစ်သည်။

“ရှင် ဒီကားကို ခိုးလာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဘာ”

ထိုလူ၏ဘာဟူသော အသံက ဖမ်းထွက်သွားသည်မို့ ဝိရဇ္ဇာ ကိုယ်လေးဆတ်ခနဲ တုန်တက်သွားပြီး နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်းဆုတ် သွားသည်။

ထိုလူ ဝိရဇ္ဇာကို တိုးကပ်လာပြီး

“မင်း စော်ကားတာတွေ အရှက်ကွဲတာတွေ နည်းနည်းများ သွားပြီနော်၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ငါ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရလိမ့်မယ်ထင် တယ်၊ အနည်းဆုံးတော့ မင်းနှုတ်ခမ်းကို kissing ဆွဲတာလောက်ပေါ့”

“ဘာရှင် မိုက်မရိုင်းနဲ့နော်”

ဝိရ ဒေါသဖြစ်သွားသည်မို့ ပြန်အော်လိုက်သည်။

“ဝိရ လာပါတော့ဟာ သူနဲ့ဖက်ဖြစ်မနေပါနဲ့တော့”

“မမင်း ဝိရကို အတင်းဆွဲခေါ်သဖြင့် ဝိရမှာ ထိုလူကို မကျေ မနပ် မျက်စောင်းခဲရင်း ယမင်းဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ပြန်ပါသွားသည်။

ထိုလူတဟားဟားဖြင့် အော်ရယ်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

အခန်း (၂၀)

မင်းခန့် တဟားဟားနှင့်အော်ရယ်သည်။

“ဒါ ရယ်စရာလား ကို ဝိရ တကယ်ဒေါသထွက်လာတာနော်”

ချစ်သူကိုမြင်လိုက်တော့ ရင်ထဲမှာ မသိမသာ စိတ်အေးသွားရ သေးမယ့် အချောခံချင်တာ မိန်းမတို့သဘာဝမို့ နှုတ်ခမ်းကိုတော့ စုနိုင် သမျှ စုထော်ထားလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ ချစ်ဒေါသထွက်လာတာ ကိုသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတည်းခိုခန်းမှာ ကိုရောက်နေတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါပေမဲ့ ကားကတော့ ရောက်နေတယ်လေ”

“အဲဒါ ကိုယ့်ဘော်ဒါက ခဏငှားထားတာလေ”

“ငှားစရာလားလို့ ကိုယ့်ကားကို”

“ဪ ချစ်ရယ် ဘော်ဒါတွေကို ကိုယ်ကအမြဲကူညီနေကြလေး ဒါကြောင့် ငှားလိုက်တာပါ”

“ခု အဲလို ငှားလိုက်လို့ ဝီရ အရက်ကွဲလာတယ်လေ”

“ကိုယ် ဒီကောင့်ကို ပြန်တောင်းပန်ခိုင်းပါမယ်၊ သူကလည်း ဝီရကို ကိုယ့်ချစ်သူမှန်းမသိလို့ပါ။ ဒီကောင့်အစား ကိုယ်ကပဲ တောင်းပန် ပါတယ်”

“မလိုပါဘူး ကိုမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိပါဘူး။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဝီရလည်း ထူပူသွားပြီး ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်မိမှန်း မသိတော့တာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကတော့ ဒီကောင့်ကို ကောင်းကောင်း lesson ပေးရဦးမယ်၊ ကိုယ့်ချစ်သူကိုများ kissing ဆွဲမယ်လေး၊ ဘာလေးနဲ့ တန်ရာတန်ရာကိုမပြောဘူး”

“အို တော်ပါတော့ အဲဒါကြီးကို မပြောပါနဲ့တော့၊ နားရှက်လွန်း လို့”

ဝီရ ထပ်မကြားချင်တော့ပါ။

“ဟုတ်ပါပြီ ဝီရ ထပ်မကြားချင်ရင် မပြောတော့ပါဘူးကွာ”

“ဒါနဲ့ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိကြဘူးလား”

ညှော်ခန်းထဲတွင် ထိုင်နေကြရာမှ တိတ်ဆိတ်နေသော အနေ အထားကြောင့် ဝီရ ဟိုဒီဝေ့ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဖွားမှုံက သူညီမအိမ်ခဏသွားတယ်၊ မနော်ကတော့ ထုံးအတိုင်း မီးဖိုခန်းထဲမှာ ကိုယ်နဲ့ချစ် စားဖို့ အလုပ်ရှုပ်နေလောက်ပြီပေါ့”

“ဒါဆို ဝီရ သန့်စင်ခန်း ဝင်ချင်တယ် ကို”

“သွားလေ ချစ်ရဲ့”

ဝီရ ချစ်သူရင်ခွင်ထဲမှ ထွက်ပြီး နောက်ဖေးဘက် သန့်စင်ခန်း

နီရာသို့ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

နောက်ဖေးအခန်း တစ်ခန်းရှေ့အရောက် ငိုသံခပ်သဲ့သဲ့ ကြား ညိုက်ရသည်မို့ ခြေလှမ်းတို့ တုံ့သွားသည်။

“ငိုသံကြားတယ်၊ ဘယ်သူငိုနေပါလိမ့် ဒီအခန်းထဲကပဲ ဖြစ်ရ မယ်”

ဝီရ အခန်းတံခါးရှေ့မှာရပ်ပြီး အတွင်းမှ ငိုရှိုက်သံကို နားစွင့် ဆိုက်သည်။

မနော်ဆိုတဲ့ အိမ်ဖော်မလေး ငိုနေတာပါလားဟု တွေးပြီး တံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ စေ့ရုံစေ့ထားသော တံခါးမို့ အလိုက် ဆင့်လေး ပွင့်သွားသည်။

မနော် ငိုနေရင်းမှ အလန့်တကြား မော့ကြည့်သည်။

“ဟင် မမ”

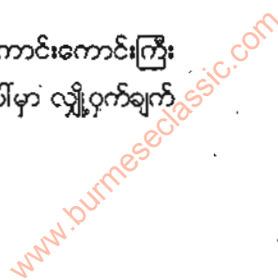
“ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ မနော်”

ဝီရ အမေးကို မနော် မဖြေဘဲ မျက်ရည်တို့ကပျာကယာ သုတ်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“မနော် မေးနေတယ်လေ ဘာတွေသောကဖြစ်စရာရှိနေလဲ၊ ဒီရက်ပြောပါ ကူညီပါ့မယ်”

“ဟင်အင်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

မနော် အမူအရာတွေပျက်နေမှန်း ဝီရ ကောင်းကောင်းကြီး သတိထားမိနေသည်။ ဘာကြောင့် မနော် မျက်နှာပေါ်မှာ လျှို့ဝှက်ချက် ဆာ့ ထွေးလိပ်နေရတာလဲ။

“မနော် တစ်ခုခုဖြစ်နေတာ ဝီရစိတ်က သိနေသလိုပဲနော် ပြောပါ မနော်ရယ် ဝီရ မနော်ကိုကူညီပါမယ် ဘာမှမဖြစ်စေဘူး”

မနော် ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါလျက်

“ဟင့်အင်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မမလေးရယ်၊ မနော် လုပ်စရာ ရှိတာ လုပ်လိုက်ဦးမယ်နော်”

ဝီရ ဘေးမှ ခပ်သွက်သွက်ထွက်သွားသော မနော်ကိုကြည့်ပြီး ဘာကြောင့်များ ရှိကြီးတောင် ငိုကြွေးနေရသလဲဟု တွေးပြီး ဝီရ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။

“ချစ်”

မင်းခန့်ကျော်စွာ အနားရောက်လာသည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ မနော်နဲ့စကားပြောနေတာပါ”

မနော် ငိုသည်ဆိုသည့်အကြောင်းကိုတော့ မင်းခန့်ကို ပြောပြ မနေတော့။

ဝီရနှင့်မင်းခန့်၏အချစ်သက်တမ်းသည် နှစ်လခန့်ကြာလာသည် အခါ မင်းခန့်ကျော်စွာထံသို့ ကြမ္မာဆိုးတစ်ခုဝင်ခဲ့သည်ဟု ဝီရ တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ခဲ့သည်။

တစ်ညသော ညသန်းခေါင်တွင် အိပ်ပျော်နေသော ဝီရထံသို့ မင်းခန့်ထံမှ ဖုန်းဝင်လာသည်။

“ဝီရ ကိုယ်တော့ ပြဿနာအကြီးကြီးတက်ပြီကွာ”

တုန်လှုပ်နေသော မင်းခန့်အသံကြောင့် ဝီရ လန့်သွားသည်။

“ကို ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဝီရ စိုးရိမ်တကြီးမေးလိုက်သောအသံက တိတ်ဆိတ်သောအိပ် နေထဲ ဟိန်း၍သွားသည်။

“ကို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဘီယာသောက်ပြီး အပြန်လမ်းမှာ ဘာတစ်ယောက်ကို ကားနဲ့ဝင်တိုက်မိလိုက်တယ်”

“ဘုရား ဘုရား ဒုက္ခပါပဲ ကိုရယ်၊ ဒါဆို ကို အဖမ်းခံရတော့ တယ်”

ဝီရ စိတ်ပူလွန်း၍ အသံတို့ပင် တုန်ခါနေသည်။

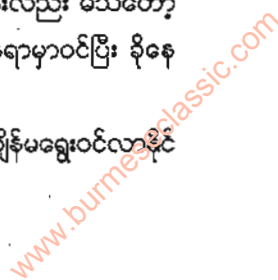
“ကိုယ် လုံးဝအဖမ်းမခံနိုင်ဘူး ကိုယ့်ကားရှေ့မှာ သူက သေချင် တယ်လို့အော်ပြီး အတင်းဝင်ပိတ်ရပ်တာ ကိုယ်ကြားလို့ ဘာရိတ်အုပ်လိုက် သမယ့် မမိတော့ဘူး၊ သူက သွေးအိုင်ထဲလဲနေပြီ”

စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ရှင်းပြနေသော ချစ်သူ၏စကားသံတွေက ဝီရ အထဲ ဝင်တစ်ချက်မဝင်တစ်ချက်ပါ။

“ဒါဆို အခု အဲဒီလူကိုရော ဘယ်လိုထားခဲ့လဲ၊ ဆေးရုံမှာလား ကိုနဲ့အတူရှိနေလား”

“ကိုယ် အဲဒီလူသေပြီဆိုတာသိတာနဲ့ ကားနဲ့မောင်းပြေးလာ တာ၊ အခု ဘယ်နေရာတွေရောက်လို့ ရောက်နေမှန်းလည်း မသိတော့ ဘူးကွာ၊ ဒီညတော့ အိမ်လည်းမပြန်ရဲဘူး၊ တစ်နေရာမှာဝင်ပြီး ခိုနေ ထိုင်တော့မယ်”

သောကဆိုတာ ဂြိုဟ်ပါတာမဟုတ်။ အချိန်မရွေးဝင်လာနိုင်

သောအရာတစ်ခုဆိုတာ ဝီရ သဘောပေါက်ခဲ့ပါပြီ။ ညနေက ချစ်သူနှစ်ယောက်
ဘုရားအတူတူဖူးခဲ့ကြတယ်။ ယခုညပဲ ပြဿနာက အလုံးအရင်း
ဝင်လာတယ်။ ဘယ်လိုမှ ကြိုပြင်ဆင်ပုံမရှိမရလိုက်။

“အခုချစ် ကိုယ်ခုလို ဖြစ်တာကို အချစ်အမေကို မပြောပါ။
အလကားသက်သက် စိတ်ပူနေပါ့မယ်။ ကိုယ့်မိဘတွေကိုတောင် ကို
အကြောင်းမကြားဘူး။ သူတို့ စိတ်ပူမှာစိုးလို့လေ”

“အင်းပါ ဝီရ မပြောပါဘူး ကိုရယ်။ စိတ်ချပါ မနက် ကိုနှိုင်း
နေရာကို ဝီရ လာတွေ့မယ်နော်။ ကို ဘာမှစိတ်ဓာတ်ကျမနေနဲ့နော်
ဝီရတို့အကောင်းဆုံးဖြေရှင်းနိုင်မှာပါ။ ဟုတ်ပြီလား ကို”

“အင်းပါ ကိုဘေးမှာ ဝီရ ရှိနေမှတော့ ကို ဘာကိုမှ မမူပါဘူး
ထောင်အကျခံတာကလွဲလို့ပေါ့”

ဦးသံပါကြီးဖြင့်ပြောနေသော ချစ်သူ၏အသံကို နားထောင်
ဝီရ မျက်ရည်တို့စိုတက်လာသည်။ ဝီရတောင် ဒီလောက်ခံစားနေရလျှင်
ကာယကံရှင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အနိဋ္ဌာရုံတွေကိုမြင်ပြီး သူ ဘယ်လောက်
စိတ်တွေချောက်ချားနေလိမ့်မလဲ။

“ဝီရ မနက်ဖြန်လာရင် ငွေနည်းနည်းယူလာခဲ့ဦး၊ ကိုယ်
မပါဘူး။ အိမ်ပြန်ယူရင်လည်း ရှေ့ခံရှိနိုင်တယ်။ ကိုယ့်ကားနဲ့ပါတ်
တစ်ယောက်ယောက်က မှတ်မိသွားနိုင်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ် ခြေ
ဖျောက်မှရမယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ ဝီရ လာခဲ့ပါ့မယ်။ ငွေလည်း ယူလာခဲ့မယ်နော်
ခုလောလောဆယ် ကို လုံခြုံမယ့်နေရာတစ်နေရာကို သွားနေလိုက်မိ

ထင်းတာနဲ့ ဝီရ ကိုရှိတဲ့နေရာကို လာခဲ့မယ်နော်”

“အိုကေ ချစ်”

မင်းခန့်ကျော်စွာ ဖုန်းချသွားသည့်တိုင် ဝီရ ဖုန်းကိုင်ပြီးတွေ့ဝေ
နေသည်။ ဒီည တစ်ညလုံး ဝီရ အိပ်ပျော်တော့မည်မဟုတ်။

စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း၍ လူ့က ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေသည်။

ထင်သေးသွားပါမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီပြဿနာက ကိုယ်
ညည်းနည်းမှုပေးနေလို့ မထင်မှတ်ဘဲဖြစ်သွားရတဲ့ပြဿနာလေ။ တော်ကြာ
ပြီးရမ်းတတ်တဲ့လူငယ်နဲ့ ငါ့သမီးကိုမပေးစားဘူးဆိုပြီး တခြားလူနဲ့
ဘက်ထပ်ပေးလိုက်ရင် ကိုယ် ရင်ကျိုးရမှာချစ်ရယ်။ ဒါကြောင့် မပြောပါ
ဘဲကွာ နော် ချစ်”

မင်းခန့် ပြောတာလည်း သဘာဝကျနေတာမို့ ဝီရ သက်မ
ဆီဖျော့ဖျော့ချပြီး

“အင်းလေ ဒါဆိုလည်း ဝီရ မပြောတော့ပါဘူး”

“ကိုယ်တို့ မနက်ဖြန် ငွေသွားပေးပြီး ညှိကြရင်ကောင်းမယ်။
ချစ်ပါလိုက်ခဲ့လေ။ အင်း မလိုက်ရင် မလိုက်ပါနဲ့ တော်ကြာ ဟိုဘက်က
ကျေနပ်လို့ ပြဿနာရှာရင် ချစ်ကိုပါ ထိခိုက်မယ်။ ကိုယ် ဘော်ဒါတွေ
ဆွဲ သွားလိုက်မယ်”

“ဘာဖြစ်လဲ ကိုရယ်။ ပြဿနာတစ်ခုကို အတူတူရင်ဆိုင်ကြ
အောင်ပါ”

ဝီရပါလိုက်ပြီး ဝိုင်းဝန်းဖြေရှင်းဖို့ အမှန်ပင် ဆန္ဒရှိပါသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ ချစ်ကို ကိုယ့်ပြဿနာထဲ ဆွဲမသွင်းရက်ဘူးကွာ
နော်။ ချစ်မလိုက်နဲ့တော့ သေဆုံးသူရဲ့မိသားစုစရိုက်က ဘယ်လိုစရိုက်
နဲ့သိတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုစိတ်ပူပြီး လိုက်မယ်ဆိုတာ သိပေမယ့်
ချစ်ကို မခေါ်သွားပါရစေနဲ့ကွာ နော်”

ကိုယ့်အတွက် ပူပန်ပေးနေမှတော့ ဝီရပါ အတူလိုက်ဖို့ ဇွတ်
အတင်းမပြောတော့။

အခန်း (၂၁)

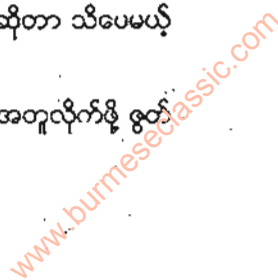
“ဘယ်လို သိန်းနစ်ဆယ်လောက်လိုတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ချစ်။ အဖမ်းသွားခံတာထက်စာရင် သေသွားတဲ့
မိသားစုကိုလျော်ကြေးပေးလိုက်ရင် ပိုကောင်းလိမ့်မယ်။ ဖြစ်ချင်တော့
ကိုယ့်ဆီမှာကလည်း ငွေပြတ်နေတဲ့အချိန်နဲ့ သွားတိုက်ဆိုင်နေတော့
ဖြေရှင်းရခက်နေတာ။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီငွေကို ဝီရ ခဏစိုက်ပြီး ဖြေရှင်း
ပေးထားနိုင်မလား။ ဒယ်ဒီနဲ့မာမိကို အားလုံးပြီးတော့မှ ပြောပြပြီး ငွေ
လှမ်းတောင်းပြီးတော့မှ ကိုယ် ပြန်ပေးပါမယ်”

ချစ်သူ၏အခက်အခဲကလည်း ဝီရ၏အခက်အခဲမို့ ဝီရ ဘယ်လို
ဖြေရှင်းရမလဲဟု ခေါင်းထဲမှာ အတွေးတွေ ပလုပ်စီသွားသည်။

“ဝီရဆီမှာ ဒယ်ဒီ ဟိုကနေ လှမ်းပြီး မုန့်ဖိုးပို့ထားတာ။ ဆယ်
သိန်းရှိတယ်။ နောက်ထပ် ဆယ်သိန်းကိုတော့ ဝီရ မေမေဆီက တောင်း
ပေးပါမယ်”

“ဟာ အဲလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ ချစ်ရဲကမေမေ ကိုယ့်လို

“အင်းလေ ဝီရပါရင် ကိုတို့အတွက် ဘာမှအထောက်အကူ မဖြစ်လောက်ပါဘူး။ ကိုသာ ပြောလည်အောင်ဖြေရှင်းခဲ့နော်၊ မနက်ဖြန် ဝီရသိန်းနှစ်ဆယ်ယူလာပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ချစ်ရယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ချစ်သာ ကိုယ် အနားမရှိခဲ့ဘူးဆိုရင်လေ ကိုယ့်အခြေအနေမတွေးရဲစရာပါပဲ”

“အဲလောက်ကြီးလည်း စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ ကိုရယ်၊ ဒါတွေ အားလုံးဟာ ကံတရားစီမံတာတွေပါ။ ဖြစ်ချိန်တန်လို့ ဖြစ်တာ အချိန်တန် ရင် သူ့အလိုလိုပြီးသွားလိမ့်မယ်”

“ဟား ကိုယ့်ချစ်က ဘယ်ဆိုးလို့လဲ တရားသဘောနဲ့ ယှဉ်ပြီး ကိုယ့်ကို ဖြေသိခွဲပေးတတ်တယ် ကြည့်စမ်း၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်က ချစ်နဲ့ နေတာ”

ပါးကို အနမ်းတွေ တရစပ်ပေးပြီး ကျေနပ်သွားသော ချစ်သူကြီး ကြည့်ပြီး ဝီရလည်း ကျေနပ်မိပါသည်။ ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါသာ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရသောအချစ်မို့ ချစ်သူအလိုကျ အရာရာကိုပေးဆပ်ချင်စိတ် ဖြစ်မိတာ ဝီရ၏မေတ္တာတရားစစ်စစ်ပါပဲ။

ခက်နေတာက သိန်းနှစ်ဆယ်ပြည့်အောင် ငွေကိုတယ်လိုပန်တီ မရလဲဆိုတာပင်။

“ဒီအိတ်ထဲမှာ သိန်းနှစ်ဆယ်အထိပါတယ် ကို”

ဝီရ လှမ်းပေးသောငွေကိုယူပြီး မင်းခန့်ကျော်စွာ အားနာစွာ ဖြင့် ကြည့်ကာ

“ကိုယ့်ကြောင့် ချစ်ပါ ဒုက္ခများသွားရပြီကွာ”

“ဒီလိုပဲ မျှဝေခံစားရမှာပေါ့ကိုရယ်၊ ဘာမှအားမနာနဲ့ ကိုသာ အခင်းမလုပ်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံးပြောလည်အောင်ညှိခဲ့”

“စိတ်ချ ချစ် ကိုယ်ပြောလည်အောင် ညှိခဲ့မှာပါ။ ချစ် ဘာမှ မလုပ်နဲ့နော်”

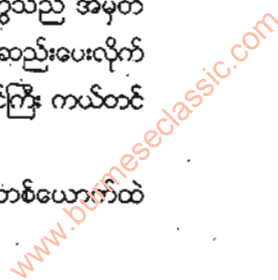
“အင်းပါ ဒါနဲ့ ကို အိမ်ကို မပြန်သေးဘူးလား ဖွားမှုတို့ မလုပ်နေကြမှာပေါ့”

“သူတို့ကိုပါ ရှောင်ခိုင်းထားတယ်၊ အခု အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မကြားဘူး။ အိမ်ပိတ်ထားတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သက်ဆိုင်ရာက ပြဿနာနဲ့ပတ်သက်လို့လားရင် ကိုယ့်အိမ်ကို အလွယ်တကူရှာတွေ့ သွား ဖြစ်လောက်လေ”

“ဒါဆို ဖွားမှုနဲ့မနော်က ဘယ်မှာသွားနေကြလဲ ခက်လိုက်တာ ပေါ့”

အားလုံးကစဉ်ကလျားတွေဖြစ်နေသော အခြေအနေကိုကြည့် ဝီရ စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းလေးမှ မချမ်းမြေ့။ ဖြစ်နိုင်လျှင် တရား အနှင့်ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်ပါဟု ပြောချင်ပေမယ့် ပြောမထွက်ရက် ပြီး ချစ်သူနှင့်ပတ်သက်လျှင် ဝီရမေ၏အသိတရားတွေသည် အမှတ် မှားယွင်းခြင်းကင်းမဲ့နေသည်။ ချစ်သူ၏လိုအပ်ချက်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက် တာကပင် ဝီရမေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မဟာကျူးရှင်ကြီး ကယ်တင် ကြီးလို ထင်နေမိသလားပင်။

ခုပဲကြည့်လေ လူသူမနီးတဲ့အိမ်အိုကြီးဆီကို တစ်ယောက်ထဲ

အရဲစွန့်လာရဲတာကိုပဲကြည့်။ ဒီအချိန်မှာ ဝီရအဖို့ တွေခေတာတေ
ကြောက်လန့်တာတွေ ဘာတစ်ခုမှရှိမနေ။ ချစ်သူ၏ဇောတစ်ခုနဲ့
အနာဂတ်အတွက် ရှင်သန်နေမိသည်။

“ကို ဒီအိမ်ကြီးက ဘယ်သူ့အိမ်လဲ၊ ကြောက်စရာကြီး
မှုန်ကုတ်ကုတ်ကြီးနဲ့ စိတ်မသန့်သလိုကြီးနော်”

လူမနေဘဲ ပစ်ထား၍ ပျက်စီးယိုယွင်းကာ အောက်သိုးသိုး
တွေ လှိုင်လှိုင်ထနေသော ဒီလိုနေရာမျိုးကို ဝီရ မနှစ်သက်သလို ချစ်
ကိုလည်း ဒီမှာမနေစေချင်။

“ဒီအိမ်ကြီးက ကိုယ့်အမျိုးအိမ်ပဲလေ၊ သူတို့အားလုံး မရှိ
တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် အိမ်ကြီးက ခြောက်ကပ်တိတ်ဆိတ်နေတာ၊ ဘာ
ဖြစ်ဖြစ် ဒီအချိန်မှာ ကိစ္စအတွက်တော့ ဒီနေရာဟာ အလုံခြုံဆုံးပဲလေ
ကဲ ရော့ စိတ်လန်းသွားအောင် အချိုရည်လေးသောက်လိုက်ဦး
ချစ်”

မင်းခန့် ဖောက်ပေးသော အချိုရည်ဘူးကို လှမ်းယူလိုက်
ဝီရမေ တစ်ဝိုက်မှသာသောက်လိုက်သည်။ မင်းခန့် မြတ်နိုးလွန်းသောအကြား
ဖြင့် ဝီရကို စိုက်ငေးကြည့်သည်။

“အဲလို မကြည့်နဲ့ကွာ”

ချစ်သူ၏စူးရှသော အကြည့်တိုင်း စိတ်တွေပြောင်းဆန်အေး
လှုပ်ခတ်တာဟာ ဝီရ၏အားနည်းချက်တစ်ခု။ ထိုတစ်ခဏအတွင်းမှာ
ဝီရ၏ကိုယ်လုံးလေး မင်းခန့်ရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားတော့သည်။

“ချစ်လိုက်တာ ဝီရရယ်၊ ကိုယ်တော့ ချစ်ကို စိတ်ရှိလေ

ချစ်ပစ်လိုက်ချင်ပါပြီ”

မင်းခန့်၏အနမ်းတွေ ဝီရပါးပြင်မှတစ်ဆင့် လည်တိုင်၊
လည်တိုင်မှတစ်ဆင့်။

ဝီရမေ ဘယ်လိုမှ ငြင်းဆန်ဖို့အင်အားမရှိတော့။

အခန်း (၂၂)

“ဟင် ဒါ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

အလင်းရောင်ကောင်းစွာမရှိသော ညှိစို့စို့ဟောင်စပ်စပ် အိပ်ခန်း တစ်ခုတွင်းမှာ ချစ်သူနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲအိပ်နေမိသော ဝိရအဖြစ်၊ တကယ်ပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မယုံကြည်ချင်ပါ။ ဝိရ အလောက် ထိ ချစ်သူအပေါ် ပေးဆပ်ခဲ့မိပြီ။ ရင်ထဲမှာ မြောင်းဆန်အောင် စိတ်တွေ လှုပ်ရှားမိသွားပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ ချစ်သူကို နည်းနည်းလေးမှ စိတ်မဆိုးမိ။

စိတ်ရောကိုယ်ပါ နှစ်ပြီး ချစ်ခဲ့မိသော မိမိ၏ရက်ရောမှုတွေကို ချစ်သူက တန်ဖိုးမဲ့သောအရာဟု ထင်သွားမှာကိုပဲ ဝိရ စိုးထိတ်မိတာပဲ။

“ချစ် နိုးပြီလား”

“ကိုနဲ့ဝိရ အချစ်နယ် ကွဲမိကြပြီနော်”

“သိပ်ချစ်ကြလို့ ဖြစ်သွားကြတာပဲလေ၊ ခုလိုမျိုး ဒုက္ခတွေ

အိတ်တို့ချိန်းတို့ည

အိတ်တို့ချိန်းမှာ ချစ်က ကိုယ့်အတွက် အားဆေးတစ်ခွက်ပဲလေ၊ ကိုယ်တို့ က လက်ထပ်ကြမှာပဲလေ၊ အဲဒီအတွက် ဘာမှ တွေးမပူပါနဲ့”

“ဝိရ ပြန်တော့မယ် ကို”

“နေပါဦး ချစ်ရယ်၊ ကိုယ် ချစ်နဲ့မခွဲချင်သေးဘူး၊ ချစ်ပြန်သွား နှင် မှောင်မိုက်တဲ့အိမ်ကြီးထဲမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်ထဲ ကျန်ခဲ့ပြီ ဟိုတွေး တွေးနဲ့ အားငယ်သလို ခံစားရတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဘေးမှာ ခဏ တော့ နေပေးပါနော်၊ ကိုယ်ချစ်လို့ ဖက်ထားချင်သေးတယ်ကွာ”

ပြောရင်းဖြင့် ဝိရ ကိုယ်လေးကို တင်းကြပ်စွာဖက်ထားပြန် သည်။

ဒီညနေခင်းလေးဟာ ဝိရ ရင်ထဲကိုခံစားမှုပေါင်းစုံ တိုးသိပ် နှိပ်နှေးနေသော ရင်ခုန်စရာညနေခင်းလေးပါပဲ။ ထိုညနေခင်းလေးအတွက် နှိပ်နှေးသံတွေ ထပ်ညှို့နေကြစဉ်မှာပင် မင်းခန့်ထံမှ ဖုန်းပြည်လာသည်။

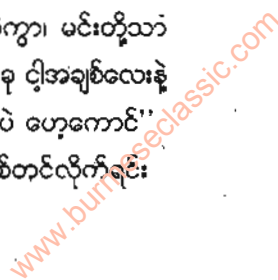
“ဟာကွာ အရေးထဲ ဘယ်ကဖုန်းလဲ”

ဝိရမေကို ဖက်ထားရာမှ ဖုန်းကိုလှမ်းယူကာ ထူးလိုက်သည်။

“ဟဲလို ပြော ဗလကြီး”

မင်းခန့်ပြောပုံဆိုပုံက ပွင့်လင်းသွက်လက်လွန်းနေသည်။ ဝိရ သတိထားမိနေသည်။

“အေးပါ ငါ့ဘက်က အမြဲတမ်း ရယ်ဒီပါပဲကွာ၊ မင်းတို့သာ နှိပ်နှေးလာကြ၊ တွေ့မှ အသေးစိတ်တိုင်ပင်မယ်ကွာ၊ ခု ငါ့အချစ်လေးနဲ့ အတူရှိနေတဲ့အချိန်ကို မင်းတို့ကို ဖွဲ့မပေးနိုင်ဘူး၊ ဒါပဲ ဟေ့ကောင်” မင်းခန့် ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ် ပစ်တင်လိုက်ရင်း

“တော်တော်ရစ်တဲ့ကောင်တွေကွာ ချစ်နဲ့ရင်ခုန်ရတာ ဖိလင်ပျက်တယ်”

“ဝီရ ပြန်တော့မယ် ကို အိမ်ပြန်နောက်ကျရင် မေမေ စိတ်နေလိမ့်မယ်”

နာရီကိုကြည့်တော့ ညနေ ငါးနာရီပင် ကျော်နေပြီပဲ ဝီရပြန်ဖြစ်တော့မည်။

“အင်းပါ ချစ်ပြန်ဖို့နောက်ကျနေမှာစိုးလို့ ကိုယ် မဆွဲထားတော့ပါဘူး”

ဝီရ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က အင်္ကျီကိုဆွဲဆန့်ပြီး ခေါင်းမှဆံစတိုင်းဖြိုးလိုက်သည်။

“နောက်နေ့တွေလည်း ကိုယ့်ဆီလာပါဦးနော် ချစ်”

“အင်းပါ လာခဲ့ပါမယ်၊ ဘာစားမလဲ ဘာဝယ်ခဲ့ရမလဲ”

“ချစ် ဝယ်ချင်တာဝယ်ခဲ့ကွာ ဘာဖြစ်ဖြစ်ရတယ်”

ဝရမ်းပြေးတစ်ယောက်ကို ခိုးကြောင်ခိုးဝက် လာတွေ့ရသော အဖြစ်မျိုးရောက်နေသည့်အခြေအနေပို ချစ်သူကို စိတ်ထဲမှာ သနားနေမိသည်။

အိမ်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကားမောင်းရတာ စိတ်မပူ

“သမီး မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား၊ ဘာဖြစ်လာလို့လဲ”

အိမ်ထဲဝင်ရင် မေးလာသော မေမေအမေးကြောင့် ဝီရ အမူအရာပျက်နေပြီဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်သတိပေးလိုက်သည်။

“ဒီနေ့ စိတ်မကောင်းစရာတစ်ခု ဖြစ်လာတယ် မေမေ”

မထူးတော့ပြီပဲ အပြစ်လုပ်ထားမိသည်ကို ကြည့်ကောင်းအောင် ခြည့်ညာရတော့မှာပင်။

“ဘာဖြစ်လာလဲ သမီး၊ လာ ထိုင်ပါဦး မေမေ့ကိုပြောစမ်း”

ဝီရ ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်ပေးရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားမိခင်ဖြစ်သူနား စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ချလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာ ဆုံမလဲဖြစ်မိတာ ကိုယ်သာလျှင်အသိဆုံးပါ။ ဒီနေ့ ဝီရအပြစ်တွေ များကြီးလုပ်လာတာပါ။ မေမေသာသိခဲ့ရင် ဝီရကို ဘယ်လောက် အပြစ်တင်ပြောလိမ့်မလဲ။

“သမီး ပြောလေ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

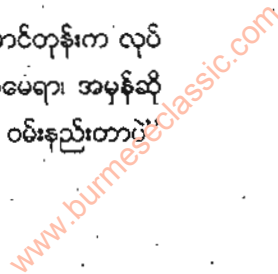
“ဒီနေ့ အလှကုန်ပစ္စည်း မိတ်ဆက်ပွဲသွားတာ ဝီရရဲ့ဆွဲကြိုး ခြစ်ကျကျန်ခဲ့တယ် မေမေ၊ မနက်ကတည်းက ချိတ်ကိုသေချာမတတ် ကျားထင်ပါရဲ့၊ သူငယ်ချင်းတွေပါ အားလုံးဝိုင်းရှာပေးကြပေမယ့် ပြန်တွေ့တော့ဘူး၊ တော်တော် နမော်နမဲ့နိုင်တာ မေမေရဲ့”

စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသော ဝီရကိုကြည့်ပြီး မေမေ နှစ်လိမ့်သော အပြုံးကိုပြုံးပြီး

“မေမေက ဘာများလဲလို့ ရင်ကိုထိတ်သွားတာပဲ သမီးလေး”

“ဟယ်”

“အဲဒီကြိုးက ဖေဖေ ဝီရကို ဆယ်တန်းအောင်တုန်းက လုပ်ထားတဲ့ကြိုးလေးပဲ ယူကြိုးမရဖြစ်နေမိတာပါ။ မေမေရာ၊ အမှန်ဆို ကျားတို့နေရာမျိုးတွေကို ဝီရ မသွားသင့်ဘူး၊ အရမ်း ဝမ်းနည်းတာပဲ”

ဝီရ မျက်ရည်ဝဲတက်လာသည်။ မေမေအမြင်မှာတော့ ဝီရ-
ခွဲကြီးကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရလို့ ဝမ်းနည်းပြီး ငိုတဲ့အမြင်မျိုး မြင်နေလိမ့်မည်
တကယ်တမ်း ဝီရ ဝမ်းနည်းတာက တစ်ခါမှ မလိမ့်ဖူးပါဘဲနှင့် မေမေ
ပိပိရီရီလိမ်နေရခြင်းကိုပါပဲ”

“သမီးရယ် ဘာများဝမ်းနည်းစရာရှိလဲကွယ်၊ သမီးမှာ ဝင်
စရာခွဲကြီးတွေ တစ်ပုံကြီးပဲလေ၊ ကြိုက်ရာယူဝတ်ပေါ့”

မိခင်က အပြစ်မတင်လေ ဝီရ စိတ်က လိပ်ပြာမသန့်လေဟင်

“ဒီကြီးက ဖေဖေ လက်ဆောင်ဝယ်ပေးထားတဲ့ကြီးပါ၊ စိတ်
မှာ နှမြောနေမိတာပါ မေမေရယ်”

မိခင်ယုံအောင် ဟန်ဆောင်သရုပ်ပြနေရ၍ ဝီရစိတ်တွေ နှစ်
ကျပ်စေတာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

အခန်း (၂၃)

“နင် ခုတစ်လော ပျောက်ချက်သားကောင်းနေပါလား ဝီရ
မယ်တွေသွားပြီး ဘာတွေလုပ်နေလဲ”

ခိုင်ဇာနှင့်ယမင်း အမေးကိုဖြေဖို့ ဝီရ အင်အားမရှိပါ။

“ငါ နေသိပ်ကောင်းလို့ အိမ်မှာခွေနေတာလေ၊ ဘယ်မှ မသွား

“ဟင် နေမကောင်းလို့ ခွေနေတာ ဟုတ်လား”

ခိုင်ဇာ အမေးကြောင့် ဝီရ ရိုးသားစွာ ခေါင်းညိတ်ဖြေလိုက်

“အစားအသောက်ရော စားကောင်းလား”

“ဟင့်အင်း”

ယမင်း အမေးကို ခေါင်းခါပြီး ဖြေသည်။

“ဒါဆို သေချာပြီ”

“ဘာကိုလဲ”

ဝီရအမေးကိုမဖြေဘဲ ခိုင်ဇာနှင့်ယမင်းတစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟဲ့ နင်တို့နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်နေတာလဲ အူကြောင်ကြောင်နဲ့”

“ငါတို့ နင့်ကို သံသယဝင်နေတာ”

“ဘာသံသယလဲ”

“မ မဟုတ်မှလွဲရော နင်နဲ့ နင့်ဘဲနဲ့အပြင်မှာတွေ့နေကြပြီဆိုတော့ မှားများမှားပြီးကြပြီလားလို့”

ခိုင်ဇာစကားကြောင့် ဝီရ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားကာ

“ဟာ နင်တို့နော်”

“နင်က ပိန်လည်းပိန်သွားတယ်၊ အစားအသောက်ကလည်း ပျက်တယ်ဆိုတော့ ငါတို့က အဲလိုထင်တာပေါ့လို့”

“အစားအသောက်ပျက်တိုင်း အဲလိုထင်စရာလား”

“သိဘူးလေ ငါတို့က စိုးရိမ်တာ”

“ဒါစိုးရိမ်တိုင်း ပြောရမယ့်စကားလားလို့ ဟွန့်”

ဝီရ နှုတ်ခမ်းစုကာ မျက်စောင်းထိုးတော့ ခိုင်ဇာနှင့်ယမင်း အားနာသွားကြဟန်ဖြင့် ခပ်ဖြိုးဖြိုးလေးရယ်ကြသည်။

“နင် ပိန်သွားတာတော့ အမှန်ပဲဟယ်၊ ကျန်းမာရေးကိုထားဂရုစိုက်ပါ”

“နင့်မှာ သောကဖြစ်စရာတွေ့ရော ရှိနေလား ဝီရ ငါတို့ဖြော”

ခိုင်ဇာနှင့်ယမင်း အတင်းအစ်အောက်မေးနေကြသည်။ ဝီရဟာ သယ်စဉ်ကတည်းက ဘာလျှို့ဝှက်ချက်မှမရှိဘဲ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းခင်မင်လာတာမို့ သူတို့ ဝီရမျက်နှာပေါ်မှ သောကရိပ်တချို့ကို အထိခံနေကြတာ ဖြစ်သည်။

တကယ်ဆို ဝီရကလည်း ဖုံးကွယ်မထားချင်ပါဘူး။ သူတို့ကို ခြော့ပြလိုက်ရင် ရင်ထဲမှာ ပေါ့သွားမယ်ဆိုတာ သိနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခြံပြဿနာက ပြောပြလို့မရတဲ့ပြဿနာဖြစ်နေတာကို ဝီရ ဘယ်လိုမှ ခြော့ပြ၍မဖြစ်။

“မဖြစ်ပါဘူးဟာ ခုတစ်လော ညဘက် အွန်လိုင်းသုံးတာများပြီး မျက်ရိုးတွေ ကိုက်နေတယ်၊ အာရုံကြောလည်း သိပ်မကောင်းဘူး။ ကြောင့် ငါနေရတာ မလန်းဘူးဖြစ်နေတာဟာ”

“ဒါဆို လိုင်းသိပ်မတက်နဲ့လေဟာ နင်ကလည်း နင့်လူနဲ့ အားပြောရင် ဖုန်းနဲ့ပြောပေါ့၊ ငါတို့တောင် ခုတစ်လော လိုင်းသိပ်မတက်ဘူး တက်ဖြစ်လည်း ခဏပဲ စိတ်ရှုပ်ရတယ်”

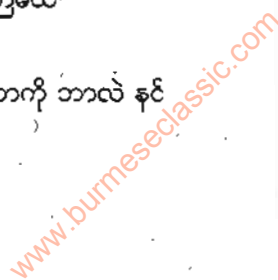
သူတို့ ပြောသလောက်သာလွယ်ရင် ဝီရအတွက် ဘာအရေးလဲ။ ဝီရက တော်ရုံ စိတ်ညစ်တတ်သူမဟုတ်။

“အေးပါ ငါလည်း မသုံးတော့ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် ထဟာ ငါတို့ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြမယ်”

“ဟာ မကြည့်ချင်ပါဘူး”

“နင်ကလည်းဟာ တစ်ခါတလေကြည့်ရတာကို ဘာလဲ နင် ခြော့စိုးလို့လား ဟမ်”

“ဟာ မဟုတ်တာ၊ ငါက အဲလောက်ပိုက်ဆံကို မှုလိုတာ”

“ဒါဆိုရင် ထဟာ ရေချိုး ငါတို့သုံးယောက်ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီးရင် ရွှေကောင်းမှာ ဟော့ပေါ့သွားစားမယ် ငါကျွေးမှာပါ”

ယမင်း အိပ်ရာထဲ ခွေနေသော ဝီရကို အတင်းဆွဲထူသည်။

ဒီထက်ဆက်ပြီး ငြင်းနေလျှင် သူငယ်ချင်းတွေ ပို၍ သံသယရှိသွားနိုင်သည်မို့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်စိတ်မရှိပေမယ့် လိုက်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“အေးပါဟာ ကြည့်ပါ့မယ်၊ ဒီနေ့တော့ နင်တို့သဘော၊ တကယ်ပဲ ဘယ်လိုမိန်းမတွေလည်းမသိဘူး၊ သူများနေမကောင်းလို့ ကောင်းကောင်းအနားယူရမလား မှတ်တယ်၊ ဇွတ်အတင်းကို နှောင့်ယှက်ခင်းဝင်တော့တာပဲ”

ဝီရ သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောဆိုပြီး ရေချိုးခန်းဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ ချစ် သူ့ အတွက် သောကဓမ္မ နေပေမယ့်လည်း သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း ဝီရ ချစ်ခင်သည်မို့ သူတို့အတွက်လည်း အချိန်ပေးရဦးမည်ဟုတွေးပြီး ရင်ထဲက သောကကို ခဏတော့ မေ့ထားလိုက်ရုံပင်။

“ဟော သမီးတို့ရောက်နေတာပဲ”

ဝီရ ရေချိုးနေခိုက် ခိုင်ဇာနှင့်ယမင်း ဝီရအခန်းထဲတွင် ထိုင်ကြည့်နေကြစဉ် ဝီရ၏မိခင် ဝင်လာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ ဝီရကို ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ လာခေါ်တာ”

“ဪ အေးကွယ် ကောင်းပါတယ် အပြန်သိပ်တော့ မိုးမချုပ်စနဲ့ပေါ့၊ ဟိုနေ့ကလည်း သမီးတို့နဲ့ အလှကုန်ပစ္စည်းမိတ်ဆက်ပွဲဟာ သူ့ခွဲကြီးပြုတ်ကျကျနဲ့ခဲ့တယ်လေ၊ အဲဒီအတွက် စိတ်မကောင်းပြီး အခန်းထဲအောင်းနေတာကွဲ့”

ဝီရ မိခင်စကားကြောင့် ခိုင်ဇာနှင့်ယမင်း အံ့ဩသွားပြီး တစ်ဘက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဘယ်တုန်းက ပြုတ်ကျတာပါလိမ့်”

ယမင်း ခပ်တိုးတိုးမေးသည်ကို ဝီရ၏မိခင်ကြားသွားပြီး

“ဟင် သမီးတို့ပါ ပါတယ်လေ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ယမင်း မရဲတရဲ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“သမီး မပါဘူး အန်တီ၊ ဘယ်တုန်းက ပြုတ်ကျမှန်းမသိလိုက်

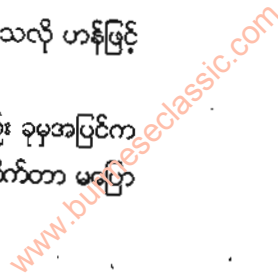
မလိမ်တတ်သော ယမင်းစကားကြောင့် ဝီရမိခင်တွေဝေသွားသည်။ သမီးပြောတုန်းက ခိုင်ဇာနှင့်ယမင်းပါ အတူပိုင်းရှာပေးပေမယ့် ခြားကို လုံးဝရှာမတွေ့ကြောင်း ပြောခဲ့သေး၍ အမေဖြစ်သူကတောင် မသိမိပေးခဲ့ရသေးတာပဲ။

“အန်တီ ခုရော ပြန်တွေ့ရဲ့လား”

ခိုင်ဇာအမေကြောင့် တွေးနေရာမှ ဘာမှမဖြစ်သလို ဟန်ဖြင့်

“အေးပါ သမီးတို့ ထိုင်ကြပြီးလေ၊ အန်တီလည်း ခုမှအပြင်က

လာလို့ ဒီနေ့ ကုန်စည်ခိုင်သွားတာလေကွယ်၊ ပင်ပန်းလိုက်တာ မပြော

ပါနဲ့တော့၊ မနက်စာထမင်းတောင် မစားရသေးဘူး”

“ဪ အတော်တောင် နောက်ကျနေပြီပဲ အန်တီရယ်”
ခိုင်ဇာ စိတ်ပူစွာဖြင့် လောကွတ်စကား ဆိုလိုက်သည်။

“အေးကွယ် ဒါဆို အန်တီ ထမင်းစားလိုက်ဦးမယ်နော်”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

ခိုင်ဇာနှင့်ယမင်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းထဲမှပြန်ထွက်
သော ဝီရအမေ၏အမူအရာကိုကြည့်ပြီး ခိုင်ဇာနှင့်ယမင်း အဓိပ္ပာယ်
သော အကြည့်ဖြင့် ပြိုင်တူကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဝီရ ငါတို့ကို လျှိုထားတာ တစ်ခုခုရှိနေပြီနော် ယမင်း”

“အေး အန်တီလည်း ပြောမယ့်စကားကို ဆက်မပြောနော်”

ဘရိုက်အုပ်သွားတာ သိသာတယ်၊ ဘာလဲတော့မသိဘူး တစ်ခုခု
တစ်ခုခုပဲ”

အခန်း (၂၄)

“ဘယ်လို နောက်ထပ်ဆယ်သိန်း ထပ်တောင်းတယ် ဟုတ်

ကို”

“ဟုတ်တယ် ချစ်ရာ၊ ကိုယ်လည်း စိတ်ညစ်တယ်၊ သူတို့
က လူတစ်ယောက်လုံးသေတာမို့ သိန်းသုံးဆယ်လောက်တော့ ပေး
တယ်တဲ့၊ နောက်ပြီး နာရေးကုန်ကျစရိတ်ကိုလည်း ကိုယ်ပဲ တာဝန်
ပေးရမယ်တဲ့၊ ပိုဆိုးတာက သူတို့က ဖြစ်ဖြစ်ချင်း စခန်းကို အမှုသွား
ထားလို့ စခန်းက အမှုဖွင့်ပြီးပြီတဲ့”

စိတ်ပျက်စွာ ရှင်းပြနေသောစကားကြောင့် ဝီရမေလည်း စိတ်
ညစ်ညမ်း၍ ဘာအကြံမှပင် မပေးတတ်တော့၊ ပြဿနာက ဝင်လာတော့
လည်း အဖော်အပေါင်းနှင့် ဝင်လာရတယ်လို့။

“အဲဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကို”

“ကိုယ်လည်း ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး၊ မာစီတို့ကို

ဘာလောလတ်လတ် ပြောရင် သူတို့ ကိုယ့်ကို မြန်မာပြည်မှာ တင်

ယောက်ထဲ ထားမှာမဟုတ်ဘူး။ ဟိုကိုခေါ်သွားကြမှာကွ၊ ဒါကြောင့် ပြဿနာကို ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ဖြေရှင်းနေရတာ ချစ်ရဲ့။ ပိုဆိုးတာကလေ အမှုကိုခွဲချက်မတင်အောင် ငွေထပ်လိုက်ရမယ့်အခါ အနေပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခု ပြည်သူ့ရဲတွေက ငွေလိုက်လည်းမရဘူး။ စာကြီးအတိုင်းလုပ်ကြမယ်ဆိုရင် ကိုယ်ထောင်ကျမှာ”

ချစ်သူ ထောင်ကျမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို စကားအဖြစ်နဲ့ တာတောင် ဝီရ မခံစားနိုင်ပါ။ တကယ်သာ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရမည်လျှင် ဝီရ နေရာမှာပင် ပုံလျက်သတိလစ်ပေ့ပျော့သွားမလား မှတ်ထင်

“ဟင့်အင်း ကိုကို ထောင်ကျမခံနိုင်ပါဘူး။ အခု ကို လိုငွေကို ဝီရ ရအောင်ဖန်တီးပေးမယ် ကို”

“ဝီရရယ် ကိုယ့်ကိုအဲလောက်ချစ်ရသလားကွာ”
ဝီရ ကိုယ်လုံးလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်ပြီး အနှစ်

တွေ ဝေါခနဲ ရွာချလိုက်သည်။

“ဒီထက်တောင် ပိုပါသေးတယ် ကိုရယ်”

“ဒီပြဿနာတွေအားလုံး ပြေလည်သွားရင် ဒယ်ဒီနဲ့အတူ မြန်မာပြည် မြန်မြန်ပြန်လာဖို့မှာလိုက်တော့မယ်ကွာ။ ကိုယ် ဝီရ လက်ထပ်မှုဖြစ်တော့မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်တို့ မှားပြီး ဆိုတော့ အချိန်မီ ကြိုတင်လက်ထပ်ထားမှ ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ကို၊ ဝီရ အဲဒီအတွက် စိတ်ထဲမှာထင်နေတာ မေမေသာသိရင် ပြဿနာအကြီးကြီးတက်မှာ ကိုရဲ့”

“ကိုယ်လည်းချစ်လွန်းလို့ ဖြစ်သွားတာပါ။ အဲဒီအတွက်

နားလည်ပေးနော်၊ ချစ်ကို လက်ထပ်ပြီးရင် ဒီထက်အဆပေါင်းများစွာ ချစ်ပေးပါ့မယ်”

“ဝီရလည်း ကိုအပေါ် တာဝန်ကျေတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက် ချစ် ထာဝရနေပေးပါ့မယ်”

“ဟာ ချစ်သူမဟုတ်တော့ဘူးလေ၊ ဇနီးဖြစ်နေပါပြီဆိုမှ မိန်းမ တွာ ချစ်ကလည်း”

“အင်းပါ ဟုတ်ပါပြီ ကိုပဲ ခုလောလောဆယ် အမှုမဖြစ်အောင် ခြားပါနော်၊ ကို တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဝီရသေမှာ သိလား”

“သိပါတယ် ချစ်ရယ်၊ ဒါနဲ့ ဟိုလေ ချစ် ဘယ်တော့ဖန်ပေး

ထေ”
“စိတ်ချပါ ဝီရ အားလုံးအဆင်ပြေအောင် ဖန်တီးပေးမယ်နော်

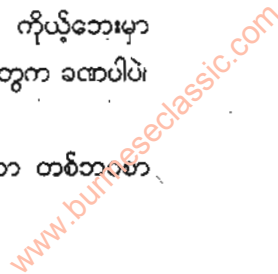
“အိုကေပါ အဲဒီငွေအားလုံးကို ကိုယ်ပြန်ပေးပါ့မယ်နော် ချစ်၊ ခဲတို့လာရင် ကိုယ် အားလုံးအဆင်ပြေပါပြီ”

“ချစ်သူနှစ်ဦးကြားမှာ ဒါတွေလိုလား ကို၊ ဒီငွေတွေပြန်မပေး

ည်းရတယ်၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ အဓိကက ကို အခက်အခဲကြားက လွတ် ကြက်ဖို့ပဲ ဝီရ လိုချင်တာ”

“ဟုတ်ပါပြီ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ၊ ကိုယ့်ဘေးမှာ

ထိုင်ရှင်မလေးတစ်ယောက်လုံး ရှိနေမှတော့ ဒါတွေက ခဏပါပဲ၊ အလုံး ပြီးသွားလိမ့်မယ် သိပ်မကြာပါဘူး”
ချစ်သူ၏စကားလုံး ချိုချိုတွေထဲမှာ မျောက်က တစ်ဘဝမှာ

အချစ်တွေပုံမိသည့်အတွက် ဝီရ ဘယ်တော့မှ နောင်တရလိမ့်မည်မဟုတ်။ အချစ်ကို အချစ်လို့သာတွေးရင် ချစ်သူနှစ်ဦးစလုံးကြားနာ ရှိတဲ့အရာအားလုံးဟာ ပြဿနာမဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဒါဟာ ရင်ဘတ်ထဲက သူ့အလိုလို ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ခံစားမှုစစ်စစ်တစ်ခု။

ဝီရ ကားမောင်းနေရင်းမှ ပလက်ဖောင်းတစ်ခုပေါ်မှ ဖွားလမ်းလျှောက်သွားနေတာကိုတွေ့ပြီး ကားကိုလမ်းဘေးထိုးချရင်လိုက်ပြီး

“ဖွားမို့”

ဝီရ ခေါ်သံကြောင့် ဖွားမို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ဝီရကိုမြင်တော့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသောမျက်နှာက ချက်ချင်းပျက်ယွင်းသွားသည်။

“ကလေးမပါလား”

“လာ တက် ဖွားမို့ ဝီရ လိုက်ပို့မယ်”

ဖော်ရွေစွာဖြင့် ကားပေါ်တက်ဖို့ ခေါ်နေသဖြင့် ဖွားမို့ မထုံးမကျန်နာဖြင့် ခေါင်းခါသည်။

“ဟင့်အင်း မတက်တော့ပါဘူးကွယ် သမီး သွားစရာရှိတာ သွားပါ”

“ဟာ ဖွားမို့ကလည်း ဘာများအားနာနေတာလဲ လာပါ တာ ဝီရ စေတနာကို မငြင်းပါနဲ့၊ ဒီလောက်နေတွေပူနေတာ ထီးလည်းမပေးလမ်းမပေါ်လျှောက်သွားနေတဲ့ ဖွားမို့ကို ဝီရ ဘယ်လိုထားခဲ့ရမလဲ တာ ပါနေ”

တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့်ဖွတ်အတင်း ကားပေါ်တက်ဖို့ နေသဖြင့် ဖွားမို့ မငြင်းသာတော့ဘဲ ဝီရမေ၏ကားပေါ်တက်လိုက်ရတော့

သည်။

ဒီတော့မှ ဝီရ စိတ်ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် ကားကိုမောင်းထွက်လိုက်သည်။

“ဖွားမို့ ပိန်သွားတယ်နော်၊ နေမကောင်းဘူးလား”

“ခုတစ်လော ဆီးချိုတွေ ပြန်တက်နေလို့ သမီးရယ်”

“ဪ ဆီးချိုရှိတာလား၊ ဂရုစိုက်နော် ဖွားမို့ အသက်ကြီးပြီ”

“အေးပါ သမီးရယ်၊ ဖွားမို့ ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ သမီးက ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

“ကိုမင်းခန့်နဲ့သွားတွေ့တာလေ”

“ဪ”

ဖွားမို့၏ဪဆိုသော အသံက အသက်သိပ်မပါလှ။

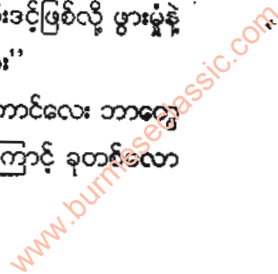
“ဒါနဲ့ ဖွားမို့တို့ နောက်သုံးလေးရက်လောက်ဆိုရင် အိမ်ပြန်နေရတော့မှာပါ၊ ကိုမင်းခန့် ပြဿနာကို ဝီရ ဖြေရှင်းပေးဖို့ ကြိုးစားနေတယ် သိလား”

ကားမောင်းရင်း ပြူးရွှင်စွာပြောနေသော ဝီရကို ဖွားမို့ အကဲခတ်ကြည့်သည်။ ပြီးနောက် နားမလည်ဟန်ဖြင့်

“ဘာကိုလဲ သမီး ဖွားမို့တို့က ဘယ်အိမ်ကိုပြန်ရမှာလဲ”

“ကိုမင်းခန့်အိမ်ကိုလေ သူ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့ ဖွားမို့နဲ့ ခနော်ကိုပါ အိမ်က ခဏရှောင်ခိုင်းထားတယ်မို့လား”

“အို ဘယ်ကလာ ဘာအက်ဆီးဒင့်လဲ ဒီကောင်လေး ဘာတွေ ဖွပ်နေပြန်ပြီလဲကွယ်၊ ခက်တော့နေပါပြီ အင်း ဒါကြောင့် ခုတစ်လော

ဖွားမှ စိတ်တွေလေးနေတာကိုး”

ဖွားမှ ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေမှန်း ဝီရမေ တကယ်ပင် နားမလည်နိုင်ပါ။

“ဖွား ဘာကြောင့် စိတ်လေးနေတာလဲ၊ ပြောပါဦး အိမ်ကို ရဲတွေလာစစ်မှာစိုးလို့လား”

“ဘယ်အိမ်လဲ သမီး၊ ပုံစံကြည့်ရတာ သမီးကို သူ လှည့်စား ထားပြီထင်တယ်”

ဝီရ ကားကိုလမ်းဘေးသို့ ထိုးရပ်ပြန်သည်။ ဖွားမှပြောသော စကားတွေက တော်တော်လေး ထူးဆန်းနေသည်။

“ဖွားမှ ဝီရကို ရှင်းအောင်ပြောပေးပါလား။ ကိုက ဝီရကို ဘယ်လိုလှည့်စားထားသလဲဆိုတာ ဝီရ သိချင်တယ်”

ဝီရ စိတ်တွေလှုပ်ရှားစပြုနေပြီ။ ကိုယ်က တစ်ဘဝစာ အသွေး အသားတွေကိုပါ ပေးထားရတာလဲ။ ခုချိန်မှာ နည်းနည်းလေးမှ မှားယွင်း လွဲချော်လို့မဖြစ်။

“တကယ်တော့ အဲဒီအိမ်ကြီးက သူများအိမ်ပါ”

“ရှင်”

ဝီရ အံ့သြတုန်လှုပ်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ် သမီးရယ်၊ အဲဒီအိမ်ရှင်တွေက အမေရိကားမှာပါ ဖွားမှတို့ကို အိမ်ခဏစောင့်ခိုင်းခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် ဖွားမှတို့မြေးအတွေး တွေ အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ အိမ်စောင့်အဖြစ်သွားနေပေးရတာပေါ့။ ခုတော့ အမေရိကားက မိသားစုတွေ ပြန်လာပြီမို့ ဖွားမှတို့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်

ပြန်လာကြရတာလေ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို အဲဒီအချိန်ကတည်းက သမီးကို ဖွားမှပြောပြချင်ခဲ့တာပါ”

ဝီရ ရင်တွေတဖျတ်ဖျတ်ခုန်လာသည်။ ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ် မထားခဲ့တာတွေက ဝီရ ဘဝထဲ တန်းစီဝင်လာပြီး အမျိုးမျိုးလှည့်စားနေ ကြပါလား။

“ဒါဆို သူက သူဌေးသား မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘယ်ကလာ သူဌေးရမှာလဲကွယ်”

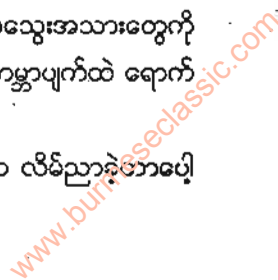
“ဒါဆို သူစီးနေတဲ့ကားတွေ သူဝတ်နေတဲ့ အကောင်းစား အဝတ်အစားတွေ၊ သူသုံးနေတဲ့ ငွေတွေကရော”

စိတ်စောစွာမေးနေသော ဝီရကိုကြည့်ပြီး ဖွားမှ သက်ပြင်းခပ် ဖျော့ဖျော့ချကာ

“သားက အပေါင်းအသင်းအရမ်းများတယ်၊ အပြော့ကောင်း တယ်၊ ပေါင်းတတ်သင်းတတ် ကုလားဖန်ထိုးတတ်တယ်ဆိုတော့ သူငယ် ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေက ယုံကြည်ပြီး ငှားကြတယ်လေ၊ အားလုံးဟာ သူပိုင်တာ ဘာတစ်ခုမှမရှိပါဘူး မြေးရယ်၊ ဒါကြောင့် မြေးမလေးကို သူ့ကြောင့်မနစ်မွန်းစေချင်ဘူး၊ သူ့ကိုအဆက်ဖြတ်လိုက်ပါတော့”

ဝီရ ပါးပြင်မှ မျက်ရည်ပူတွေ တလိမ့်လိမ့်စီးကျလာသည်။ ရှုပ်ရှည်နှင်မိန်းမတစ်ယောက်ကို အယုံသွင်းပြီး အသွေးအသားတွေကို ချွေယူတတ်သော မင်းခန့်ကိုချစ်ခဲ့မိတာ ဝီရဘဝ ကမ္ဘာပျက်ထဲ ရောက် သွားသလိုပါပဲ။

“ဒါဆို သူက ဝီရကို စတွေ့ကတည်းက လိပ်ညာခဲ့တာပေါ့

ဟုတ်လား။ ဖွားမှုံ အခု ကားတိုက်မှုဖြစ်တာကရော လိမ်တာပဲလား”
ငိုသံနောသောအသံဖြင့် ဝီရမေ မေးလာသောကြောင့် ဖွားမှုံ
မျက်ခုံးနှစ်ဖက်စုကျူကာ အံ့ဩသွားပြီး

“ဘယ်လို ကားတိုက်မှုဟုတ်လား။ ဖွားမှုံ အဲဒါတွေ မသိပါ
ဘူး။ ကားတိုက်ရအောင် သူ့မှာ ဘယ်ကားရှိလို့တုန်း။ သူ့သူငယ်ချင်း
တွေက သူ့ကားမောင်းကြမ်းလို့ ကားမပေးတော့တာ ကြာလှပေါ့”

“ဘုရားရေ ဒါဆို ဒါလည်း လိမ်တာပဲပေါ့။ ဝီရမှာတော့ သူ
ပြောသမျှ အဟုတ်ထင်ပြီး သူ့လိုသမျှငွေတွေကို ဖန်တီးပေးနေရတာ
မနက်ဖြန်ဆိုရင် သူ့ကိုပီရ ငွေထပ်ပေးရဦးမှာ”

“ဘုရား ဘုရား ဒီသူငယ် မိုက်တွင်းနက်ပြီးရင်း နက်နေပါလား
သမီး ဖွားမှုံ လေးလေးနက်နက် ပြောပါရစေ”

ဒေါသနှင့်အတူ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းများဖြင့် ဝီရ အောက်နှုတ်ခမ်း
ကို ပြတ်ထွက်မတတ်ဖိုကိုက်ပြီး ဖွားမေကို မျက်ရည်ကြားမှ ခေါင်းညိတ်
နားထောင်လိုက်သည်။

“ပြောပါ ဖွားမှုံ သူ ဘာတွေထပ်ရှုပ်ထားလို့လဲ”

ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေ လှိုက်ခနဲ လှိုက်ခနဲ ဆောင့်ခုန်၍တက်နေ
သည်။

“မနော်မှာ သူ့ကြောင့် ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလေ”

လူက ပစ်လဲကျမတတ် မူးမိုက်ပြာဝေသွားသည်။

“ဘုရား ဘုရား ယုတ်မာလိုက်တာ၊ သူ သူ လူမှဟုတ်ရဲ့လား
ဖွားမှုံရယ်၊ လူမဆန်တဲ့လုပ်ရပ်တွေ လုပ်တာများနေပါလား”

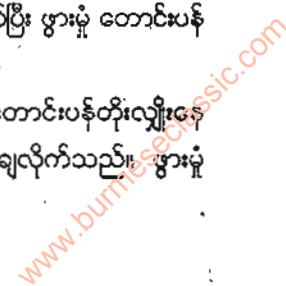
“ဖွားမှုံအပြစ်တွေပါကွယ် ငယ်ငယ်ကတည်းက မိတဆိုးလေး
မို့ အလိုလိုက်ခဲ့မိတယ်။ ရုပ်ကလေးကလည်း မင်းသားရှုံးအောင်ချော
လွန်းတော့ ငါ့မြေးကြီးလာရင် မင်းသားဖြစ်စေရမယ်ဆိုပြီး ရည်မှန်းချက်
ထားပြီး ဝိုးမွေးသလို မွေးခဲ့ရတာပါကွယ်။ ခုတော့ အဲဒါတွေဟာ သူ့ကို
အဆိပ်ကျွေးသလိုဖြစ်ခဲ့ရပြီ”

ပြောရင်းဖြင့် ဖွားမှုံ တရံ့ရှုံ့ငိုသည်။ ဖွားမှုံကိုသနားတာရော
မင်းခန့်ကို နာကျင်ဒေါသဖြစ်ရတာရော ပေါင်းစုံကာ ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူ
နေသည်။

အနီးတွင် မင်းခန့်ရှိခဲ့လျှင် ဝီရ သူ့ကို တစ်ခုခုလုပ်မိမည်မှာ
သေချာသည်။

“ဒါကြောင့် မနော်လေးခမျာမှာလည်း သူ့ကိုယ်ဝန်လွယ်ပြီး
မစားနိုင်မအိပ်နိုင် ဖြစ်နေရတာပါကွယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို ဖွားမှုံ
သမီးကိုပြောပြရင်နေတာ ကြာပါပြီ။ သူ့ဘက်က သမီးကို လွန်လွန်ကျူး
ကျူး မကျူးလွန်ခင် သမီးအနေနဲ့ ဒီအကြောင်းအရာတွေကို အားလုံး
သိထားသင့်တယ်။ မောင်မင်းခန့်က ဖွားမှုံရဲ့မြေးအရင်းဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ့်
မြေးမိုက်မဲနေတာကို လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်လို့ဆိုပေမယ့် ကိုယ့်မြေး
ကြောင့် မိန်းကလေးတွေရဲ့ဘဝ မနှစ်မွန်းစေချင်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့်
သမီးလေး သတိထားပြီး ဆက်ဆံပါကွယ်။ နောက်ပြီး ဖွားမှုံ တောင်းပန်
ပါတယ် သမီးရယ်”

မျက်ရည်လေး စမ်းစမ်း စမ်းစမ်းဖြင့် တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေ
သော ဖွားမှုံကိုကြည့်ပြီး ဝီရပါ အားရပါးရ ငိုချလိုက်သည်။ ဖွားမှုံ

လန်သွားပြီး

“သမီး သမီး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဝီရ ပန်းနှစ်ဖက်ကို ကိုင်ပြီး ဖွားမှု့ စိုးရိမ်တကြီးမေးသည်။

“လွန်သွားပြီ ဖွားမှု့ရယ်၊ ဝီရ သူ့အပေါ်ပေးဆပ်တာလွန်သွားပြီ၊ သူ သူ ဝီရအပေါ်ကို ယုတ်မာလိုက်ပြီ၊ ဝီရဘဝပျက်သွားပြီ ဖွားမှု့”

“အလို ဘုရား ဘုရား အဲဒီအခြေအနေကိုတောင် ရောက်နေကြပြီလား၊ အမလေး ကိုယ်ကနိုးတော့ နည်းပါပြီကွယ်၊ ဖွားမှု့တို့ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ၊ ဖွားမှု့ သမီးမျက်နှာကိုတောင် ရဲရဲမကြည့်ဘဲတော့ပါဘူးကွယ်”

ဖွားမှု့ပါ ဝီရကိုဖက်ပြီး တသိမ်သိမ် ရှိုက်ငိုတော့သည်။ ငြီးနောက် ဖွားမှု့ မျက်နှာ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အခိုင်အမာချပြီးပုံနှင့် အံတစ်ချက်ဖိကြိတ်လိုက်ပြီး

“ဒီကောင့်ကို ဒီအတိုင်းဆက်လွှတ်ထားရင် သူ ပိုပိုပြီး မိုက်တွင်းနက်နေဦးမှာပဲ၊ ဒီတော့ ဖွားမှု့ သမီးရဲ့အုပ်ထိန်းသူအနေနဲ့ ဒီကောင့်ကို တရားစွဲမယ်”

“အို ဟင့်အင်း ဝီရ အဲလိုမလုပ်နိုင်ဘူး ဖွားမှု့၊ သူ့ကို ထောင်မကျစေချင်လို့မဟုတ်ဘူး၊ ဝီရရဲ့အရှက်သိက္ခာကြောင့်ပါ၊ ရပါတယ် ဒီကံစွဲကို ဝီရ ဖြေရှင်းပါမယ် ဖွားမှု့”

ဖြေရှင်းမည်ဆို၍ ဝီရအတွက် ဖွားမှု့ စိတ်ပူသွားပုံရသည်။

“သူနဲ့လုံးဝ မတွေ့ပါနဲ့တော့ သမီးရယ်၊ သူ့အကြောင်းတွေ သမီးသိသွားပြီဆိုရင် သူ့အကျင့်တွေကို ပိုပြီးထုတ်သုံးလာနိုင်တယ်”

“ဒီထက်ပိုပြီး ဘာတွေများထုတ်သုံးစရာရှိတော့လို့လဲ ဖွားမှု့”

အယ်၊ ဝီရဘဝက သူ့လက်ထဲမှာ တစ်စစီကြော့ခဲ့ပြီပဲ”

ရင်ထဲမှာ နှလုံးသားတွေသည် ပက်ကြားအက်နှံ့နေသည်။ ဘဝမှာ ပထမဦးဆုံးချစ်ခဲ့ဖူးသည့် အချစ်သည် အဆိပ်တွေပြည့်နှက်ကာ

အဝတစ်ခုလုံးကို ဝါးမျိုလိမ့်မည်ဆိုတာ ဝီရ ကြိုသိခဲ့မည်ဆိုလျှင်။

ဘုရားရေ ဝီရဘဝ တကယ်ပဲ စုတ်မြတ်သတ်ခဲ့ပြီလား။

စကားလုံးတွေကလည်း မရည်ရွယ်ပါဘဲနှင့် အလိုလိုရင်သီးကုန်သည်။
ဘေးတွင် အဖော်ပါလာသော မင်းခန့်၏သူငယ်ချင်းဆိုသူက ဝီရအား
ခန့်သားသောအကြည့်တွေဖြင့် ကြည့်ကာ ဖရိုဖရဲ ရယ်သည်။

“ခန့်ကြီး မင်းကလည်း အလုပ်လုပ်ရင်မပိရီဘူး။ ငါပြောတယ်
ငါတို့အစီအစဉ်မပြီးခင် မသိပါစေနဲ့လို့”

“ဪ နင်တို့က ငါနဲ့ပတ်သက်ဖို့ ကြိုတင်အကွက်ချထားတယ်
ဪ ဟုတ်လား။ လူယုတ်မာတွေ နင်တို့ကို ငါ ဒီအတိုင်းမထားဘူး”

“ချစ် ကိုယ်ရှင်းပြမယ်ကွာ”

မင်းခန့် လက်အစုံက ဝီရကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းရန် ကြိုးစား
၏။ ဝီရ နောက်ကို ခြေလှမ်းခပ်မြန်မြန် ဆုတ်လိုက်ပြီး

“နင် ငါ့အသားကို မထိနဲ့”

“ကျွတ် ချစ်ကလည်း ဘယ်က မဟုတ်တာတွေကို ကြားလာ
ပြီး ကိုယ်ကို ပြဿနာရှာနေတာလဲကွာ။ ကိုယ် အခုချိန်မှာ ကျွိုင်အကြီး
ကြီးတက်နေတာ ချစ်လည်းသိရဲ့သားနဲ့။ အခု ငွေပါလာလား ချစ်။
ကိုယ်တို့ဒီနေ့လာမယ်လို့ သူတို့ကို ချိန်းထားပြီးပြီ”

မင်းခန့် မျက်နှာသည် ယခင်က ဝီရချစ်သူအဖြစ် နှင့်နှင့်နဲ့နဲ့
ချစ်ခဲ့ဖူးသော မျက်နှာမျိုးမဟုတ်တော့သလို ဝီရ စိတ်ထဲမှာ ရုတ်ချည်း
ဆိုသလို သူ့စမ်းဆန်သွားသည်။

“ဘာငွေလဲ နင်တို့လိမ်တိုင်း ငါငြိမ်ခံပြီး ထပ်ပေးမယ်များ
ထင်နေလား”

“ကျွတ်”

အခန်း (၂၅)

“ဖြန်း ဖြန်း”

မင်းခန့်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့လိုက်ပြီဆိုတာနှင့် ဝီရ
တွေဟာ အပြင်သို့လွင့်စင်ပေါက်ကွဲထွက်ကုန်သည်။

အရင်အခြေအနေလို့ အချစ်ခန်းဖွင့်ဖို့ အရှိန်ယူကာ ဝီရ
နင်းဖို့ဟန်ပြင်နေသော မင်းခန့် ရုတ်တရက် အငိုက်မိသွားကာ ပူ
ဖြစ်သွားသော ပါးကိုပွတ်ပြီး ဝီရမေကို တအံ့တဩ ကြည့်သည်။

“ချစ် ဘာ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုရိုက်ရတာလဲ။ ကိုယ် ချစ်
ဘာအမှားလုပ်မိလို့လဲကွာ”

“နင် ဘာတွေအမှားလုပ်မိသလဲဆိုတာ ငါ့ကို ပြန်မေးရလော
အောင် နင်က လူမဟုတ်လို့လား။ အေးပေါ့လေ လူဖြစ်ပြီး လူကျင့်လို့
မကြံခဲ့တော့ အမှားဆိုတာကို နင် ဘယ်သိပါ့မလဲ”

ဒေါသတွေကြောင့် အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာ

ရင့်သီးနေသော ဝီရ စကားကြောင့် မင်းခန့် မျက်နှာအနည်းငယ် တင်းမာလာပြီး ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်ကာ

“ချစ် စကားပြောတဲ့လေသံကို လျှော့ကွာ၊ ကိုယ်က ချစ်အင် နေသလို မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတယ်လေ၊ ကိုယ်ပြီးမှ ဒါတွေအားလုံး ရှင်းပြမယ်”

“မလိုဘူး ဘာမှရှင်းပြမနေနဲ့တော့၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ပင် သက်မှုက ပြီးဆုံးသွားပြီ၊ ဒါကြောင့် အခုကစပြီး ငါ့ကိုရော ငါ့ဘဝထဲ ချစ်ရော ဘယ်တော့မှ ဝင်မလာပါနဲ့”

နာကျင်ပြတ်သားစွာပြောလိုက်သော ဝီရ စကားကြောင့် မင်းခန့် ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းခါသည်။

“မရတော့ဘူး၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ မင်းကိုတကယ်ချစ်မိပြီးသွားပြီ ဒီအတွက် ငါ့ဘဝထဲမှာပဲ မင်းနေချင်ချင် မနေချင်ချင် နေရမယ်၊ ဇွတ် အတင်းရုန်းမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းဘဝ ဒီထက်စုတ်ပြတ်သတ်သွားမယ်”

“ဘီလူးရှုပ်က ခုမှ သေချာပေါ်လာတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ဒါဟာ ငါ့ဘဝအမှန်ပဲ”

“ထို့”

ဝီရမေ မင်းခန့်မျက်နှာပေါ် တံတွေး ထို့ခနဲ ထွေးလိုက်သည်။ မင်းခန့် သူငယ်ချင်း ဝီရကိုကြည့်ပြီး တက်ခေါက်လိုက်ပြီး

“မင်းခန့် ဒီလောက်ရင့်နေတာကို မင်းမို့လို့ကွာ”

“ဟေ့ကောင် မင်းသောက်ပါးစပ်ကို ပိတ်”

မင်းခန့် သူ့သူငယ်ချင်းကို ဟောက်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက်

ဝီရကို မျက်နှာချင်းဆိုင်တည့်တည့်ကြည့်ပြီး

“ကိုယ့်ဘဝမှန်ကို မင်းသိသွားမှတော့ မင်းကိုပိုပြီးတော့ လက် လွှတ်တော့ဘူးချစ်၊ ကိုယ် မင်းကိုအရမ်းချစ်တယ်၊ မင်းကိုဆုံးရှုံးရင် ကိုယ်သေလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ခုကစပြီး မင်းကိုပြန်မလွှတ်တော့ဘူး”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ် ချစ် ကိုယ် ဒီနေ့ပဲ မင်းကိုခိုးပြေးလိုက်ပြီ၊ မင်း နေ့ကစပြီး ကိုယ်တရားဝင်ဇနီး ဖြစ်သွားပြီ”

မထီမဲ့မြင်ပြောနေသော မင်းခန့်စကားကြောင့် ဝီရ ဒေါသတွေ အထွတ်အထိပ်ရောက်ကာ မင်းခန့်ပါးကို ရိုက်ရန်ရွယ်လိုက်သည်။ သို့သော် မင်းခန့်ကလျင်မြန်စွာ ဖမ်းဆုပ်ထားသဖြင့် မင်းခန့်ပါးပေါ်သို့ ဝီရလက်က ချောက်ဖြစ်လိုက်။

“ချစ်ရယ် မလိုအပ်ဘဲနဲ့ လက်ကိုဘာကြောင့်အနာခံမှာလဲ”

ဝီရ ကိုယ်လေးကို မင်းခန့် သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲနှစ်လိုက်သည်။

“လွှတ် လွှတ်နော်”

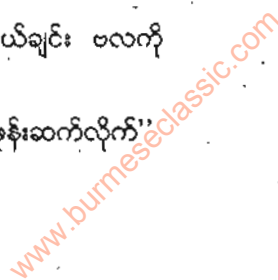
ဝီရ ရုန်းလေ မင်းခန့် တင်းကြပ်စွာ ဖက်လေဖြစ်ပြီး

“ဟေ့ကောင် ဗလ မင်းလစ်လိုက်တော့ နောက်မှ ငါ့ဖုန်းဆက် သိကွာ”

ဝီရကို ဇွတ်အတင်းဖက်ထားရင်းမှ သူငယ်ချင်း ဗလကို နှုတ်ခိပ်ပြကာ ပြန်ရန်ပြောလိုက်သည်။

“အိုကေ သူငယ်ချင်း အကြောင်းထူးရင် ဖုန်းဆက်လိုက်”

“အေးပါ”

ဗလ နှုတ်ဆက်ပြီး အနားမှထွက်သွားသည်။

“ကဲ ချစ်နဲ့ကိုယ် နှစ်ယောက်ထဲပဲ၊ ကျန်တော့တယ်ကွာ၊ ကိုတို့စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ချစ်ကြရအောင်နော်”

“သေလိုက် နင် ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ စော်ကားလို့မရဘူးမှ အခု ငါပြန်မယ်”

“မပြန်ရဘူး မင်းကို လုံးဝပြန်မလွှတ်နိုင်ဘူးကွာ”

“နင် မယုတ်မာနဲ့တော့နော်၊ ငါ နင့်ချစ်သူမဟုတ်တော့ဘူး”

ဝီရ ဘယ်လောက်ပင်ရှုန်းကန်ရှုန်းကန် ဘယ်လောက်အော်ဟစ်အော်ဟစ် မင်းခန့် ရင်ခွင်ထဲက ဘယ်လိုမှ ရှုန်းထွက်ခွင့်တော့။

အခန်း (၂၆)

“ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း”

“မင်းခန့် လူယုတ်မာ ငါ့ကိုတံခါးဖွင့်ပေးစမ်း”

အပြင်မှ တံခါးဖျက်ချထား၍ အိပ်ခန်းထဲမှာ ပိတ်မိနေသော ဝီရမေ တံခါးကို အားကုန်ထုပြီး မင်းခန့်ကို အသံကုန်ဟစ်၍ အော်ခေါ်နေ၏။

“ငါ့ကိုတံခါးဖွင့်ပေး မင်းခန့်”

အခန်းတံခါးကိုထုနေရင်းမှ ဝီရမေ အားမရှိတော့။ ဝီရဘဝက တော့ တစ်စိတ်စိတ်ပြတ်သတ်ပါပြီဟူသောအတွေးနှင့်အတူ ဒီည မိုးမချုပ်ခင် အိမ်ပြန်မှဖြစ်မည်။ နို့မို့ဆို မေမေ စိတ်ပူပြီး ဝီရ ဒုက္ခတွေကို သိသွားလိမ့်မည်။ ဒီတော့ ဝီရမေ ဒီအတိုင်းတော့ ဘဝကိုအဆုံးရှုံးမခံနိုင်။

မိမိစိတ်ကို မိမိအားပြန်တင်းရင်း မှောင်မည်းနေသောအခန်းထဲတွင် ထွက်ပေါက်တစ်ခုကို ရှာဖွေလိုက်သည်။ အလင်းရောင်ကောင်းစွာ

မရှိသဖြင့် အရာရာဟာ မသဲကွဲဘဲ မြင်သမျှ ခလုတ်တိုက်မိနေသည် သစ်သားနံနံရှိ အပေါက်ငယ်မှ ထိုးထွက်နေသော အလင်းရောင်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မိုးမချုပ်နိုင်သေးမှန်း ဝီရသိသည်။ အပြင်တွင် လူရှိလိုရှိပြီး ထိုအပေါက်ငယ်လေးမှ အသာချောင်း၍ ကြည့်လိုက်သည် အကယ်၍ လမ်းသွားလမ်းလာမှ လူများတွေ့ပါက ဝီရ အော်ဟစ်အော် အညီတောင်းရမှာပင်။

“ဣ”

အပြင်ကို ချောင်းနေစဉ်မှာပင် အခန်းတံခါးချပ်က ကျီခနဲ လာသည်။ မင်းခန့် ပြန်လာသည်အထင်နှင့် ရန်တွေ့ရန် လှည့်အကြည့်

“ဟင် ရှင်”

“မင်းခန့် ဘယ်သွားလဲ”

“မသိဘူး”

ရှေ့ကိုတရွေ့ရှေ့တိုးလာသော ဗလ၏ခြေလှမ်းတွေက ဝီရအပေါ် မရိုးသားမှန်း သိသာနေသည်ဟု စိတ်ကအလိုလိုသိနေသည်။

“နင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ ခုချက်ချင်း ဒီအခန်းထဲက ထွက်သွားစမ်း”

“ငါ ဒီကိုလာတာ ဒီအခန်းထဲကိုလာတာ ထွက်သွားဖို့မဟုတ်ဘူး၊ မောက်မာတဲ့နင့်ကို ပညာပေးချင်လို့လေ။”

“နင်နော် ငါ အော်လိုက်မှာ၊ ငါ့အသားကိုထိခဲ့ထိကြည့် အသားချင်းလဲပစ်မှာ”

“လဲလေ လဲပေါ့ ဒီနေရာမှာ နင်အသက်ချင်းလဲလည်း နေ”

အလောင်းကို အစဖျောက်ပစ်လိုက်လို့ရတယ်၊ ဘာရှေ့ခံမှ မရှိဘူး”
ရိုင်းရိုင်းလွန်းသော ဗလ၏စကားတွေက မကြောက်ဟန်ဆောင်နေသော ဝီရကို ပို၍ သွေးပျက်တုန်လှုပ်သွားစေသည်။ ကြောက်စိတ်ကြောင့် မတ်မတ်ပင် မရပ်နိုင်လောက်အောင်ကို အသိတရားတွေက စိတ်နဲ့လူနဲ့မကပ်တော့။

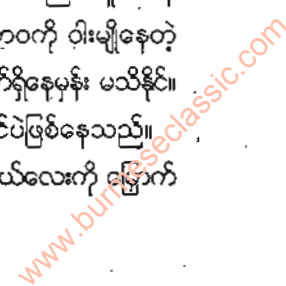
“နင်နော် ငါက နင့်သူငယ်ချင်းရဲ့ချစ်သူလေ၊ နင့်မှာ အသိတရားမရှိတော့ဘူးလား၊ သူ သိရင် နင့်ကိုအလွတ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး”

မင်းခန့်နှင့်လှည့်ခြောက်ကြည့်သည်။ ဗလနည်းနည်းမှ တွန့်ထုတ်ခြင်းမရှိဘဲ မထိမဲ့မြင်ဟန်ဖြင့် တဟားဟားအော်ရယ်ကာ သူ့အပေါ်အင်္ကျီအိတ်ချွတ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဂျင်းဘောင်းဘီခါးပတ်ကို ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။

“နင့်အကောင် မင်းခန့်ဆိုတာ ငါတို့ ပေးစာကမ်းစာကို စားနေတာ၊ နင့်ကို ဒီလိုလုပ်လို့လဲ သူ့ဘာမှ ပြောလို့မရဘူး၊ ငါတို့မိထားတဲ့ အချစ်လုံးလေးတွေဆိုရင်လည်း သူ့ကို ဒီလိုပဲ ဝေစားမျှစားကျွေးရတာလေ၊ အခု သူမိတဲ့အချစ်လုံးကိုလည်း ငါတို့ဖွဲ့စားတာ သူ့မှာပြောပိုင်ခွင့်မရှိဘူး”

ဗလ စကားကြောင့် ဝီရ ပို၍သွေးပျက်သွားသည်။ လူမဆန်သို့က်ကြတာ၊ အွန်လိုင်းပေါ်က မိန်းကလေးတွေရဲ့ဘဝကို ဝါးမျိုနေတဲ့ ဒီလိုကောင်မျိုးတွေ ဒီလောကကြီးထဲမှာ ဘယ်လောက်ရှိနေမှန်း မသိနိုင်။ နိန့်နိန့်မှာ ထွက်ပေါက်ပိတ်နေရသူက ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲဖြစ်နေသည်။

ဗလ တဖြည်းဖြည်း တိုးကပ်လာပြီး ဝီရ ကိုယ်လေးကို မြှောက်

ခနဲနေအောင် ပွေ့ချီလိုက်သည်။

တခဏချင်းမှာပင် ဝီရ မျက်လုံးတွေ ရီဝေသွားသည်။ လူ့အသိစိတ်ပျောက်လုနေပြီ။ ရုန်းကြည့်သည် ကန်ကြည့်သည်။ ဘယ်လှူရုန်း၍မရ။ ဗလ ဆိုတဲ့ကောင် ဝီရကို မူးယစ်ရီဝေအောင် ဆေးတစ်သုံးလိုက်ပြီဆိုတာ သိပေမယ့် ခန္ဓာကိုယ်က ဘယ်လိုမှ လှုပ်ရှားရုန်းကန်ခြင်း မပြုနိုင်တော့။

ဝီရ ဘဝကြီး ဘယ်လိုမှ အဖတ်ပြန်ဆယ်၍မရနိုင်တော့။

ဗလ၏လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှ သူပြုသမျှ နုနေရသည်အထိအထိတွေ့ကို ဝီရ သိပေမယ့် အာခေါင်တွေခြောက်ကပ်ကာ ဘယ်လိုမှအော်မရ။ စိတ်က အကြိမ်ကြိမ် သူ့ကိုကုတ်ဖဲ့ထုရိုက်နေပေမယ့် ဝီရ လက်ခြေတွေ အားလုံး အင်အားမဲ့နေသည်။ လှုပ်၍ပင် မရတော့။

ဝီရ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ယိမ်းထိုးနေတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုသိသိကြီးနှင့် ဝီရတစ်ယောက် ထိုတဒင်္ဂအတွင်းမှာ ရှင်လျက်နဲ့သေသည့်ဘဝက တကယ့်ကို ငရဲသားတစ်ယောက်လိုပဲ။

ပါးပေါ်မှ မျက်ရည်တို့ တလိမ့်လိမ့်စီးကျလာပြီး မျက်လုံးစုံမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဝီရ ခဏသေကြည့်လိုက်သည့် သဘောပဲ။

အမှောင်ကမ္ဘာထဲသို့ ဝီရ ဝိညာဉ်ခဏလွင့်ကြည့်သည်။ အအားလုံး မှုန်ဝါးပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ဒါဟာ သိပ်ကိုသင့်လျော်တဲ့နေရာတစ်ခုပဲ။

အခန်း (၂၇)

ပွင့်နေသော အခန်းထဲမှ ဒေယီးဒေယိုင် ခြေလှမ်းတွေဖြင့် ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ လာတုန်းက အိမ်ကကားမယူလာခဲ့ခြင်းဟာ ဝီရအတွက် မှန်သွားသည်။ နို့မို့ဆို ဒီအခြေအနေနှင့် ဝီရ ဘယ်လိုမှကားမောင်းနိုင်။ ဆေးအရှိန်ပျယ်စမို့ ချိနဲ့သောခြေလှမ်းတွေကိုသာ လှမ်းနိုင်သေးသည်။

တကယ်ဆို ဝီရမေဟာ မိုက်မဲသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ။ အန္တရာယ်ဆိုတာကို သိသိကြီးနှင့် အန္တရာယ်တွင်းထဲကို ထပ်တိုးဝင်လာခဲ့တာက ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ်တူးခဲ့သလိုပဲ။ ခုတော့ ဝီရဘဝဟာ သေရုံအပြင် တခြားရွေးစရာလမ်းမရှိတော့။

တစ်နေ့တည်းနှင့်ယောက်ျားနှစ်ယောက်ရဲ့ အလိုမတူပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းခံခဲ့ရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အနာဂတ်ဟာ ဘယ်လိုမှ တောက်ပနိုင်မည်မဟုတ်တော့။ ရှင်လျက်နှင့်သေရတော့မည့်ဘဝကြီးနှင့်

ဝီရမေ ဆိုတဲ့မိန်းကလေးအတွက် လောကကြီးဟာ အကျည်းတန်ရှုပ်ဆို လွန်းသွားပြီး နေရာမရှိတော့။

“သမီးရေ သမီး ဝီရမေ”

“ရှန် မေမေ”

မျက်ရည်စတိုကို ပါးပြင်ထက်မှာ ကပျာကယာသုတ်ပြီး အခန်း ထဲဝင်လာသော မေမေ့ကို ဟန်မပျက်ထူးလိုက်သည်။

“ညကလည်း ထမင်းမစား အခုမနက်လည်း ထမင်းစားနဲ့ ဘာဖြစ်နေလဲ နေမကောင်းဘူးလား သမီး”

သမီး၏အရိပ်အကဲကို အမြဲကြည့်နေတတ်သော မေမေပင် ဝီရ အမူအရာပျက်နေခြင်းကို သတိထားမိနေသည်။

မိခင်ရှေ့မှာ မျက်ရည်မကျအောင် ထိန်းမိပေမယ့် ဝီရ ဘယ် လိုမှ ထိန်း၍မရတော့။ ထို့ကြောင့် မိခင်ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ပြီး ငိုရှိုက်လိုက်မိ တော့သည်။

“သမီး ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲ၊ မေမေ့ကို ခြေ စမ်း”

ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာတွေက နာကျင်စရာတွေဖြင့် ထုပ်ဖုံးထား တော့ မိခင်ပါ ဝီရနှင့်အတူ အရှက်ရစေမယ့်အဖြစ်မျိုး ဝီရ ဘယ်တော့မှ လုပ်မည်မဟုတ်။

“ဟင့်အင်း ဝီရ ငိုချင်လို့ပါ မေမေ၊ မေမေ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ဝီရ၏ အားရပါးရ ငိုခွင့်ပြုပါ။ ဒီမျက်ရည်က ဝီရဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်နဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်ကျဆုံးခြင်းပါပဲ မေမေရယ်”

ငိုကြွေးရင်း ပြောနေသော ဝီရနှုတ်မှထွက်လာသည့် ထူးဆန်း သောစကားတွေကြောင့် မိခင်ဖြစ်သူ ရင်ထိတ်ရသည်။

“သမီး မေမေ့ကို ဝေလည်ကြောင်ပတ် လုပ်မနေနဲ့ ညည်းလေး ဘစ်ခုခုဖြစ်နေပြီဆိုတာ မေမေသိတယ်၊ ပြောစမ်း သမီးမှာ ဒီလောက် အကြွေးနေရလောက်အောင် ဘယ်လိုပြဿနာတွေရင်ဆိုင်နေရလဲ၊ မေမေ့ ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုသဘောထားပြီးတိုင်ပင် မေမေ ခွင့်လွှတ် နားလည်ပေးမယ်၊ ဖြေရှင်းသင့်ရင်လည်း ဖြေရှင်းပေးမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ ခြောက်မယ် မဟုတ်လား”

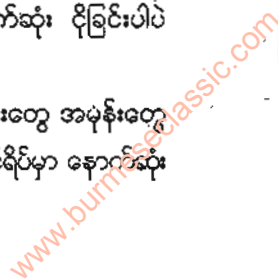
ချောမေးနေသော မေမေ့ကို ဝီရမေ မျက်ရည်ကြားမှ ဝေ့ကြည့် ပြီး အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောဖို့ အားယူကြည့်သည်။ လည်ချောင်းဝမှာ ဘစ်ဆိုနေသောစကားလုံးတွေဟာ အပြင်ကိုထွက်လာအောင် ခေါ်လို့မရ။

“သမီး မေမေ မေးနေတယ်လေ သမီးလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဆို”

မေမေ မေးသံပင် ငိုသံအနည်းငယ် စွက်လာသည်။ ဒီတော့ ဒီရပို၍ ပို၍ ဝမ်းနည်းလာကာ မေမေ့ကိုတင်းကျပ်စွာ ဖက်ပြီး ငိုလိုက် တော့သည်။

ငိုခွင့်ပြုပါ မေမေရယ်၊ ဝီရရဲ့မိုက်ပြစ်တွေအတွက် မေမေ့ရင်ခွင် မှာ ခိုပြီး အားရပါးရ ငိုခွင့်ပြုပါ။ ဒီတစ်ကြိမ်နောက်ဆုံး ငိုခြင်းပါပဲ မေမေရယ်။

သောကတွေ ဒုက္ခတွေ နာကျင်ကြေကွဲခြင်းတွေ အမှန်းတွေ ကြည့်နက်နေသည့် ဝီရခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး မေမေ့ရင်ခွင်ရိပ်မှာ နောက်ဆုံး

ခိုလှုံခြင်းပါပဲ။ ဝီရ သွားရတော့မယ် မေမေရေ၊ ဝီရ ဘဝမှာ ပထမဆုံး အကြိမ်နဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ် မှားယွင်းမှုတွေကြောင့် ဘယ်လိုမှ မရှင်သန် နိုင်တော့ပါဘူး။ အင်အားတွေ ဆုတ်ယုတ်နေပါပြီ။ မသန့်ရှင်းတော့ဘဲ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ အနာဂတ်ကိုဆက်မလျှောက်ရဲတော့မယ့်အတူတူ အဆုံး စီရင်လိုက်တာဟာ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းပါပဲ။

ဝီရကို ခွင့်လွှတ်ပါ မေမေ။

မေမေ ဝီရကိုဖက်ပြီး ဘာမှမမေးတော့ဘဲ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကဲ သမီး ဘာကြောင့် ငိုနေလဲဆိုတာ မေမေသိပြီ မောင်မောင်

ခန့်နဲ့ သမီး စကားများထားလို့မဟုတ်လား။ ချစ်သူဘဝမှာ အဲဒီလို ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဪ သမီးကို အရေးကြီးတဲ့စကား ပြောရဦးမယ်။ မနက်ဖြန်မနက်လေယာဉ်နဲ့ သမီးဖေဖေ ပြန်လာမယ်တဲ့ မေမေကိုမေးပို့ထားတယ်။ ဒီမှာတစ်လလောက်အနားယူပြီး သမီးချစ်သူနဲ့တွေ့မယ်တဲ့

ဖေဖေလာတော့မည်ဆို၍ ဝီရ ပို၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။ အပြစ်ကြီးလုပ်ထားသော ဝီရ ဖေဖေကိုဘယ်လိုမျက်နှာချင်းဆိုင် ရပါမလဲ။ ဖေဖေသာသိလျှင် ဝီရကို လုံးဝခွင့်လွှတ်လိမ့်မည်မဟုတ်။

အတိတ်အကြောင်းကို ပြန်လည်ဖတ်ပြနေသော ဝီရ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေပြည့်နေသလို ဝီရမေ၏အတိတ်ထဲ လိုက်စီးမျောနေသော ဒွိဟမျက်လုံးအိမ်မှာလည်း မျက်ရည်တွေ အလိုက် ကျဆင်းနေသည်။

ကိုယ်ချစ်မိသွားသော ချစ်သူလေး၏ကံကြမ္မာက ဆိုးလိုက်တာ

တမ်းကုန်အောင်ပါလား။ ရင်ထဲမှာ ထပ်တူထပ်မျှ ဝမ်းနည်းမိရုံကလွဲပြီး ချစ်မိသော အချစ်ကတော့ မြူတစ်မှုန်စာတောင် လျော့ပါးမသွားခဲ့ပါ။ အချစ်တွေအပြင် ကရုဏာမိုးတွေပါ ရွာသွန်းဖြိုးမိလေတော့ ရင်ထဲက သူ့အလိုလိုပေါက်ဖွားလာသည့်အချစ်တွေဟာ ပိုလို့ပင် အသက်ဝင်လာ သလသလား။

“ဘယ်လိုလဲ ဒွိဟ ရှင် ဝီရကို စိတ်ကုန်သွားပြီဆိုလား”

နာကျင်ရိပ်ပါသော မှဲပြုံးတစ်ချက်ကို အဖော်ပြုပြီး ပါးပေါ်က

ချက်ရည်တွေကို ဝီရမေ ဆွဲသိမ်းသုတ်ရင်း မေးလာသည်။

ဒွိဟ ခေါင်းကိုခပ်သွက်သွက်ခါရမ်းလိုက်သည်။

“လုံးဝ စိတ်မကုန်ဘူး ဝီရ၊ ကိုယ်လေ ဝီရကို ပိုပြီးတောင်

ချစ်မိသွားသေးတယ်”

“ဟင့်အင်း အဲဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဝီရက အပျိုစင်မဟုတ်တော့

ဘူး။ ဝီရ ခန္ဓာကိုယ်တွေ မသန့်စင်တော့ဘူး”

“ကိုယ်ချစ်တာ ဝီရကိုချစ်တာပါ။ ခန္ဓာကိုယ် သန့်စင်တာ မသန့်

စင်တာက ကိုယ့်အတွက်အရေးမကြီးပါဘူး။ ကံကြမ္မာက ဝီရကို မညှာ

အာပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ ဝီရကို ညှာတာတဲ့အနေနဲ့ ပိုတိုးပြီးချစ်ပေး

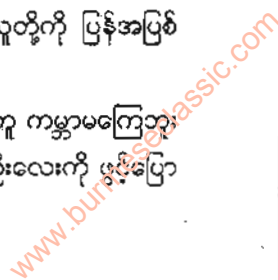
မယ်”

“ဝီရ သူတို့ကို လုံးဝမကျေဘူး ဒွိဟ၊ သူတို့ကို ပြန်အပြစ်

အေးရမယ်”

“ဒါပေါ့ ကိုယ်လည်း သူတို့ကို ဝီရနဲ့ထပ်တူ ကမ္ဘာမကြေဘူး

ဆိုယ် ဝီရကို အရမ်းချစ်မိသွားပြီ။ ဒီတော့ အမေနဲ့ဦးလေးကို ဖွင့်ပြော

ပြီး ဝီရကို တောင်းရမ်းလက်ထပ်မယ်။ ပြီးရင် ဝီရရဲ့ခင်ပွန်းနေရာကနေ မားမားရပ်ပြီး ဒီကောင်တွေကို ဥပဒေက အရေးယူလို့ရအောင် ကြိုးစားမယ်”

လေးလေးနက်နက် ပြောနေသော ဒွိဟစကားကြောင့် ဝီရမေ့ရှောင်လင့်ချက်အရောင်တောက်သွားကာ

“ရှင် တကယ်ပြောနေတာလား”

“ကိုယ် ဘယ်တော့မှ ဝီရကို မညာပါဘူးကွာ၊ ယုံပေးပါနော်”

ဝီရ အနားမှထွက်သွားပြီး ကျွန်းဗီရိုကြီးရှိရာသို့ လျှောက်သွား၏။ ဒွိဟ ဝီရ၏လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့်နေရ၏။ ဝီရမေ ဗီရိုထဲမှ စက္ကူဘူးကြီးတစ်ဘူးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ဒွိဟနားသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။

“ဟောဒီထဲမှာ ဝီရရဲ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးထားတဲ့ မင်းခန့်ကျော်စွာနဲ့ ဗလဆိုတဲ့လူယုတ်မာကောင်တွေရဲ့ဓာတ်ပုံ နောက်ပြီး အဲဒီနေ့ထုသူတို့ ဝီရကိုဖျက်ဆီးခဲ့တုန်းက ဝီရဝတ်ခဲ့တဲ့ဝတ်စုံ ဒီအတိုင်းမလျှော်ဘဲနဲ့ သိမ်းထားခဲ့တာ၊ မေမေတို့ကလည်း အဲဒါကို ဘယ်တုန်းကမှ ဖွင့်မကြည့်ခဲ့ကြဘူး”

ဝီရမေ စက္ကူဘူးကြီးကို လှမ်းပေး၏။

“သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဒါတွေက အမှုဖွင့်ရင် အဓိကသက်သေတွေပဲ ဝီရ တော်တယ်”

“ဟောဒီဖုန်းထဲမှာ မင်းခန့်နဲ့စာပို့ထားတာတွေရှိတယ်၊ လိုအပ်ရင် ဒါတွေဟာ သက်သေပဲ”

“သက်သေတွေ အစုံအလင်ရှိမှတော့ ဒီကောင်တွေကို ထောင်ဆဲထည့်လို့ရပြီ ဝီရ”

အားတက်သရောဖြစ်နေသော ဒွိဟရင်ထဲမှာ ချစ်သူအတွက် ဆိုရင် အရိုးကြေကြေ အရေခမ်းခမ်း ဒီကောင်တွေကို ချစ်သူကိုယ်စားအောင် ကလဲ့စားချေချမည်။

ဒီလို လူယုတ်မာမျိုးတွေကို လူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ဆက်နေခွင့်မပြုနိုင်ပေ။

အခန်း (၂၈)

“အစ်ကိုလေး ခုတလော ညဘက်ဆို ပျောက်ပျောက်နေတာပဲ ဘယ်မှာသွားပြီး ဝှင်တည့်နေလဲ”

လူရှေ့မရှောင် သူရှေ့မရှောင် ဒဲ့ပင်မေးချလိုက်သော မောင်စိန် စကားကြောင့် ဦးလေးရှေ့မှာ ဒွိဟ အနေခက်သွားသည်။ ဦးလေးက တခြားညှော်သည်တွေနှင့်စကားပြောနေရင်းမှ ဒွိဟကိုလှမ်းပြီး အကဲခတ် သည်။

“ဟာ ဟေ့လူ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ပေါက်ကရတွေလို ပြောမနေနဲ့”

အသံခပ်ကြိတ်ကြိတ်ဖြင့် မောင်စိန်ကိုလှမ်းပြီး ဟန်လိုက်ထည့် ဒါကို မောင်စိန် အရိပ်ပြု၍ အကောင်မထင်။

“မဟုတ်မှန်လွှဲရာ ညဘက် ညဘက် ကလပ်ခန်းသွားတာပဲ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ အဟဲ အကယ်၍ ခိုးသွားခဲ့ရင်လည်း ကြိုပြောမိမှာ

ကျွန်တော်က ကလပ်အရမ်းတက်ချင်တာဗျ အဖော်မရှိလို့”
မောင်စိန်ပြောကာမှ ပို၍ဆိုးနေသည်။ ဦးလေးမှာညှော်သည်နှင့် ပြောနေရင်းမှ ဒွိဟကို လှမ်းလှမ်းပြီး ကျိန်းနေသလားပင်။

“ဟာ ဟေ့လူ”

“ဟေ့မလူနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဒေန်ချင်တာပေါ့၊ ကောင်မလေး တွေနဲ့အတူ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ထဲသွားဒေန်လို့ မရဘူးလေ၊ ဒီလိုနေရာ ချီးတွေဆိုတာ အဖွဲ့လိုက်သွားမှ ပျော်စရာကောင်းတာဗျ”

“ကျွတ် ဟေ့လူ ပေါက်ကရတွေ မပြောနဲ့လေဗျ”

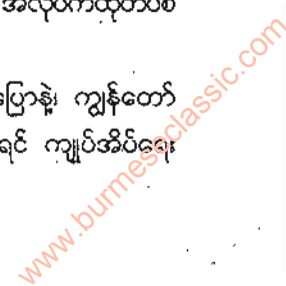
“ပြောဖူး ညဘက်ခင်ဗျားပျောက်ပျောက်သွားတာ မနက်မိုး လင်းခါနီးမှ ခင်ဗျားအိပ်ရာပေါ်ကို ရောက်တာလေ၊ ကျွန်တော့်မှာသာ သရဲမနစ်ယောက်ကြားမှာ ညည ငရဲခံနေရသလိုပဲ”

စွတ်ပြီးပြောချင်ရာပြောနေသော မောင်စိန်စကားကြောင့် ဒွိဟ အပြစ်တွေပေါ်တော့မည်မို့ မီးခဲဖင်ခုထိုင်သလို စပ်ပူစပ်လောင် နေမထိ သိုင်မထိဖြစ်နေသည်။

ညဘက် ဝီရအိမ်ထဲသွားပြီး ဝီရနှင့်စကားပြောတာဟာ ကိုယ့် အတွက်တော့ ရိုးသားပေမယ့် ဦးလေးအမြင်မှာတော့ အလုပ်ကိုတာဝန် ကျေဘူး။ ညဘက်သူခိုးတွေကြောင့် စောင့်ကြည့်ခိုင်းကာမှ ဒွိဟက ညဘက်ကိုအပျော်လိုက်နေသလားဟု အပြစ်ပြောပြီး အလုပ်ကထုတ်ပစ် လိုက်လျှင် ဝီရနှင့်တွေ့ရဖို့ လမ်းစပြတ်မည်။

“ဒီမှာ မောင်စိန် ခင်ဗျားမသိဘဲ စွတ်မပြောနဲ့၊ ကျွန်တော်

အပေါ်ထပ်မှာသွားအိပ်နေတာ၊ ခင်ဗျားနားမှာအိပ်ရင် ကျုပ်အိပ်ရေး

ပျက်တယ်လေ။ တစ်ချိန်လုံး ရထားစက်ခေါင်းသံကြီးလို အိပ်မောကျနေတဲ့ ခင်ဗျားဘေးမှာ သရဲမတွေပဲနေမှာပေါ့။ ကျုပ်အပေါ်မှာ အိပ်နေတယ် ဆိုပေမယ့် ခင်ဗျားဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ အကုန်သိတယ်။”

မြားဦးကို မောင်စိန်အား ပြန်လှည့်ပေးလိုက်သည်။ မောင်စိန် ပြန်၍ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်သွားကာ

“ဟေ့ ဟေ့ ငါ ဘာမှလုပ်ဖူးရယ်၊ မင်းသိပါတယ်နော် အဲလို တော့ ကျိုးစားနဲ့ မုန့်ကျွေးမယ်”

ဦးလေးကြားမည်စိုး၍ မောင်စိန် အရှူးကွက်နင်းကြည့်သည်။

“သိတယ်လေ ခင်ဗျားလုပ်တာ သရဲမတွေနဲ့ အိမ်ကလီလုလို့ မှတ်လား ဒါကြောင့် ကျုပ်က အပေါ်ထပ်မှာ သွားနေပေးတာလေ”

ဒီတော့မှ မောင်စိန်ခမျာ ကွမ်းကျိုးတက်နေသော သွားတွေကို ပေါ်အောင်ဖြိုးကာ ရယ်လိုက်ပြီး

“ဟီး ဟီး ဒါကတော့ ကျွန်တော်ကစတာ မဟုတ်ဘူးလေ သူတို့ကမှ ကျွန်တော့်နားက မခွာတာ၊ မိန်းမမရမယ့်အတူတူ သရဲချောချောလေးတွေနဲ့ နှစ်ပါးသွားကရတဲ့မင်းသားဖြစ်ခွင့်ရတာလည်း နည်းတဲ့အခွင့်အရေးလား”

ဦးလေးမကြားအောင် ခပ်တိုးတိုးပြောလာသော မောင်စိန် ကြည့်ပြီး ဒွါဟ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်မောလိုက်သည်။

“မောင်စိန်ရေ”

ဦးလေး လှမ်းခေါ်သဖြင့် မောင်စိန် တဟီးဟီးရယ်နေရင်း လန့်သွားသည်။

“ခင်ဗျာ လာပါပြီ ဘော့စ်”

ဖီးရွက်လောက်ရှိသော မျက်နှာဖြင့် မောင်စိန် ဦးလေးအနားသို့ ဆသွားသည်။ ဒွါဟလည်း ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနှင့် အုတ်စိန်နေသော ပန်းရံ သမားတွေရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

“အစ်ကိုလေး ညက ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်ရဲ့လား”

“လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်”

အုတ်စိန်သမား လှသောင်းက စပ်ဖြူဖြူနှင့် လှမ်းမေးပြန်ပြီမို့ ဦးဟ စိတ်လေသွားသည်။

ဒီကလူတွေ ညအိပ်တဲ့အကြောင်းပဲ ပြောတတ်ကြလား မသိ။

“ကျွန်တော် အိပ်မပျော်ရင် ခင်ဗျားရဲ့ရည်းစား ကျွန်တော့်ဆီ နှိုးပေးမလို့လား”

တမင်ပင် ခပ်ရွဲ့ရွဲ့မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လှသောင်း တဟားဟား အော်ရယ်သည်။

“ဟေ့လူ ဘာရယ်တာလဲ”

“ကျွန်တော့်ချစ်သူကို အစ်ကိုလေးဆီပို့ပေးရင် အစ်ကိုလေး ကယ်လက်ခံမှာလား။ ဟဲ့ ဟဲ့ ကျွန်တော့်ချစ်သူက ဆိုက်ကားဂိတ်နားမှာ အဲကြော်ရောင်းတဲ့ အမိနားလေးလေ၊ သူ့ကိုယ်က အမြဲတမ်း အဲကြော် သင်းသင်းလေး ဟဲ့ ဟဲ့”

“အစ် နေ နေပါကွာ”

လှသောင်း၏ရက်ရောမှုက ဒွါဟကို အနိုင်ပိုင်းလိုက်သလိုပါပဲ။

သူ့ဆီသို့လုပ်သမားတွေပါ ဝါးခနဲ ပွဲကျသွားသည်။

အခန်း (၂၉)

“အလိုလေး တယ်လည်း ထူးဆန်းတဲ့စကားပါလား။ အလုပ်လုပ်မယ်ကြံကာရိုသေးတယ် မိန်းမက ယူချင်နေပြီ”

အမေအကြည့်တွေထဲမှာ မနစ်မြို့သော အရိပ်အယောင်တွေ မတွေ့ရ။

“အမေကလည်း ဗျာ ကျွန်တော်လည်း လုပ်ငန်းခွင်ဝင်နေဦးအမေကိုလည်း ထားသွားမှာမှမဟုတ်တာ”

“သားချစ်သူကိုမြင်ရင် အမေ ချစ်သွားမှာ သေချာတယ်”

“အမလေး ညွှန်းနေပါလား”

“ညွှန်းတာထက်တောင် ပိုနေပါလားဆိုတာ အမေ တွေ့သလိုလား။ သိလိမ့်မယ်ဗျာ။ သူက လနတ်သမီးလေးလားထင်ရလောက်အောင် တာဗျာ။ ကျွန်တော် သူနဲ့သာလွဲရင် ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်မပြုဘူး။ တကယ်ပြောတာ အမေ လောကကြီးထဲမှာ မိန်းမတွေအများစုက

ဒီပေမဲ့ သူတစ်ယောက်ကိုပဲ ကျွန်တော်ချစ်တယ်”

အချစ်အကြောင်း တစ်ခါမှ လေသံပင်မဟာခွဲဖူးသော သားကို ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာမိတာတွေ သေချာသည်။ ချွေးမရှူးရှူးခွဲတာ ကြာပြီပဲ။ ဒေသခင်မှာ သားနဲ့မြေးလေးတွေကို အတူတူမြင်သွားချင်စမ်းပါဘိ။ အဲဒီအတွက် ချွေးမလိုချင်ခွဲတာ ကြာပါပကော။

“ကောင်မလေးက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ဘေးနားက တိုက်မှာနေတာ။ သူနဲ့ကျွန်တော်တော်တော်လေး ခရီးရောက်နေပြီ အမေ”

“ဟော့တော် မြန်ချက် ဘယ်လိုခရီးရောက်တာတုန်း၊ မင်္ဂလာပွဲရောက်ခင် မြေးတန်းချီရအောင်အဆင့်ထိ ရောက်နေပြီလား”

“ဟာ အမေကလည်း အဲလိုလုပ်စရာလား။ နားရှက်စရာတွေ ပြောနေတယ် ဟီး ဟီး”

“အောင်မယ် ရက်သေးတယ်ပေါ့ ဒင်းက”

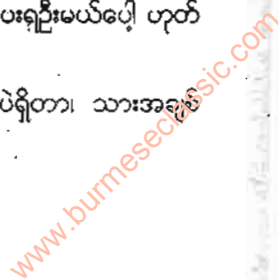
“ရှက်တာပေါ့လို့ လူပျိုနုနုထွတ်ထွတ်လေးကို”

ဒွိဟ စကားကြောင့် အမေ မှဲ့ခနဲပြုံးလိုက်ပြီး

“အမေ မသေခင် မြေးတွေကို စပျစ်တစ်ခိုင်စာလောက် ပေးပေးချင်လို့ပါဗျာ”

“ဘုရား ဘုရား ကျုပ်က ရှင်မွေးပေးသမျှ စပျစ်တစ်ခိုင်စာလောက်ရှိတဲ့မြေးတွေကို မသေခင်ထိန်းကျောင်းပေးရဦးမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟဲ့ ဟဲ့ အမေကလည်း ဒီသားလေးပဲရှိတာ။ သားအချစ်မြေးအနှစ်လေ”

“အန်တီရေ အန်တီ”

“ဟော အခြောက်မခင်ခင်ချစ်ယောက်ျားထင်တယ်”

သားအိမ်နှစ်ယောက် စကားပြောနေရင်းမှ အမေအိမ်ရှေ့က ထသွားသည်။ ဗွီဟလည်း အမေ့နောက်က လိုက်ထွက်လာလိုက်သည်။

“မောင်ဗလ ဘာကိုစွဲလဲကွယ်”

“ခင်ခင်ချစ် သော့ပေးသွားလားအန်တီ”

“မပေးသွားဘူး”

“ဟား ဒီတစ်ယောက်ကတော့ ဘယ်သွားမယ် ဘယ်လာမယ် လဲ ပြောမသွားဘူး။ အိမ်ကပြန်လာတဲ့သူက လမ်းမပေါ် ငုတ်တုတ်ထိုင် စောင့်ရမယ့်ကိန်းပါလား”

“ဪ ခါများကွယ် လာ လာ အိမ်ပေါ်လာတက်စောင့်နေပါ သူ အနီးအနားသွားတာမို့ သော့မထားခဲ့တာနေမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ ကျေးဇူးပဲ”

ဗလ အိမ်ပေါ်ကို စကားရော ဖောရောတက်လာသည်။ ဗလ ကိုမြင်ပြီး ဗွီဟ ဒေါသတရားတွေ ဝန်းခနဲ ထတောက်လာသည်။

“ဒီကောင် ဗလ ပီရက်စော်ကားတဲ့ကောင်ပဲ”

စိတ်ထဲမှ ရွံရှာမှုနီးတီးစွာ တီးတိုးရေရွတ်ရင်း လက်သီးနှစ်ဖက် ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်မိသည်။ ခုချိန်မှာ ဒေါသကိုထုတ်သံ ချစ်ချစ်

ခုလောလောဆယ် သူ့ကိုပြန်မယ့် သက်သေကိုယ့်လက်ထဲ မှာ ရှိမနေသလို စိတ်ကိုအလျင်လို လိုက်ရင် သူ့ကိုရှောင်ပုန်းခိုင်းသလို

နှစ်သွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် အချို့သစ်ကာ

“ဟာ ကျွန်တော်က ဘယ်သူများလဲလို့ ကိုဗလကြီးပဲ”

အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်သလိုမျိုး ဝင်ရောလိုက် သည်။ ဗလကြီး ရှိသမျှသွား အကုန်ဖြီးပြီးရယ်ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ထုပ်ရင်း

“ညီကို အစ်ကိုမြင်ဖူးနေသလိုပဲကွ ရင်းရင်းနီးနီးကို မြင်ဖူးနေ ဘာ”

ဗလကြီးကလည်း အတည်ပေါက်နှင့် ပြန်၍နှိုးသည်။ ဒါဟာ ဘာလို့အတွက်တော့ ဝှင်ပါပဲ။

“ကျွန်တော် ကိုမင်းခန့်ဘော်ဒါလေ”

“ဪ အေး မင်းခန့်ဘော်ဒါဆို ဘယ်မသိရှိမလဲ။ သိတာပေါ့ ဒီအိမ်က ညီလေးအိမ်မှန်းမသိဘူး။ အေးလေ ခုမှပဲ ဆုံဖြစ်ကြတာကိုး။ ဘယ်သွားနေလို့ ခုမှပေါ်လာတာလဲ”

“ကျွန်တော်က ညီလေးရဲ့ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ လိုက် တာပေးနေရလို့ပါ”

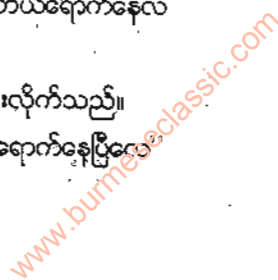
“ဪ ဟုတ်လား”

“ဒါနဲ့ ကိုမင်းခန့်ကြီး မတွေ့တာကြာပြီနော်။ ဘယ်ရောက်နေလဲ တွေ့ဖြစ်ကြသေးလား အစ်ကိုနဲ့”

တစ်လက်စထဲ မင်းခန့်အကြောင်းကို စုံစမ်းလိုက်သည်။

“သူ ဂိဇေပြီ အခု စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံ ရောက်နေပြီလေ”

“ဟင် ဟုတ်လား ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့ကောင်မလေးနဲ့ကွဲသွားပြီးကတည်းက သူ့စိတ်တွေက ပုံမှန် မဟုတ်တော့ဘူး။ အဲမှာတစ်စပြီး လိုင်းပူးတော့တာပဲလေ။ ဆေးရုံမှာလည်း အခြေအနေမကောင်းဘူးလို့ပြောတယ်။ ကိုယ်လည်း မအားတာနဲ့ သွား မကြည့်ဖြစ်ပါဘူး။ ဘော်ဒါတွေ ဆိုးဖော်ဆိုးဖက်တွေဆိုတော့ ဒီကောင်ကြီး အတွက် စိတ်တွေမကောင်းဘူး”

သူက စိတ်မကောင်းပေမယ့် ဒွိဟကတော့ သတင်းကောင်းတင် ခု ကြားလိုက်ရသလိုပါပဲ။

“အေးဗျာ ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး။ တစ်ရက် လောက်တော့ သတင်းသွားမေးဦးမုပါ”

“သတင်းသွားမေးလည်း သူ ခုချိန်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မမှတ်တော့ဘူးလေ”

“ဟုတ်လား ဒါဆို အခြေအနေကောင်းပါတော့မလား”

“သိပ်မကောင်းဘူးလို့တော့ ကြားတယ်”

ဒွိဟ ရင်ထဲ ထခုန်မိမိတတ် ဝမ်းသာနေမိသည်။ လူ့မိတ်တို့ အတတ်သိမ်းက ဘယ်မှာလာ လှပမှာလဲ။ ခင်ဗျားအတတ်သိမ်းလည်း ကျွန် ဒုက္ခလှလှကြီးပေးပြီး အတတ်သိမ်းပေးမယ်ဟု တိတ်တဆိတ် ကြွေးကြော် လိုက်၏။

ထိုကိစ္စ ဝီရကို ပြောရမည်မို့

“လာဗျာ ညီအစ်ကိုတွေ ပြန်ဆုံတဲ့အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ဆွဲဆွဲ ဆွဲကြရအောင်”

လက်ထဲမှဖုန်းဖြင့် နှစ်ယောက်သားအတတ်ပုံရိုက်လိုက်ကြသည်။

အခန်း (၃၀)

“ဝီရရေ ဝမ်းသာလိုက်တော့ကွာ”

“ဘာကိုလဲ”

စန္ဒယားခလုတ်တွေပေါ် လက်ချောင်းတွေပြေးလွှားနေသော

ဝီရရေ ဒွိဟကို ရီဝေစွာ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဝီရက ဘာကိုဝမ်းသာရမှာလဲ ဒွိဟ”

“ကိုယ် သူတို့ကို ရှာတွေ့ပြီ”

ဝီရ မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ အရောင်ပြောင်းသွားသည်။

“သူတို့ ခုထိ ယုတ်မာနေကြတုန်းပဲလား ဒွိဟ”

“တစ်ယောက်ကတော့ မယုတ်မာနိုင်တော့ဘူး”

“ဘယ်သူလဲ”

“မင်းခန့်လေ သူ့ အခု စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံကို ရောက်နေတယ်။ အခြေအနေမကောင်းဘူးလို့ ဗလပြောတယ်”

ဝီရ နှုတ်ခမ်းတွေပြတ်ထွက်မတတ် ဖိကိုက်လိုက်သည်။

“ခုတော့ သူတို့အလှည့်ရောက်ပြီပေါ့”

“ဒါပေါ့ မကောင်းတာလုပ်တဲ့သူတွေအတွက်တော့ ဇာတ်သိမ်းက ဘယ်မှာလာပြီး လှပိုမလဲ၊ ဗလကတော့ သူ့အလှည့်မရောက်သေးလို့ သာယာနေသေးတယ်။ ကိုယ်ချက်ချင်းတုန့်ပြန်ချင်ပေမယ့် အချိန်မကျသေးဘူးလေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ဘဝတွေကို ဝီရ နာကျင်ခဲ့ရတာနဲ့ ပြန်ယှဉ်ပြီး ပေးဆပ်တုန့်ပြန်စေရမယ်”

“စိတ်ချပါ ဝီရရယ်၊ ကိုယ် ဝီရဆန္ဒတွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးပါမယ်”

“ရှင့်ကို ဝီရကြောင့် မထိခိုက်စေချင်ဘူး”

“အဲလို မပြောပါနဲ့ ဝီရရယ်၊ ကိုယ်က ဝီရကိုချစ်မိသွားတဲ့လူလေ။ ဝီရပြဿနာ ဝီရနာကျင်မှုတွေက ကိုယ့်နာကျင်မှုတွေပဲပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ရှင့်ကိုထိခိုက်နစ်နာမှာစိုးတယ်”

“ကိုယ် ဒါတွေမမူပါဘူး။ အဓိကက ဝီရ ရင်ထဲက အမှန်းတရားတွေလျော့သွားဖို့ပါပဲ။ ဝီရကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ်”

“ဖြစ်နိုင်ရင် မချစ်ပါနဲ့လား။ ဝီရနဲ့ဒွိဟနဲ့ အခြေအနေက အရမ်း

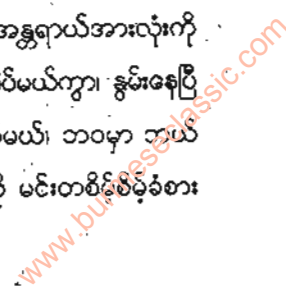
ကို ကွာဟနေပါပြီ”

“အဲလို မပြောပါနဲ့ ဝီရရယ်၊ ကိုယ် ဝီရကိုတက်မယ်ချစ်တာပါ။ ကိုယ်တို့ ဟိုးအရင်ကသာ တွေ့ခဲ့ကြရင် ဝီရ ဒီလိုကြမ္မာဆိုးမျိုး ကြုံရမှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ် ဝီရကို ကာကွယ်ခဲ့မှာပါ”

“ရှင့်ရဲ့မေတ္တာရေစင်နဲ့ ဝီရနဲ့လုံးသားကို ထပ်တောက်ပေးပေမယ့်လည်း ဝီရ နှလုံးသားတွေ နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်မလဲနီးဆန်းနိုင်ပါတော့ဘူး။ ဒွိဟရယ်၊ ဝီရဘဝက တစ်စစ်ကြေးပျက်စီးခဲ့ပြီ။ အချစ်ကြောင့်ပဲ သံသရာဝဲဂယက်ထဲ ခတ်နေရတယ်။ အခုချိန်ထိ ကိုယ်လျှောက်ရမယ့်လမ်းစကို မမြင်ရသေးဘူး။ အဲဒီအတွက် ဝီရ အရမ်းကိုမွန်းကျပ်နေပါပြီ။ ထွက်ပေါက်တွေလည်း ပိတ်နေပါပြီ။ ဒါကြောင့် ရှင့်မေတ္တာရေစင်က အေးမြမှန်းသိပေမယ့် ဝီရနဲ့လုံးလုံး မထိုက်တန်တော့ပါဘူး”

စူးစူးနစ်နစ်ကြည့်ပြီး ပြောလာသော မျက်ဝန်းအကြည့်တွေက မီးခိုးရောင်သန်းနေသလို မျှော်လင့်ချက်တွေ ယှက်သန်းနေသည့်အရိပ်ကလေးတောင် မတွေ့ရ။

“ဘာကြောင့် စိတ်အားငယ်နေရတာလဲကွ။ အခု ဝီရဘေးမှာ ကိုယ်ရောက်နေပြီလေ။ ဝီရအပေါ် ကြုံလာသမျှ အန္တရာယ်အားလုံးကို ကိုယ်ဖြေရှင်းမယ်။ နောက်ပြီး ကိုယ် ဝီရကိုလက်ထပ်မယ်ကွ။ နွမ်းနေပြီ ဖြစ်တဲ့ပန်းတစ်ပွင့်ကို ကိုယ် အမြတ်တနိုးနမ်းရှိုက်မယ်။ ဘဝမှာ ဘယ်ခိန်းကလေးကိုမှ မပေးဖူးတဲ့ အချစ်စစ်စစ်တွေကို မင်းတစ်စိတ်ပုံခံစား

စေရမယ် ကိုယ် ကတိပေးတယ်”

ဝီရထံမှ ပင့်သက်ရှိက်သံနှင့်အတူ ခေါင်းရမ်းလိုက်သည်။

“နွမ်းခြောက်ကြေမွနေတဲ့ပန်းတစ်ပွင့်မှာ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မရှိတော့ပါဘူး ဒွိဟရယ်၊ ဝီရ မမျှော်လင့်ရဲတော့သလို ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဘဝကို တစ်ကပြန်စခွင့်ရခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် ဝီရမှာ အခွင့်အရေးမရနိုင်တော့ပါဘူး”

အားပျော့သော ဝီရအသံလှိုင်းတွေက ငိုသံစွက်နေသည်။ တိဏ်ဆိတ်သောညမှာ ဝီရ၏ငိုရိုက်သံက ကဗျာတစ်ပုဒ်နှင့်ဆင်တူသည်။ ခံစားချက်တွေကို ထိုကဗျာထဲ နစ်ဝင်ထွေးပိုက်လိုက်ရလျှင်ဖြင့် ဒွိဟအဖို့ ညဟာ အချို့မြန်ဆုံး ဂန္ထဝင်ညတစ်ညဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုတာ အနာဂတ်ကို မျှော်ကြည့်ရင်တောင် သိပ်လှပတဲ့ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို တင့်တယ်နေမှာပါ။

သို့သော် ထို့အတွက် နာကျင်ကြေကွဲပြီး ပက်ကြားအက်ခဲသော ဝီရနှလုံးသားတွေကိုထပ်ပြီး မနာစေချင်တော့။ ထပ်ပြီး ပက်ကြားမအက်စေရ။

ကိုယ့်အချစ်လမ်းကို အလှူကြည့်ပြီး ရင်ခုန်သံတွေကို တဖြည်းဖြည်းချင်း နီးစပ်စေရုံလေးနဲ့ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲနိုင်ပါတယ်။

တကယ်ဆို ကျွန်တော် လောကမှာ ဘယ်ချစ်သူမိန်းကလေးကိုမှ အာဘွားရှုလူးဖူးခဲ့တယ်ဆိုတာ မရှိရအောင် တကယ်ကို ရှိသေး

ခဲ့တဲ့သူပါ။

ဒါကြောင့် ဝီရကိုအရူးအမူး ချစ်မိသွားတာဟာလည်း အမှန်ပင် သစ္စာဆိုပါ၏။

အခန်း (၃၁)

“လေးလေး ကျွန်တော် လေးလေးကိုခွင့်တောင်းစရာတစ်ခု ရှိပါတယ်”

နေ့လယ်စာ ထမင်းပြင်ပေးပြီး ပြောသင့်မပြောသင့်ပင် ချိန် မနေတော့ဘဲ ဒဲ့ပင်ပြောချလိုက်သည်။ လေးလေး ထမင်းစားနေရင်းမှ ဒွိဟကိုမော့ကြည့်သည်။

“ဘာအကူအညီလဲ ပြောလေ၊ ပေါက်ကရအကူအညီတော့ လာမတောင်းနဲ့နော် ကြိုပြောထားတာ”

ပါးစပ်ထဲမှ လက်ကျန်ငါးလက်စ ထမင်းကို ရေနင့်ချောချလိုက် ပြီး ပြောစရာရှိတာကို အားမနာတမ်း ကြိုပြောသည်။ ဒါဟာ ဦးလေးရဲ့ အကျင့်။ သူ မစွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့အရာဖြစ်နေမှာစိုး၍ ကြိုတင်စကားခံ လော့ရှိတာ ခုမှမဟုတ်။ ဒွိဟ ငယ်ရွယ်စဉ်အချိန်ကတည်းကပါ။

“ကျွန်တော့်မှာ ချစ်သူရှိနေပြီ”
ဦးလေး ပြုံးသွားသည်။ ဒွိဟ ပြောဖို့ အနည်းငယ်ရဲတင်းသွား သည်။

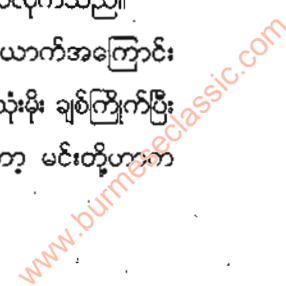
“ဒီတော့”
“ဦးလေးက အဖေနေရာကနေ မင်္ဂလာစကားလိုက်ပြောပေးဖို့”
“ကောင်မလေးက ဘယ်ကလဲ”
“ဘေးတိုက်ကပါ”
“ဟင် ဘေးတိုက်က ဟုတ်လား၊ အဲဒီတိုက်မှာ ဘယ်သူတွေ နေမှန်း ငါတောင်မသိဘူး၊ မင်းက ဒါမျိုးတော့ တယ်သွက်ပါလားကွ တစ်”

“အဟဲ့ ဒါကတော့ လေးလေးရာ ကျွန်တော်လည်း မထင်မှတ် ဘဲ တွေ့ဒိသွားတာပါ”

“ငါကတော့ ငါ့တူလေးကို အရင်လိုချေးအလိမ်းလိမ်းနဲ့ နှပ် ချေးတွဲလောင်း ပေတီပေစုတ်ကောင်လေးအဖြစ်ပဲ မြင်သေးတာ၊ ခုတော့ ငင်းက အရွယ်တောင်ရောက်နေမှပဲ”

ဦးလေးစကားကြောင့် ဒွိဟ အရှက်ပြေရယ်လိုက်သည်။

“မင်းတို့တွေတာ မကြာသေးဘဲနဲ့ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိပါဦးမလား၊ ငါတို့ခေတ်ကဆို သုံးနှစ်သုံးမိုး ချစ်ကြိုက်ပြီး ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်ကြတာ၊ ခုတော့ မင်းတို့ဟာက

ရက်ပိုင်းလေးနဲ့ ဘဝလက်တွဲဖော်ရွေးချယ်ကြတယ်ဆိုတော့ စလယ်ထိ အိုးဖင်တောင်မည်းပါ့မလားကွာ၊ မင်းတို့လူငယ်တွေရဲ့အိမ်ထောင်ရေး ရှေ့ကိုမျှော်ကြည့် ရင်တုန်စရာကြီး”

“ဒီခေတ်က အွန်လိုင်းခေတ်လေ လေးလေးရ၊ အွန်လိုင်းပေါ်မှာတွေ့ပြီး တကယ်ချစ်သွားကြတဲ့ချစ်သူတွေ အများကြီး၊ လူ့ဘဝဆိုတာ တိုတိုလေးပါ။ ကိုယ့်ရဲ့မျိုးဆက်တွေအတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်အခွင့်အရေးတွေ အပြည့်အဝရဖို့ သုံးနှစ်သုံးမိုးကြီးများတောင် ဘာကြောင့်အချိန်ဖြုန်းနေမလဲ၊ ဒါသက်သက် အီးလေးဆွဲတာလို့ ကျွန်တော်တော့ မြင်တယ်လေ”

“အယ် ဒီခေတ်က အဲလိုမြင်သွားပြီသား”

“ဟုတ်တယ် ဒီခေတ်လူငယ်တွေက မလိုအပ်ဘဲ အချိန်ကို မဖြုန်းကြတော့ဘူး”

“ဪ အေးပေါ့ကွာ ခုခေတ်က မင်းတို့ခေတ်ကိုး အေး မင်းတို့မွေးလာတဲ့ သားသမီးတွေခေတ်ရောက်ရင်သာ ဒီနေ့တွေ့ မနက်ဖြန် ချစ်သူဖြစ် သဘက်ခါ လက်ထပ်၊ နောက်တစ်ပတ်လောက်နေရင် ကလေး တောင်မွေးမလား မသိဘူး”

ခပ်ရွတ်ရွတ်ပြောနေသော ဦးလေး၏ဘုရားကလေးစကားကြောင့် ဒွိဟ အားရပါးရ ရယ်လိုက်သည်။

“ဒါဆို ဦးလေးရဲ့မျိုးဆက်လေးတွေ အဲလိုခေတ်ကို မိအေး အွန်လိုင်းမှာ ခေးမြစ်ဖြစ် စမီးဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်လောက်ရှာလိုက်”

ထား”

“ဟေ့ကောင် မင်းက တော်တော်ဦးနှောက်မရှိတာပဲ၊ ငါသာ အဲဒီခေးဆိုတဲ့ဟာလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လိုက်ရင် မင်းတို့သားအမိကို ဘယ်သူထောက်ပံ့မှာလဲ”

“ဒါကတော့ လေးလေးရာ ဒီလိုရှိတယ်လေ၊ ကျွန်တော်လည်း အရွယ်ရောက်ပြီဆိုတော့ လေးလေးက ခေးနဲ့ပျော်ပျော်နေ၊ လုပ်ငန်းတွေကို ကျွန်တော်က အပင်ပန်းခံပြီး ဦးစီးလုပ်ကိုင်ပေးမယ်”

ခပ်ရဲရဲပင် ပြောချလိုက်သော ဒွိဟ စကားကြောင့် ဦးလေး ချက်လုံးအစုံပြုံးသွားပြီး

“ဪ မင်းက ငါ့လုပ်ငန်းတွေကို လိုချင်လို့ ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီခြုံထွင်လိုက်တာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးရာ၊ ကျွန်တော်က ကိုယ့်ဦးလေး အနားယူရအောင် စေတနာနဲ့ပြောတာပါ”

“တော် တော် အပူမရှာချင်လို့ လူမျိုးကြီးလုပ်နေတာနော်”

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော့်အပူကို ဦးလေး လိုက်တောင်းပေးပါဗျာ ကျွန်တော် သူ့ကိုလက်ထပ်ချင်တယ်”

တစ်ခါမှ ဘာမှမတောင်းဆိုဘူးသော တူမို့ လိုက်လျောရန် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“မင်းတို့လူငယ်ချင်း အဆင်ပြေရင် ငါတို့လူကြီးတွေဘက်က”

တာဝန်ကျေစေရမယ်”

ဒွိဟ ထခုန်မိမတတ် ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာ လေးလေးရာ၊ ဒါဆို မနက်ဖြန် လိုက်ပြီးတောင်းပေးတော့”

ဒွိဟတို့က စိတ်ပါလာရင် ခုချက်ချင်းမှ။

“ဟ ဟော့ကောင် မင်းဟာက မမြန်လွန်းဘူးလားကွာ၊ အခုတော့ ယူရဦးမှာပေါ့”

“အချိန်တွေ နှမြောစရာကောင်းပါတယ် လေးလေးရာ၊ နိုင်ရင် ကျွန်တော်က ခုချက်ချင်းတောင် လူကြီးချင်းလိုက်ပြီး မြန်းစေချင်တာ”

“ဟော့ကောင် ပြဿနာမရှာနဲ့၊ မနက်ဖြန်လိုက်ပြီး မင်္ဂလာစကားပြောပေးရအောင် မင်းတို့ကအဆင်သင့်ပဲလား၊ ဟိုဘက်ကို ပြောထားလား”

“ဝီရက မနက်ဖြန် သူ့အမေတွေလာကြမယ်တဲ့ ကျွန်တော်တော့ တစ်လက်စထဲ လူကြီးချင်းတွေလိုက်စေချင်လို့ပါ”

“အေးလေ ဒါဆိုရင်လည်း ပြီးရောပေါ့၊ မနက်ဖြန် မနက်ဆိုင်လောက် သွားတွေကြမယ်၊ နေ့လယ်ပိုင်း ငါ အစည်းအဝေးသွားရမအားဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ လေးလေး၊ ခုတောင် သူတို့အိမ်မှာ သူ့မိဘတွေ

ရောက်နေကြပြီထင်တယ်၊ စကားပြောသံတွေ ကြားနေရတယ်”

“ဘာလဲ ခုသွားတွေပေးရမှာလား”

ဦးလေးရွဲ့ပြောမှန်း ဒွိဟ သိသည်မို့

“အဟဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြောပြတာ မနက်ဖြန်အထိတော့ စောင့်နိုင်ပါတယ်”

အချစ်နဲ့ပတ်သက်၍ ရှက်ရယ် ရယ်မိနေတာလားမသိ၊ ဒွိဟ တစ်ယောက် တဟဲဟဲနှင့် မျက်နှာပိုးကိုမသတ်တော့။ “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်ရသူနဲ့ အမြန်ဆုံးပေါင်းစည်းနိုင်မည့်စီမံကိန်းကို အကောင်အထည်ဖော်နေပြီမို့ စိတ်တွေက အလိုလိုကိုတက်ကြွလန်းဆန်းနေသည်။

မကြာခင် ဝီရမေကို ဒွိဟ ရာသက်ပန် ပိုင်ဆိုင်ရတော့မှာပါလား။ ရင်တွေခုန်လိုက်ပါတီ။

“အယ် ဒါလည်းသိသွားပြန်ပြီလား မောင်စိန်ရယ်”

“သိတာပေါ့ ကျွန်တော်က အစ်ကိုလေးကို အားကျနေတာ၊ ကျွန်တော်က ဒီဆိုဒ်ထဲကို အစ်ကိုလေးထက်အရင်ရောက်တာပါ။”

မချီတင်ကဲ ပြောနေသော မောင်စိန်ကိုကြည့်ပြီး သူ ဘာဆက်ပြောရမလဲ သိချင်မိသည်။

“အဲတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ အဲဒီ ဝီရမေဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ကျွန်တော် အရင်မြင်ရမှာလေ”

“ခင်ဗျားရောက်တာ ဘယ်နှနှစ်ကြာပြီမို့လဲ”

“မကြာသေးပါဘူး ရက်နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဒီဆိုဒ်ထဲက ပန်းရုံဆရာတွေ သံပန်းသမားတွေအားလုံးက လူသစ်တွေ ချည်းပဲလေ။ အရင်လူဟောင်းတွေက ခိုးလို့ ဘောစိက အားလုံးကို ခိုးနီးလိုက်တာ”

“ဒါဆို ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် ရောက်တာ သိပ်မကွာဘူးလေ”

“မကွာပေမယ့် ကျွန်တော်က အရင်ရောက်တာလေ။ ကျွန်တော့် တူတော့ ဒီကောင်မလေးနဲ့တွေ့ပါတော့လား။ ခုတော့ ကျွန်တော့်မှာတော့ သရဲမတွေနဲ့ပဲ နှစ်ပါးသွားနေရတယ်”

အတည်ပေါက်နှင့်ပြောနေသော မောင်စိန်စကားကြောင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်ပြီး

အခန်း (၃၂)

“အစ်ကိုလေး ဒီနေ့မိန်းမသွားတောင်းမလို့ဆိုပြီး ဘာမှလည်း မလဲသေးပါလား။ ဒီဝတ်စုံနဲ့သွားမလို့လား။ ကောင်းပါတယ်လေ ပေါ့ပေါ့ ပါးပါး ဖရီးခတိုင်ပဲ”

ဘောင်းဘီတို စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်နှင့် ဖရိုဖရဲပုံစံကိုကြည့်ပြီး မောင်စိန် ခပ်ရွံ့ရွံ့ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ ဒီပုံစံနဲ့မိန်းမသွားတောင်းလို့ ဖြစ်မလားဗျ။ ယောက္ခမလောင်းက အိမ်ပေါက်ဝကနေ ဆီးပြီးကန်ချလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားကလည်း အလကားနေရင်း ဆေးလာထိုးနေတယ်။ ဒီမှာ ဦးလေးရော အမေလေး မလာသေးလို့ စောင့်နေတာ။ လူကလည်ပင်းနှစ်ပေလောက် ရှည်ထူထူ နေပြီ”

“သိသားပဲ အစ်ကိုလေး ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေတာ”

“ပေါက်ကရတွေ ပြောမနေပါနဲ့ဗျာ၊ ဒီမှာ ဘာသရဲမမှမရှိဘူး ခင်ဗျား ထွင်လုံးတွေ မသိရင်ခက်မယ်”

“တကယ်ပြောနေတာ အစ်ကိုလေးက ကံမြင့်လို့မမြင်ရတာ ဖြစ်မယ်၊ မယုံရင် ဒီညတွေ့မလား။ ကျွန်တော့်မှာ သရဲခေါ်နည်းရှိတယ် သူတို့ အစ်ကိုလေးဆီကို ဒီညလာကြလိမ့်မယ်လေ”

ဒီလိုကျတော့ ဒွိဟ ကျောထဲစိမ့်သွားတာတော့ အမှန်ပင်။

“ဟာ မတွေ့ပါဘူး၊ ဘာတွေ့လာပြောနေတာလဲ မသိဘူး ကျွန် က သရဲမကိုတွေ့စရာလား ခင်ဗျားပဲတွေ့”

မောင်စိန် တဟားဟား အော်ရယ်၏။ ဒွိဟမှာသာ လက်မှ နာရီကိုတကြည့်ကြည့်နှင့် ဦးလေးနှင့်အမေ လာမည့်လမ်းဘက်ကို မှော် တော်ယောင်လုပ်နေရတာ လည်ပင်းက ဗျိုင်းလည်ပင်းဖြစ်နေပြီ။

“ကျွတ် ခုထိ မလာကြသေးဘူးဗျာ”

“လာမှာပေါ့ အစ်ကိုလေးရာ၊ ဒီအချိန်က ရုံးချိန်ကြီးကို လမ်း တွေပိတ်လို့နေမှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ အစ်ကိုလေး ဟိုဘက်ခြံမှာ ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေတယ်ထင်တယ်နော်၊ ဧကန္တ အစ်ကိုလေးချစ်သူက ဒီနေ့ အစ်ကိုလေး သူ့ကိုလူကြီးစုံရာနဲ့လာတောင်းမယ်ဆိုလို့ ဆွေမျိုးတွေကို ပြောထားလို့ အမျိုးစုံရောက်နေကြတာ ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်မယ် ထင်တာပဲ၊ ညက သူ့မိဘတွေရှိလို့ ငါလည်း သွားမတွေ့ရဲဘူးလေ”

“ဟော ဟိုမှာ လာကြပြီ အစ်ကိုလေး”

ဦးလေးကားဝင်လာတာကို မောင်စိန် လှမ်းမြင်ပြီး မေးဝေါပြ ခြံ ဒွိဟ ဝမ်းသာသွားသည်။ ကားပေါ်မှ မိခင်ဖြစ်သူ အရင်ဆင်းလာ သည်။

“ဟဲ့ သား ဘာရပ်ကြည့်နေတာလဲ၊ ကန်တော့ပွဲ လာပိုင်းသယ် နှိလေ”

ကန်တော့ပွဲဆို၍ ဒွိဟ အံ့ဩသွားသည်။ အမေနား ကပျာ ဘယာပြေးဆင်းသွားပြီး

“ကန်တော့ပွဲက ဘာလုပ်ဖို့လဲ အမေ”

“မင်းမိန်းမကို ဒီကန်တော့ပွဲနဲ့ သွားတောင်းရမှာလေ”

ဝီရက ဒါမျိုးကို လက်ခံပါ့မလား။

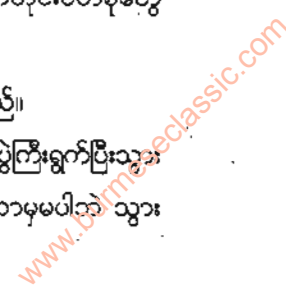
“အ အမေရာ ကျွန်တော်တို့ ဘိုဆန်ဆန်လေးပဲ သွားကြရ အောင်နော်”

ဒွိဟ စကားကြောင့် အမေမျက်ခုံးနှစ်ဖက် တွန့်ရှုံ့သွားသည်။

“ဟဲ့ ဘာလဲ ဘိုဆန်ဆန် ငါက အနောက်တိုင်းဝတ်စုံတွေ ဘာတွေ ဝတ်ရမှာလား အဲလိုလား”

အမေနှင့်ဒွိဟကိုကြည့်ပြီး ဦးလေး ရယ်သည်။

“မဟုတ်ဘူး မမရေ၊ မမသားက ကန်တော့ပွဲကြီးရွက်ပြီးသွား နောက် ရှက်တာ၊ ဒါကြောင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပဲ ဘာမှမပါဘဲ သွား

ကြရအောင်လို့ ပြောတာ”

“ဪ အဲလိုပြောတာလား၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးရှင်က ကျေနပ်ပါ့မလား”

“ကျေနပ်ပါတယ် မေမေရာ၊ ဒီခေတ်က ဒီလိုတွေပဲ မင်္ဂလာ စကားပြောကြတာပဲလေ”

“အေးပါ အေးပါ ဒါဆိုလည်း ပြီးရော ကဲ ရော့ ဒီမှာ မင်း အတွက်ဝတ်စုံ မြန်မြန်ဝတ် သွားမယ်၊ မင်းဦးလေးက အစည်းအဝေး သွားစရာရှိတယ်မို့လား”

ခုမှလာပြီး လောနေသော အမေအနားမှ အဝတ်အစားလဲလှဲ ခပ်မြန်မြန် ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ဒွိဟ ရင်ထဲမှာ ပျော်နေသည်။ ဘာတွေပျော်နေမိမှန်းကိုမသိ။ ဝီရမေကို ပိုင်ဆိုင်ရတော့မယ်ဆိုတဲ့အသိတရားက ရင်ထဲကို အပျော်အလှ အဖြစ် စီးပျောနေလိုက်ပုံများ။

အခန်း (၃၃)

“ဪ ဧည့်သည်တွေလာတယ်”

ဝီရ အဒေါ်က ဒွိဟတို့သားအမိတို့ကြီး သုံးယောက်ကို တွေ့ကာ ပြုံးရွှင်ဖော်ရွေရွာကြိုပြီး ဝီရမိခင်ကို လှမ်းအော်ခေါ်သည်။

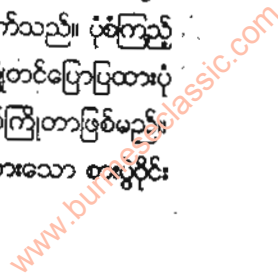
ဝီရအမေ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည်။ ဒွိဟတို့ကိုမြင်ပြီး ပြုံးရွှင်၍ အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်သည်။

“သမီးလေး ဧည့်သည်တွေထင်ပါရဲ့၊ ဝင်ပါရင် ဧည့်ခန်းထဲကို ကြွပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

ဦးလေးက ယဉ်ကျေးစွာဖြေပြီး အိမ်ထဲကို ဦးဆောင်ဝင်သွားသည်။ ဒွိဟအမေ့နောက်မှ ခပ်ကုတ်ကုတ်လိုက်ဝင်လိုက်သည်။ ပုံစံကြည့်ရတာ ဝီရက သူ့မိခင်ကို သူတို့လာမည်ဆိုတာကို ကြိုတင်ပြောပြထားပုံ ရသည်။ ဒါကြောင့် ဝီရ မိခင်က ပျာပျာသလဲ ထွက်ကြိုတာဖြစ်မည်။

ဧည့်ခန်းထဲရောက်တော့ စားစရာပြင်ဆင်ထားသော စားပွဲပိုင်း

က အဆင်သင့်။

“လာပါ ထိုင်ကြပါရှင်”

ဝိရမိခင်က ထမင်းဟင်း အမယ်မျိုးစုံကို ပြင်ဆင်ထားသော စားပွဲခိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်၍ ဖိတ်ခေါ်နေသဖြင့် ဦးလေး အမေနှင့်ဒွိဟမှာ အားတုံအားနာ ဘာမပြောညာမပြောနှင့် ဝင်ထိုင်လိုက်ရတော့တာပေါ့။ အမေက ဒွိဟကိုကြည့်ပြီး မသိမသာ ပြုံးပြသည့်အတွက် ဒွိဟကလည်း အမေ့ကို သိသိသာသာ ပြန်ပြုံးပြလိုက်သည်။

ဦးလေးကတော့ မင်္ဂလာစကား အရင်မပြောရသေးဘဲ မင်္ဂလာ ထမင်းအရင်စားနေရ၍ စိတ်ထဲမှာသိပ်ပြီး သက်တောင့်သက်သာရှိပုံ မပေါ်။ လူပျိုကြီးကလည်းဖြစ်တော့ ရှိုးတို့ရှန်တန်ဖြစ်နေသည်။

စားပွဲပေါ်မှမောက်ထားသော ထမင်းပန်းကန်တွေကို လှန်ပြီး ဝိရအဒေါ်ဖြစ်သူက ထမင်းထည့်ပေးသည်။

“စားကြပါနော် အားမနာပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

အမေကလည်း အားနာပါးနာနှင့်လောကွတ်ချော်ကာ ပြန်ပြောပြီး သူ့ရှေ့မှာရှိနေသော ကြံမဆိုင်ဟင်းရည်ကို တစ်စွန်းခပ်မြည်းပြီး

“ဟင်းချက်ကောင်းမယ်ပုံပဲနော်၊ အားလုံးက စားကောင်းမယ်ပုံတွေ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ ဒီဟင်းတွေအားလုံးက ဟိုတယ်က မှာထားတာလေ၊ ညီမတို့က အားလုံးအလုပ်ကိုယ်စီနဲ့ဆိုတော့ စီမံချက်ပြုတ်နဲ့ မအားကြဘူး၊ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးကို အာရုံကပ်ဖို့နဲ့ ဧည့်သည်ကျွေးဖို့”

ဆိုတော့ ဟိုတယ်ကပဲ မှာလိုက်တော့တာ”

စကားထဲမှာ ဘုန်းကြီးပါလာ၍ ဒွိဟ အံ့ဩသွားသည်။ ဝိရလည်း သူ့ကိုဘာမှကို ပြောမထားပါလားပေါ့။

ဦးလေးကတော့ ဇွန်းခက်ရင်းဟန်ပါပါကိုင်ပြီး ဝိရ အဒေါ်ရှေ့မှာ ရှိုးတို့ရှန်တန် တို့ဆိတ်တို့ဂဏန်းစားနေသည်။ ဒွိဟမှာသာ ရောက်တာတည်းက ဝိရကိုမမြင်သဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီ လှည့်ပတ်ရှာနေမိသည်။ မေးလည်းမမေးရဲ။

ဒီလိုနဲ့ ထမင်းကို အားနာပါးနာနဲ့ တစ်ယောက်နည်းနည်းစီ စားကြပြီး ဧည့်ခန်းထဲရှိဆိုဖာထိုင်ခုံပေါ်တွေမှာ အချို့ပွဲအစုံအလင်တင်ထားရာသို့ သားအမိတူကြီးသုံးယောက် အားနာပါးနာနဲ့ ဝင်ထိုင်ကြရပြန်သည်။

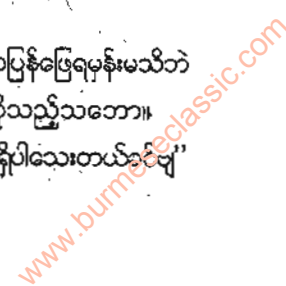
ဒီတစ်ခါ ဝိရအမေပါ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆိုဖာခုံမှာ လာထိုင်ပြီး ဆည့်ခံစကားပြောသည်။ ‘ခုချိန်ထိ ဝိရကို မတွေ့ရသေး။’

“သမီးလေး မိတ်ဆွေထဲမှာ အစ်ကိုကြီးတို့ အစ်မကြီးတို့လို ဂုဏ်သရေရှိမိတ်ဆွေတွေရှိနေမှန်း မသိဘူး။ ခုလိုမျိုး လာပေးတဲ့အတွက် ချေးဖူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါနဲ့ သမီးလေးနဲ့ ဘယ်တုန်းကများ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ကြတာပါလဲ”

ဝိရအမေအမေ့ကို ဦးလေးနဲ့အမေက ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိဘဲ ဒွိဟကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။ မင်းကိစ္စမင်းစရင်းဆိုသည့်သဘော။

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့တာ ဆယ်ရက်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်ခင်ဗျ”

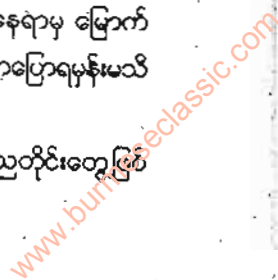
“ဟင်”

ဝီရ အမေ မျက်လုံးအစုံပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားသည်။
 “ဘယ် ဘယ်လို သား မင်းဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်”
 ဒေါသမျက်နှာလား၊ အံ့သြသောမျက်နှာလား ခွဲခြားမရအောင်
 ပြောင်းလဲသွားသော ဝီရအမေ၏မျက်နှာအမူအရာကြောင့် ဒွိဟလန့်သွား
 သည်။ ဦးလေးက အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းသည့်အနေဖြင့်
 “ဒီလိုပါ ဝီရတို့အမေ ဒါက ကျွန်တော့်တူလေးပါ။ ကျွန်တော်
 က ဟိုဘက်ခြံက ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်နေတဲ့ ကန်ထရိုက်ပါ။ ဟောဒီက
 တူတော်မောင်နဲ့ အစ်မကြီးရဲ့သမီးတို့ လူငယ်ချင်းမေတ္တာမျှကြပါတယ်။
 ဒါကြောင့် သမီးလေးကို အရမ်းတန်ဖိုးထားချစ်မြတ်နိုးတဲ့ ကျွန်တော့်တူ
 က အစ်မကြီးရဲ့သမီးကို မိသားဖသားပီပီ တောင်းရမ်းပေးပါဆိုတာနဲ့
 ကျွန်တော်တို့အုပ်ထိန်းသူတွေက အစ်မကြီးနဲ့လာတွေ့တာပါ”
 “ဘုရား ဘုရား”
 ဝီရအမေ ရင်ဘတ်ကို အသာဖိလိုက်ပြီး
 “နုရေ ဒါ ဒါတွေက တကယ်တဲ့လား၊ ဘုရားရေ ဒါဆို သူများ
 တွေပြောသလို သမီးလေးက ဒီအိမ်မှာ တကယ်ရှိနေသေးတာပေါ့”
 ဝီရအမေ ဘာတွေပြောနေသလဲဆိုတာ ဒွိဟတို့အားလုံး နား
 မလည်။ ဝီရအမေနားသို့ အအေါ်ဖြစ်သူရောက်လာပြီး တုန်လှုပ်နေသော
 ဝီရအမေကို ထိန်းသည်။
 “မမ သတိထားနော်”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမလေး နေမကောင်းဘူးလားကွယ်၊ မမတို့
 ကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားတာ အားနာပါတယ်ကွယ်”

ဒွိဟအမေ အားနာစွာဖြင့် တောင်းပန်လိုက်သည်။
 “ရပါတယ် မမရယ်၊ အခုကိစ္စက အရမ်းကို ထူးဆန်းနေလို့
 မမ ရှေ့ခံရသွားတာပါ”
 “ဘာတွေဖြစ်လို့လဲကွယ်”
 အမေက မိန်းမပီပီ ထပ်ပြီးစပ်စုနေပြန်သည်။ ဒွိဟမှာသာ
 ဝီရ ဘာများဖြစ်လို့လဲဟူသော စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် စိတ်တွေကနာမငြိမ်
 ဖြစ်နေရသည်။
 “ဒီနေ့ ဒီကိုလာရတဲ့ မမတို့ရည်ရွယ်ချက်က သမီးတောင်းဖို့
 ဟုတ်လား”
 “ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်”
 ဝီရအမေပါ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးတော့သည်။ ဒွိဟ မနေနိုင်
 တော့။
 “အန်တီ ဝီရ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပြောပါဗျာ ကျွန်တော် စိတ်ပူလို့
 ဒါ ဒီထဲကိုဝင်လာကတည်းက ကျွန်တော့်စိတ်တွေ တစ်မျိုးဖြစ်နေလို့ပါ”
 “တကယ်တော့ ဒီနေ့က သမီးလေးဆုံးတာ တစ်လပြည့်တဲ့နေ့
 ကွယ်”
 “ဗျာ”
 ဝီရ ဆုံးပြီဆိုသောစကားကြောင့် ဒွိဟ ထိုင်နေရာမှ မြောက်
 ဆက်သွားသလား ထင်ရ၏။ ဦးလေးနှင့်အမေလည်း ဘာပြောရမှန်းမသိ
 အောင် ဖြစ်ကာ ငြိမ်သက်သွားကြသည်။
 “မ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အန်တီ၊ ဝီရနဲ့ကျွန်တော် ညတိုင်းတွေ့ဖြစ်

ကြတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဝီရက စန္ဒရားအမြဲတီးပြတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ စကားတွေ ညှစ်တိုင်းပြောကြတယ်”

ဝီရအမေ မျက်လုံးမှိုတ်ပြီး မှိုန်းနေရာမှ အသာပွင့်လာပြီး

“မဖြစ်နိုင်တာ မပြောပါနဲ့ သားရယ်၊ အန်တီသမီးက ဆုံးသွားပြီလေ၊ ဘယ်နှယ်ကြောင့် မင်းနဲ့ညှစ်တိုင်း စကားတွေပြောရမှာလဲ၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ငါ့တူရယ် ဝီရဆုံးတာ ဒီနေ့ တစ်လပြည့် ဒါကြောင့် မမတို့ အန်တီတို့ကလေး မနေ့ကတည်းက ဒီကိုရောက်နေကြပြီး မနက်စောစောထပြီး သမီးလေးအတွက် ရည်စူးပြီး ဆွမ်းကပ်နေတာပါ”

ထိုမျှပြောနေသည်အထိ ဒွိဟ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါရမ်းဆဲ

“ကျွန်တော် ဝီရနဲ့ညှစ်တိုင်းအတူတူရှိနေတာပဲ၊ အမှန်ပါပဲ အန်တီ

ဝီရဘဝက အရမ်းသနားစရာကောင်းပါတယ်ဗျာ”

“သား မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဝီရမေက ဆုံးပြီးသားဆို

သား ညှစ်တိုင်းတွေ့နေရတဲ့မိန်းကလေးက ဝီရမေမှ ဟုတ်ရဲ့လားကွယ် တခြားမိန်းကလေးများလား”

မေမေက အားနာစွာ ဝင်ပြီး ဖြေပေး၏။

“တခြားမိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး၊ ဝီရမှ ဝီရအစစ်ပါဗျာ၊ တူ

တော် မညာပါဘူး၊ ဝီရချစ်သူ မင်းခန့်ကျော်စွာအကြောင်းကအစ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြခဲ့တယ်၊ နောက်ပြီး သူ့ချစ်သူယုတ်မာခဲ့တာတွေ ဝီရ ရင်ထဲမှာအခဲမကြေဘဲ ကလဲ့စားချေမှာကအစ ဝီရ ကျွန်တော်

ပြောပြတယ်”

“ဟင်”

“ဘယ်လို”

ဝီရအမေ အဒေါ်ပါ အကုန်လုံး အံ့ဩကုန်ကြသည်။

“ဘုရား ဘုရား မမရေ ဒီကလေးပြောတာနဲ့ သမီးဖြစ်ခဲ့တာ တွေနဲ့ တစ်ထပ်ထဲပါလား”

“ဒါဆိုရင် မင်း မင်းကို သမီးက ဘာတွေဆက်ပြောသွားသေးလဲ”

“သူနာကျင်ခဲ့ရတာတွေပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူဟာသေပြီးသားလူတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် လုံးဝကို မယုံနိုင်တာပါ အန်တီ၊ ဒါဟာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

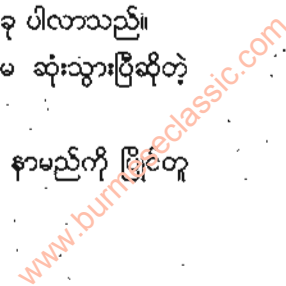
“ကောင်းပြီလေ မင်းမယုံဘူးဆိုရင်တော့ အန်တီနဲ့ မင်းကို သက်သေတွေပြရတာပေါ့”

အန်တီနဲ့ အနားမှထွက်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဒွိဟနှင့် အတူ အားလုံးဟာ မယုံကြည်နိုင်ခြင်းများစွာနှင့်အတူ သက်ပြင်းတချချ ဖြင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သိပ်မကြာလိုက် အန်တီနဲ့ ထွက်လာသည်။ လက်ထဲတွင် အတ်ပုံအယ်ဘစ်တစ်ခုနှင့် နာရေးယပ်တောင်တစ်ခု ပါလာသည်။

“ရှေ့ အဲဒါတွေဟာ သမီးလေး ဝီရမေ ဆုံးသွားပြီးဆိုတဲ့ သက်သေပါပဲကွယ်”

ဦးလေးရှေ့ အမေပါ ယပ်တောင်ပေါ်မှ နာမည်ကို ငြိုငတူ

ကြည့်လိုက်ကြပြီး အံ့သြမှုတွေက အထွတ်အထိပ်ရောက်ကုန်ကြသည်။
“သိပ်ကိုဆန်းကြယ်ပါလားဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဒီလိုကိစ္စမျိုး
ကြုံတာ ပထမဆုံးပဲ”

ဦးလေးထံမှ မုန်ကန်ကြောင်း သက်သေထွက်လာသည့်တိုင်
အောင် ဒွိဟ ထိုသက်သေပစ္စည်းတွေကို မကြည့်ရဲ။

“သား အဲလိုမလုပ်နဲ့၊ မင်းစိတ်တွေ ဒွိဟဖြစ်နေပြီနော်၊ ဒီ
ကြောင့် အမှန်တရားတစ်ခုကို သိရဖို့ ရဲရဲပဲကြည့်လိုက်ပါသားရယ်”

သားဖြစ်သူအတွက် အမေတော်တော်လေး စိတ်မကောင်း ဖြစ်
နေပုံရသည်။ ရှောင်လွှဲ၍မရမှတော့ ဒွိဟ ထိုအရာတွေကိုကြည့်ရတော့
မှာပေါ့။

ဆက်တိုက်စားပွဲပေါ်တင်ထားသော နာရေးယပ်တောင်တွင် ဦး
မေ အသက် (၂၃)ဟူသော စာတန်းက ဒွိဟရဲ့အသည်းနှလုံးတွေကို
အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲအက်စေသည်။

“ဟောဒီဓာတ်ပုံတွေကိုလည်း ကြည့်ပါကွယ်”

ဆေးသမားလို တုန်ယင်နေသော လက်အုံဖြင့် အယ်လ်တီ
ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ သေချာပါပြီ သူနဲ့ညစဉ်တွေနေခဲ့တဲ့ ဝိရေ
တာ ဒီအယ်လ်တီထဲက ဓာတ်ပုံပိုင်ရှင်ပါပဲ။ ရင်ထဲမှာ ကမ္ဘာပြို
သည့် ဒွိဟအဖြစ်။ ယောကျ်ားစာနိမ့် မျက်ရည်တို့ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်
ကျဆင်း၍လာခဲ့သည်။

ဝိရေ၏ဝိညာဉ်မဲ့နေသော ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ကို ပန်းတွေဖုံးပြီး
သက်ရွာ ထာဝရအိပ်မောကျနေသော ဝိရေ၏အသက်မဲ့နေသည့် မျက်

ဒီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ထဲ မထည့်ခင် ရိုက်ထားသော ပုံရိပ်တွေ။ ဆွေမျိုးမိဘတွေ
သဲသဲလှုပ် ငိုကြွေးနေကြသော မြင်ကွင်းပုံတွေ။ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း
ဒွိဟရင်ထဲ လှိုင်းထန်လာသည်။

ဘာကြောင့်လဲ ဘာကြောင့်များ ဝီရေက သေပြီးသားဝိညာဉ်တဝ
နဲ့ သူ့ကိုလာပြီး ပတ်သက်ရတာလဲ။ သူ့ကျမှ ဘာကြောင့် ဒီအဖြစ်ဆိုး
မျိုးကြီးကို ရွေးကြုံရတာလဲ။ တစ်ခါမှ ရင်မခန့်၊ တစ်ခါမှ မချစ်ခဲ့ဖူးသော
ဒွိဟဆိုတဲ့ကောင် ချစ်သူလေးရပြီဆိုပြီး ပိုးမမြင်လေမမြင် ပျော်နေခဲ့
တာတွေဟာ ခုတော့ ဆန်းကြယ်တဲ့ပရလောကသားထဲက ဝိညာဉ်နဲ့တဲ့
လာ။

သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ ဝီရေရယ်ဟု ညဉှင်းတွားပြီး လူကြီး
တွေရှေ့မှာ စိတ်ရှိလက်ရှိ ငိုပစ်လိုက်သည်။

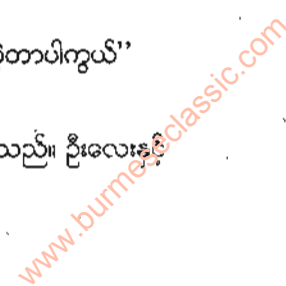
“သူ သူ့ဘာကြောင့် သေသွားရတာလဲ အန်တီ၊ သူ ကျွန်တော့်
ကို ပြောပြတဲ့အထဲမှာ သူဟာ သေပြီးသားလူတစ်ယောက်ပါ ဆိုတာ
လုံးဝမပြောခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကို ဝိညာဉ်ဆိုတာ လုံးဝ
မသိခဲ့တာပါ။ ပြောပြပါလား ကျွန်တော့်ကို သူ ဘာကြောင့် လောကကြီး
ထဲကထွက်သွားရသလဲဆိုတာ”

ဝီရေအမေနှင့်အဒေါ် တသိမ့်သိမ့် ရိုက်ငိုနေကြသည်။ ပြီးနောက်
ဒွိဟကို အငိုမျက်နှာများဖြင့် ကြေကွဲစွာကြည့်ပြီး

“သမီးလေးက သူ့ကိုယ်သူ ဆွဲကြီးချသေခဲ့တာပါကွယ်”

“ဗျာ”

ဒွိဟ ထိုင်နေရာမှ အလန့်တကြား ထလိုက်သည်။ ဦးလေးနှင့်

အမေပါ ဝီရအကြောင်းနားထောင်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြရာမှ ဖွဲ့ဟာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“သား ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါကြောင့် ဝီရက ကျွန်တော့်ကို စန္ဒရားတီးပြနေရင်းက ဟောဟိုအတွင်းခန်းထဲဝင်ပြီး ဆွဲကြိုးချဖို့ ကြိုးစားတာကိုး”

ဝီရအမေ ထပ်မံအံ့သြရပြန်သည်မို့

“မင်း ဒါကိုလည်း သိနေတာပါလား”

“အဲဒီအချိန်တုန်းက ဝီရမေ စိတ်သောကတစ်ခုခုကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ သေကြောင်းကြံတယ်လို့ပဲ ထင်ခဲ့တာလေ။ အဲဒီလို ကြိုးဆွဲချပြီး သေခဲ့တယ်လို့ ဘယ်လိုမှ မထင်ထားခဲ့မိပါဘူး။ သူ အဲဒီလို သေဆုံးခဲ့ရတာ မင်းခန့်ကျော်စွာကြောင့်ပါ။ ဒါကိုရော အန်တီသိသလား”

“အန်တီ သိသလောက်က သမီးရဲ့ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲမှာပါတဲ့ အကြောင်းပါပဲ။ သူ့တို့လူငယ်ချင်း မှားယွင်းသွားတယ်၊ ဒါကြောင့် သမီးသူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်သွားတယ်”

“မဟုတ်ဘူး အဲဒီထက်အများကြီးပိုတဲ့ စော်ကားမှုတွေကို ဝီရခံစားခဲ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်သွားခဲ့တာပါ အန်တီ”

“ဘုရား ဘုရား ဒါတွေကို သမီးဟာ ဘာမှပြောမပြခဲ့ဘူး”
ပြောရင်းဖြင့် ဝီရအမေ ငိုရိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော် ဝီရ ကြုံတွေ့သွားရတဲ့ ကြမ္မာဆိုးတွေကို ပြောပြချင်ပါတယ်။ အန်တီတို့ စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားပြီး နားထောင်ပေးကြပါ”

သူ့အရှက်သိက္ခာကို သေတဲ့အထိဖုံးကွယ်ထားခဲ့သော ဝီရ၏

ဖွဲ့ဟာ စိတ်ထဲမှ လေးစားမိပေမယ့် ချစ်ရသော ဝီရကို သေအောင်လုပ်ခဲ့သည့် တရားခံနှစ်ယောက်ကို ဖမ်းဖို့အတွက် ဝီရမိဘတွေပါ ပါဝင်မှ ဖြစ်မည်။

အခန်း (၃၄)

“အမလေး သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ သမီးလေးရယ်၊ ငါတို့ မျှော်စားသွားရတဲ့ သောကတွေကို မိဘတွေကို ဖြူတစ်မုံတောင်မေးမသွားခဲ့ဘူး”

သက်သေခံအဖြစ် သိမ်းဆည်းခဲ့သော အဝတ်အစားတွေကို ကြည့်ပြီး ပီရမိခင်မှာ ကမ္ဘာ့ပျက်မတတ် ငိုကြွေးနေရှာ၏။

“သမီးလေးရယ် မေမေ ဘယ်လိုဖြေသိခွဲရမလဲ၊ ဒီကိစ္စ သမီးလေးဖေဖေသာသိခဲ့ရင် ခုချက်ချင်း မြန်မာပြည်ပြန်လာပြီး သမီးလေးစော်ကားတဲ့ကောင်တွေကို အသေလာသတ်ပစ်မလား မသိဘူးကွယ်”

“အသေသတ်ဖို့မလိုပါဘူး အန်တီ၊ သူတို့ဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အားလုံးစုံစမ်းပြီးပါပြီ၊ စခန်းကိုတိုင်မယ်ဆိုရင်လည်း တိုင်လို့ရပါပြီ၊ ကျွန်တော် စိုးရိမ်ပြီး တွန့်ဆုတ်နေတာ တစ်ခုပဲရှိတယ် အန်တီ”

ပြောလက်စ စကားကိုဆက်မပြောဘဲ ရပ်သွားသဖြင့် အငိုချက်ဝန်းဖြင့် မော့ကြည့်ကာ

“ပြောပါ သားရယ်၊ သမီးလေးက တမလွန်ကနေ သူ့ဖြစ်ချင်တာတွေကို သားကိုအကူအညီတောင်းနေတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ပီရရဲ့အရှက်သိက္ခာကို မငဲ့ဘဲ တဖွတ်ထိုးထုတ်ရင် သေတဲ့အထိ အရှက်ကိုဖုံးထားတဲ့ ပီရရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ မိဘတွေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ကျသွားမလားလို့”

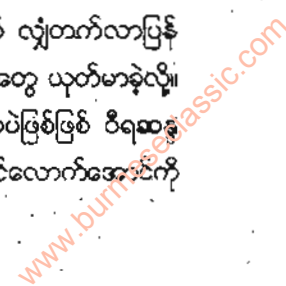
ထိုစကားကြောင့် ပီရအမေ မျက်နှာတင်းမာသွားကာ

“အန်တီဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီး မွေးခဲ့ရတဲ့ သမီးလေးကိုတောင် အန်တီ ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီးမှတော့ အဲဒီဂုဏ်သိက္ခာတွေကို အန်တီ ဖက်တွယ်ထားရင် သမီးလေး လူ့လောကထဲက ထွက်သွားရတာ တန်ပါ့မလားကွယ်”

ဆန္ဒချင်းညှိကြည့်လိုက်သည်။ စံစားချက်ချင်းတူနေမှတော့ ဒွိဟအချိန်ဆွဲမနေချင်တော့။

“အဲဒီကောင်တွေနေတဲ့နေရာ ကျွန်တော်စုံစမ်းပြီးပါပြီ၊ သက်သေလည်းဆုံနေပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ဥပဒေအတိုင်း အပြစ်ပေးကြတာပေါ့၊ ကျွန်တော်ဦးလေးမှာ ရှေ့နေကောင်းကောင်းတွေရှိပါတယ် အန်တီ၊ ဒီကောင်တွေကို ပီရဆန္ဒအရ ထောင်ချပစ်မယ်”

ပြောရင်းနှင့် ဒွိဟ ဒေါသတွေတလုပ်လုပ် လှုံ့တက်လာပြန်သည်။ ဝိညာဉ်ကိုချစ်သူတော်ခွင့်ရအောင် ဒီကောင်တွေ ယုတ်မာခဲ့လို့။ နွဲ့ဆိုလျှင်လည်း ပီရနှင့်ဆုံတော့မည်မဟုတ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပီရဆန္ဒအရ ပီရ မုန်းလျှင်ကိုယ်လည်းမုန်းရမည်။ သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင်ကို

မုန်းတီးပစ်ရမည်။

သူတို့ကို ဝိရ တမလွန်ကနေ ကျေနပ်လောက်တဲ့အထိ အပြစ်
ပေးမှာပါ။ မင်းကျေနပ်ပါနော် အချစ်။

အခန်း (၃၅)

“သား မင်းခန့်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို တွေ့ခဲ့လား၊ အခြေအနေ
ဘယ်လိုလဲ”

စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံက ပြန်လာသော ဒွီဟကို အမေက
စိတ်ဝင်တစား မေးသည်။

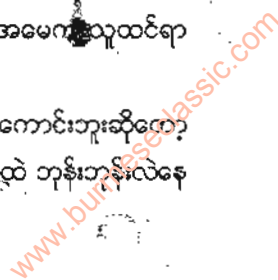
“အခြေအနေက မကောင်းပါဘူး အမေရာ”

“ဟေ ဘာဖြစ်လို့လဲ သား၊ ရောဂါဖြစ်နေလို့လား”

“ဟာ အမေကလည်း ရောဂါဖြစ်နေလို့ စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံ
ဆောက်နေပါတယ်ဆိုမှ”

လူက စိတ်နှင့်လူနှင့်မကပ်ရတဲ့ကြားထဲ အမေက သူထင်ရာ
အတိုင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြန်ဖြေရသေးသည်။

“အေးလေ ငါပြောတာက အခြေအနေမကောင်းဘူးဆိုတော့
ဆာပေါက်သေဝရောက်တဲ့အခြေအနေမျိုးနဲ့ အိပ်ရာထဲ ဘုန်းဘုန်းလဲနေ

ငြိလားလို့ မေးတာ”

“အဲလို မဟုတ်သေးပေမယ့် အရိုးပေါ်အရည်တင်ပြီး လူထု သွက်သွက်ခါအောင် ရှူးနေတာလေ၊ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ အဝတ်တောင် မကပ်တော့ဘူး၊ ပါးစပ်ကလည်း ဝီရမေ ဝီရမေ ဆိုပြီး တတွတ်တွတ်နဲ့ အော်ပြီး ငိုငိုနေတာ”

“အေးပေါ့လေ သူလုပ်တဲ့အကျိုး သူပြန်ခံစားနေရတာပဲလေ ဒီပုံအတိုင်းဆို သူ့ကိုဘယ်ဖမ်းလို့ရမလဲ”

“သူ အခုလို သွက်သွက်ခါအောင် ရှူးနေတာထက်စာအင် အဖမ်းခံလိုက်ရတာမှ သူ့ဘဝက ငြိမ်းဦးမယ်၊ ခုတော့ သူခံစားရင်း ဒုက္ခက အကြီးကြီးလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တမလွန်ကနေ ဝီရမေ မြင်နေမှာပါ”

သားအမိ အိမ်ရှေ့ဝရန်တာတွင် ထိုင်စကားပြောနေစဉ် ခင်ခင် ချစ်တို့အိမ်ရှေ့ကို ရဲကားတစ်စီး ထိုးစိုက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်

- “ဟော့တော် ရဲကားပါလား၊ ဘာဖြစ်ကြလို့ပါလိမ့်”
- အိမ်နီးနားချင်းတွေမို့ အမေ စိတ်ပူစွာ ပြော၏။
- “သူ့ယောက်ျား ဗလကို လာဖမ်းတာနေမှာပေါ့”
- “ဟင် ဘယ်လို ဗလကိုလာဖမ်းတာ ဟုတ်လား”
- “ဟုတ်တယ် အမေ”
- “အို သူက ဘာလုပ်လို့လဲ”
- “မုဒိမ်းမှုလေ”
- “အဲလို ပေါက်ကရ သူများကိုပြောပြန်ပြီ”

“ပေါက်ကရပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး အမေ၊ သားတကာယ် ပြောနေတာပါ”

- “သူက ဘာလုပ်လို့လဲ ရဲကဖမ်းရအောင်”
- “မုဒိမ်းမှုလေ”
- “အလိုလေး ဘုရား ဘုရား”

“ဟုတ်တယ် အမေ၊ သူ့ကိုလာဖမ်းရအောင် ဝီရ ထားခဲ့ပေးတဲ့ အသံဖိုင်တွေ အဝတ်အစားတွေကို သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် အသုံးပြုပြီး အမှုသွားဖွင့်လိုက်ပြီလေ”

“ဟင် ဒါဆိုရင် ဝီရကို စော်ကားတယ်ဆိုတဲ့ကောင်တွေထဲမှာ သူပါခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား”

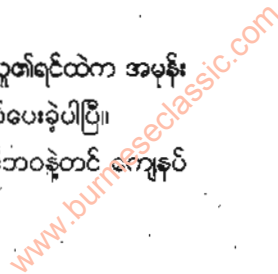
“ဟုတ်တယ် အမေ၊ ကျွန်တော်လည်း ဝီရ ဓာတ်ပုံပြထားဖူးလို့ မြင်ဖူးတာပါ၊ ဝီရက အဲဒီစိတ်ကြောင့် သူ့အိမ်ထဲမှာ ဆွဲကြိုးအကြိမ်ကြိမ်ချပြီး သေပွဲဝင်နေရတဲ့ဘဝ၊ ဘယ်လောက်သနားစရာကောင်းလဲဗျာ”

ခင်ခင်ချစ်တို့အိမ်ထဲမှာ ရဲနှင့်ရပ်ကွက်လူကြီးအချို့ကို လှမ်း မြင်နေရပြီး ကြည့်နေရင်းမှပင် ဗလအား ရဲတွေအိမ်ထဲခေါ်ထုတ်လာပုံကို မြင်နေရသည်။

ဒွိဟ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ အပြုံးတစ်ခုထဲတော့ မဟုတ်၊ မျက်ရည်တွေပါ အဖော်ပြု စီးဆင်းလာတာပါ။

မြတ်နိုးခွင့်ရပြီး ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရခဲ့သော ချစ်သူ၏ရင်ထဲက အမုန်းတွေ ဒဏ်ရာတွေကို ဒွိဟ ပြေပျောက်အောင် လုပ်ပေးခဲ့ပါပြီ။

ကြံ့ခံရတဲ့ သောကတွေ၊ နာကျင်မှုတွေ ဒီဘဝနဲ့တင် ကျေနပ်

ခွဲလိုက်ပါတော့။ နောင်ဘဝထိ သယ်မသွားပါနဲ့တော့ ဝီရရယ်။ မင်းနာကျင်မှုကို ကိုယ် မကြည့်ရက်လို့ပါ။

ရင်ဘတ်ထဲ အချစ်ကို မျိုးစေ့ချသလို ချစ်ရပြီး အဲဒီအချစ်တွေ ကိုယ့်ရင်ထဲရင်သန်လာတော့ အချစ်တွေက တံလျှင်လို ကိုယ့်ဘဝထဲက ပျောက်သွားဦးမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ချပါ ဝီရရယ် ဘဝမှာ မင်းကိုသာ ချစ်ခဲ့ဖူးပြီး မင်းကိုသာ နမ်းခွင့်ကြုံခဲ့တာပါ။

ငါ့ဘဝထဲကို ဝိညာဉ်အဖြစ်နဲ့ဝင်လာပြီး ချစ်တတ်အောင် သင်ပေးသွားတဲ့မင်းကို ငါ့ရင်ထဲမှာ အမြဲသိုသိုသိပ်သိပ် သိမ်းထားပြီး ချစ်နေမှာပါ။

ဒါပေမဲ့ ငါ အဲဒီလို ချစ်နေဖို့အတွက် မင်း ဒီကနေ လွတ်မြောက်မှုဖြစ်မယ်။ မင်း လွတ်မြောက်အောင် ရုန်းထွက်ပါတော့ ဝီရရယ်။ ငါ မင်းရဲ့ပိတ်မှောင်နေတဲ့ဘဝကို ထပ်မမြင်ချင်တော့ဘူး။ မင်းတစ်ယောက်ထဲ ဘယ်လောက်အထီးကျန်လိုက်သလဲ။

ငါက မင်းကို ညတိုင်းအဖော်ပြုပေးချင်ပေမယ့် ကံကြမ္မာက အဲဒီအခွင့်အရေးကို ထပ်ပေးမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ မင်းကို တွေ့ဆုံခွင့်လေး

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့ငါ တစ်ကြိမ်တော့ တွေ့ဆုံရချင်သေးတယ်။ တစ်ကြိမ်ထဲပါ အချစ်ရယ်။ ငါတို့ ဒီတစ်ကြိမ်တွေ့ပြီးရင် မင်းသွားလို့ရာကို လွတ်မြောက်ခြင်းတွေနဲ့ လွတ်လပ်စွာ ဖြတ်သန်းပါတော့။ နောက်ကို ဘယ်တော့မှ လှည့်မကြည့်ပါနဲ့တော့။

မင်းရဲ့အတိတ်ဆိုးတွေ မင်းခဏ်ကပ်ပါလာမှာစိုးလို့ပါ။ အချစ်ရယ်။

ငါမင်းကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတဲ့ ငါ့ရဲ့အချစ်တွေကိုတော့ မင်း အသိအမှတ်ပြုသွားပေးပါ။ တစ်ကြိမ်ထဲပါပဲ ဝီရရယ်။

ငါတို့ဒီည အချစ်တွေနဲ့အတူ တွေ့ကြုံရအောင်။ မင်း ငါ့ကို စောင့်နေပေးပါ။ ငါတို့ ဒီည တွေ့ကြုံရအောင်ကွာ။ ပြီးရင် မင်းကိုငါ ဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့ကြောင်း သက်သေပြမယ်။ မင်းက ငါ့အချစ်တွေထဲ အလိုက်သင့်လေး စီးမျောပေးပါ အချစ်ရယ်။

အခန်း (၃၆)

ဝီရ အိမ်ရှေ့ကိုအရောက် အိမ်တံခါးအဆင်သင့်ဖွင့်ထားသော မြင်ကွင်းကြောင့် ဒွိဟ ပျော်သွားသည်။ သေချာပါသည်။ ဒီည သူ့ဆီကို ဒွိဟ လာမယ်ဆိုတာ ဝီရ ကြိုသိနေလို့ တံခါးကိုအဆင်သင့်ကြိုဖွင့်ဖူး ထားတာ ဖြစ်မည်။

“ဝီရ ဝီရရေ”

ဝီရကို တွေ့ချင်စိတ်တွေ ရင်မှာတဖွားဖွားပေါ်လာပြီး ခြေလှမ်း တွေက အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ ငြိမ့်ညောင်းသော စန္ဒရားဆီ က ည၏တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို လွှမ်းမိုးပြီး သာယာစွာပေါ်ထွက်လာသည်။

ထိုသံစဉ်သည် ဝီရ သူ့ကိုအမြဲတမ်းပြနေသော သံစဉ်တေးသွား ဖြစ်သည်။

“ဝီရ ကိုယ်ရောက်ပြီ”

ဧည့်ခန်းထောင့်ရှိ စန္ဒရားခုံတွင် ကျောပေးလျက် စန္ဒရား ထိုင်တီးနေသော ဝီရ၏ကျော့ရှင်းသော ခန္ဓာကိုယ်လေးကို နောက်မှ သိမ်းဖက်လိုက်မည်ဟူသော စိတ်ကူးနှင့် ဒွိဟ စန္ဒရားခုံရှိရာသို့ ခြေသံ ခပ်ဖွဖွနင်း၍ လာခဲ့လိုက်သည်။

ဝီရအနောက်ရောက်သည်နှင့် ဝီရ၏ကိုယ်လေးကို နောက်ကျော မှ သိမ်းဖက်မည်အလုပ်။

“ဟင် ဝီရ”

လေထဲမှာ အရှိန်နှင့်ဖက်လိုက်သော သူ့လက်အစုံသည် ဝီရ နှင့်ထိတွေ့ခြင်းမရှိသလို ဝီရသည်လည်း သူ့ရှေ့တွင် ရှိမနေ။

“ဟာ ဝီရ ဝီရ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

ဝီရကို ဟိုဟိုဒီဒီ ဝေဝဲရှာဖွေကာ ခေါ်လိုက်သည်။ စန္ဒရား ခလုတ်တွေက သူ့အလိုလို လှုပ်ရှားနေပြီး သံစဉ်ကလည်း ငြိမ့်ညောင်း စွာထွက်ပေါ်နေဆဲ။

“ဝီရ ကိုယ့်ကို အဲလိုမကျီစားပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ် ဝီရကို တွေ့ပါရစေ၊ ဝီရ ဖြစ်စေချင်တာတွေကို ကိုယ်အားလုံးလုပ်ပေးပြီးသွားပြီ၊ ဝီရကို ခြောက်ပြချင်တယ်”

ဝီရအရိပ်ကို မတွေ့ရပေမယ့် ဒွိဟရင်ထဲရှိတာတွေ တရစပ် ခြောက်ချလိုက်သည်။

“ဝီရ ဝီရရေ ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်ကိုခဏလောက်တွေ့ ပေး

တွေ့ပါကွာ၊ ကိုယ်ပီရကို ချစ်တယ်၊ ကိုယ့်ချစ်သူမျက်နှာလေးကို မြင်ခွင့် ပြုပါနော်၊ ကိုယ်တို့ မဆုံဆည်းနိုင်မှန်းတော့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ပီရကို တွေ့ချင်ပါသေးတယ်”

ပြောရင်းဖြင့် ဒွိဟ ငိုချင်လာသည်။

“နော် ပီရ ကိုယ့်ကို ခဏလေးပဲ တွေ့ခွင့်ပေးပါလို့ ကိုယ် တောင်းဆိုပါတယ် အချစ်ရယ်”

ဒွိဟ၏တောင်းဆိုသံတွေသည် တိတ်ဆိတ်နေသော အိမ်ကြီး ထဲမှာ ပဲ့တင်သံထပ်နေသလားပင်။ ညသည် အရင်ညတွေကလောက် ကဗျာမဆန်တော့တာ သိသာလွန်းနေသည်။

“ပီရ”

နောက်တစ်ကြိမ် အသံလှမ်းပြုလိုက်သည်။

အတွင်းခန်းဘက်မှ ခပ်သဲ့သဲ့ကြားရသော ခြေသံကြောင့် ပီရ ထိုနေရာမှာ ရှိလိမ့်မည်ဟုတွေးပြီး ဝင်ခဲ့လိုက်ပြန်သည်။ ပီရ ဘာသဘော နှင့် ဒီလိုလုပ်နေတာလဲ စဉ်းစား၍မရ။

အတွင်းခန်းဆီရောက်ပြန်တော့လည်း ပီရ ရှိမနေပြန်။ ဒွိဟ ရင်ထဲမှာ ဟာနေသည်။ ဒီည ပီရမေနှင့်မတွေ့ရမှာကို ကြောက်လာ သည်။ ထို့ကြောင့် တခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက် ပီရ နာမည်တကြော်ကြော် အော်ကာ လိုက်ရှာနေမိသည်။

“ပီရရေ ကိုယ့်ကိုခဏလေး ထွက်တွေ့ပါကွာ၊ ကိုယ် တောင်း

ခန့်ပါတယ်၊ ကိုယ် ဒီည ပီရကို မတွေ့ရင်ကိုယ့်စိတ်တွေ ဘယ်လိုမှ ငြိမ်းမှာမဟုတ်ဘူး”

ပီရပုံစံက စိတ်ဂနာမငြိမ်သူလို ဟိုအခန်းဝင် ဒီအခန်းထွက် ပီရနာမည်ကို တကြော်ကြော် အော်ခေါ်ပြီး သွေးရှူးသွေးတန်းဖြစ်နေသည်။ စိတ်နှင့်လူနှင့်မတပ်ဘဲ ရင်ထဲမှာ ပီရနှင့်မတွေ့ရမှာစိုးသော အပူလိုင်း တွေက ဇောရွှေ့တွေ အလီလီ စိမ်းထွက်ကာ ကလေးငယ်တစ်ယောက် လို စိတ်ရှိလက်ရှိ အော်ဟစ်ငိုကြွေးပစ်လိုက်ချင်တာပါ။

“ကိုယ့်ကို ခံစားရအောင်မလုပ်ပါနဲ့ ပီရရယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး တွေ့ခွင့်ပေးပါ”

ငိုသံနှောသောအသံဖြင့် တောင်းဆိုလိုက်ပြီး နံရံကိုကျောမှီ တာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် အတွေးတစ်ခုက လှစ်ခနဲ ဝင်လာသည်။ ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်ပြီး အခန်းတစ်ခုရှိရာသို့ တစ်ချိန်ထိုး ပြေးဝင်လာခဲ့ လိုက်သည်။

“ဟင်”

မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ဒွိဟ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေ သွားသည်။

ကြိုးတန်းလန်းဖြင့် ဝိညာဉ်မဲ့နေသော ပီရကို မြင်လိုက်ရသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဝီရ မလုပ်နဲ့ မလုပ်ပါနဲ့”

အာခေါင်ခြစ်ကာ အော်ဟစ်ပြီး ဝီရ ရှိရာသို့ ပြေးဝင်သွားပြီး ဝီရနားအရောက်တွင် ဒွိဟ ခန္ဓာကိုယ် ဘုန်းခနဲ လဲပြိုကျသွားသည်။ အသိစိတ်တွေသည် အမှောင်ကမ္ဘာကြီးထဲသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ အရာအားလုံးသည် ဝေဝါးကာ လေဟာနယ်တစ်ခုထဲရောက်သလို လွင့်မြောနေသည်။

“ဝီရ ဝီရရေ ကိုယ့်ကိုထားမသွားပါနဲ့”

အမှောင်ထဲမှာ ဝီရကို အငမ်းမရ ရှာဖွေအော်ခေါ်နေသည်။ ဟိုးခပ်ဝေးဝေးမှာ ဝီရ သူ့ကိုရပ်ကြည့်နေသည့် ပုံရိပ်တစ်ခုလုံး။

ပရိသတ်အတွက်
အမြဲတမ်း
ဗျူး